

IRIS ANDERSEN

Chipul trecutului

Traducerea și adaptarea în limba română de

LULI FILIPESCU.

ALCRIS

Capitolul 1

Calico se trezi fără să știe cât timp ațipise. Furtuna care o obliga să rămână închisă în casă făcea întotdeauna ravagii pe Muntele Stâncii Vorbitoare. Pentru a-i spori starea de neliniște și proastă dispoziție, fulgerul căzu pe undeva prin apropiere și lumină o clipă interiorul cabanei. Tunetul care urmă fu îndelung repercutat de pereții stâncoși și de zecile de trecători ale muntelui. Pentru un motiv pe care nu reușea să-l înțeleagă, furtunile o afectau, o umpleau de neliniște, și o dorință vagă îi cuprindea întreaga ființă. Detesta această senzație și furtuna o obliga să se adăpostească atunci când ea ar fi dorit să scape de acest surplus de energie.

Se ridică de pe canapea, mai aruncă o buturugă pe focul care abia mai pâlپâia și făcu înconjurul încăperii pentru a aprinde toate lămpile, ca să alunge întunericul apăsător. Când o să moară bunicul ei, o să instaleze electricitate și o să construiască o sală de baie. Bineînțeles că nu-i dorea moartea, departe de ea gândul, dar nu mai putea suporta condițiile astea rudimentare de viață. Bunicul ei, spre deosebire de

bătrânii din comitatul Lumpkin, nu se plângea niciodată de nimic, pentru simplul motiv că el trăia în trecut. Cabana era exact așa cum o știa el de când fusese construită, cu mult timp înainte de nașterea ei.

Calico îi înțelegea motivele și le respecta. Nimic nu se schimbaseră în această cabană care mai vibra încă de prezența bunicii ei, Lukcy, și a mamei ei, Ellen.

Calico dormea pe o saltea de puf făcută de bunica ei, acoperită cu niște cuverturi țesute de mâna mamei sale, și când pompa apă lângă spălătorul mare de piatră, făcea aceleași gesturi ca și cele două femei care o precedaseră în această locuință.

Calico nu se simțea niciodată singură în cabana ei. Un strămoș prevăzător o construise din trunchiuri lungi de pin, tăiați de pe versantul muntelui. Acoperișul era înalt, plafoanele susținute de grinzi groase înnegrite de vreme și, de fiecare parte a încăperii principale, se aflau dormitoarele. O construcție solidă, făcută să dăinuie în timp. Căminul ei. Aici voia Calico să-și crească odraslele, bineînțeles cu condiția să le aibă vreodată.

Se duse să se așeze pe scaunul din fața biroului și se jucă o clipă cu rocile aurifere extrem de promițătoare, dar fără să le dea prea mare atenție, fiindcă se simțea atât de nervoasă încât nu se putea concentra. Așa că oftă și începu să se uite pe fereastră, fără să vadă nimic în afară de ploaia care răpăia în geamuri.

Își sprijini bărbia în palmă și aplecă puțin capul ca să poată asculta mai bine vaietul vântului. Chipul ei își mai pierdu din expresia impasibilă și lăsa să se întrevadă o anumită vulnerabilitate. Apoi urmă un zgomot neașteptat, ciudat și neobișnuit în mijlocul celor care însoțeau furtuna.

Primul ei gând se îndreptă spre bunicul său. La optzeci și doi de ani... pierdut în munți... prăbușit în vreo prăpastie... Dar alungă această idee. Calico știa exact unde se afla bunicul ei. Căzuse lat în hambarul din spatele cabanei, ignorând furtuna, preocupat doar să dea gata o sticlă de băutură.

Găina prietenoasă care-și făcuse cuibul în sofaua veche ce se găsea pe cerdac începu să cotcodăcească pe un ton alarmat. Calico scutură din cap. Se părea că în această noapte totul merge de-a-ndoaselea în munți. Până și proasta asta de găină confunda un zgomot obișnuit cu cine știe ce primejdie. Dar zgomotul reveni și Calico deveni brusc atentă la el.

Slab la început, crescuseră brusc în intensitate și Calico recunoscuse lătratul unui câine, deși era înăbușit de rafalele de ploaie. Oftând ușurată, încercă să vadă ce se petrecea afară dar nu zări în geamuri decât propria ei imagine, luminată din spate de lămpile cu petrol.

Chipul ei avea o expresie de nedescifrat, care sugera niște gânduri secrete. Fără îndoială că impresia se datora prestanței ei înnăscute și obiceiului de a privi oamenii drept în ochi. Indiferent care ar fi fost motivul, acest lucru îi obliga pe ceilalți să o fixeze. Dar acum nu se uita nimeni la ea, așa că se ridică și-și puse impermeabilul vechi de culoare galbenă. Era atât de uzat încât căpătase aspectul mătășii.

Afară, Calico fu întâmpinată de vântul sălbatic, specific munților din nordul Georgiei, unde se născuse și trăise întotdeauna. Cu mâinile înfundate în buzunarele impermeabilului, îmbrăcată în niște blugi mulați pe picioarele lungi, cu părul roșcat și bogat prins într-o coadă de cal, încercă să facă față vijeliei. Imaginea ei ar fi putut corespunde cu cea a unei fete oarecare de la munte, dacă n-ar fi fost ochii. Expresia lor lăsa să se ghicească o profunzime cel puțin la fel de misterioasă ca tainele munților.

Erau cenușii, cu sclipiri de argint, și împodobeau un chip cu trăsături ferme, care sugera siguranță și voință. Contururile gurii indicau un caracter hotărât și senzual. După ochi, imediat îți atrăgeau atenția buzele ei. Dar era frumoasă? Calico nu știa și nimeni nu-i spusese vreodată asta. Deci ajunsese la concluzia că nu era, lucru normal când nu primești nici un compliment în treizeci de ani de existență. De fapt era diferită, aproape o străină și printre ei. Nu semăna nici cu bunicul ei, Christian, nici cu verii ei Jebediah și Winnie, care erau aproape de vârsta bunicului.

Lătrăturile deveniră mai puternice și o smulseră din apatia ei. Un câțel apăru brusc prin rafalele de ploaie și se repezi la ea făcând salturi dezordonate. Purta o plăcuță la zgardă, ceea ce o liniști pe Calico. Se temuse la început că e vreunul din acei câini sălbatici care aleargă în haite prin munți. Dar acesta sărise probabil din mașina unor turiști.

Zărind-o, câinele fugi până în prag, mai surescitat ca înainte, îmbrâncind-o în trecere pe găina excentrică, lucru care atrase proteste violente din partea acesteia. După ce scoase niște gemete aproape omenеști, fugi până la râul care ieșise din albie, apoi reveni lătrând și mai tare.

Calico clătină din cap, întrebându-se cum o să reușească să prindă câinele. Dacă va reuși, mâine va porni în căutarea stăpânului lui.

Dar câțelul fugi din nou spre râu și Calico îl urmări din ochi. Abia atunci zări arborele ale cărui rădăcini uriașe mișcate de valuri te făceau să te gândești la o balenă eșuată pe nisip. În acel loc, deși foarte agitată, apa nu era deloc adâncă. Câțelul se aruncă în râu și dispăru printre crengile copacului dezlădăcinat.

O găină nebună și acum un câine nebun. Ce noapte! Chiar castorii care trăiau în amonte părăsiseră barajul când apele începuseră să se umfle. Și uite, patru pedul ăsta mititel voia să se joace de-a peștele!

Câinele reapăru brusc și începu să se învârtă de colo-colo pe malul alunecos. Scotea niște gemete care-ți rupeau inima. Calico nu mai rezistă. Comportamentul animalului era prea ciudat ca să-l mai ignore mult timp. Punându-și mâna streășină la ochi ca să-i ferească de ploaie, o luă pe cărarea care cobora spre râu.

Calico îl auzi din nou gemând pe cățeluș și fu gata să scoată un strigăt. Printre rădăcini zărise un picior gol.

Un picior, două, un tors...

Fără să se mai gândească, intră în apa vijelioasă și începu să degajeze corpul bărbatului cu păr negru, care era prizonierul crengilor de jos ale uriașului doborât.

Îi trebui un oarecare timp ca să reușească. În timp ce se lupta cu natura, trunchiul arborelui începu să se miște periculos. Dacă ea nu se grăbea, își va continua drumul împreună cu prada lui. Adunându-și toate forțele, îl înhăță pe bărbat de poalele cămășii și-l trase pe mal.

În apă nu cântărea nimic, dar ajunși pe pământ, lucrurile se schimbară. Îl târî cât putu de departe și se opri ca să-și tragă răsuflarea. Bărbatul părea mort. Simți că o trece un fior de spaimă și-și lipi palma de pieptul lui. Inima bătea încă, slab, dar bătea. Necunoscutul avea o tăietură adâncă la ceafă.

– Mă auzi? strigă ea scuturându-l. Erai singur?

Poate că mai fuseseră cu el și o femeie, niște copii. Oftă. La ora asta erau în mod sigur înecați. Se așeză pe vine și-i scotoci prin buzunare. Nimic! Nici acte, nici chei, nici bani.

Calico era epuizată și udă learcă, dar în mod sigur necunoscutul nu se va ridica să meargă pe picioarele lui până la cabană. Așa că îl lăsă în grija cățelușului și se repezi spre hambar, rugându-se la toți sfinții ca bunicul ei să nu fie prea beat și să-i poată da o mână de ajutor.

În hambar, o lampă de petrol agățată de o grindă lumina slab uneltele și tot felul de lucruri răspândite peste tot. Bătrânul se prăbușise lângă butucul pe care spârgea lemne.

– Bunicule, trebuie să mă ajuți! Am găsit un necunoscut în râu. E rănit și nu-l pot duce singură până în casă.

Christian gemu. Era beat. Chiar mai beat decât crezuse ea. Se apropie de el.

– Bunicule?

– Te-am strigat, bolborosi el.

Sunetul acestei voci slabe o alarmă.

– Bunicule, ești bolnav?

Unul din picioarele lui făcea un unghi ciudat în raport cu corpul.

– Ai căzut?

Părea să sufere îngrozitor și-i venea greu să vorbească.

– Tăiam lemne... toporul... a alunecat. Mi-am tăiat degetele de la picior.

Calico înhîiți în sec și se aplecă spre el. Reușise să-și scoată singur cizma și să-și facă un garou cu cureaua. Văzând ce-i mai rămăsese din picior, crezu că-i vine rău.

– Mă duc după ajutor, spuse ea.

– O să se scurgă tot sângele din mine până te întorci.

Trebuie să-mi cauterizezi rănille.

De data asta, Calico fu gata să vomite.

– Dar nu știi!

– Ori mă ajuți ori mă lași să mor în liniște, șopti bătrânul clătînându-și capul albit de vreme.

Ora care urmă fu un adevărat coșmar. Când ieși din camera lui Christian, lui Calico îi tremurau și mâinile și picioarele. Niciodată n-o să poată uita mirosul ăsta de carne arsă!

Străinul!

Îl lăsase pe mal și acum poate că murise deja. Îngrijorată, ieși în fugă. Copacul uriaș dispăruse, luat de curent. Apa care urca în continuare ajunsese deja la umerii înecatului. Nu-l lăsați să moară, se rugă ea adresându-se spiritelor muntelui. De mult timp renunțase să se adreseze lui Dumnezeu în care nu mai avea încredere.

Încă o oră de luptă în perspectivă!

La sfârșitul ei, Calico privi bărbatul care zăcea pe podea. Cățelușul se strecurase și el în cameră și dormea lângă foc. Calico oftă din adâncul pieptului și-l studie pe necunoscut. Cine era? Îl scosese din râu, îi salvase viața, deci acum îi aparținea. Un sentiment de posesie puse stăpânire pe ea.

Mai mult decât orice, Calico își dorea un soț și copii. Voia să iubească. Și aceste lucruri îi fuseseră interzise de o pată care-i murdărea trecutul, un secret pe care nu-l știa nimeni. În munții Apalași exista un lucru pe care orice bărbat îl pretindea de la viitoarea lui soție. Ajunsă în intimitatea patului conjugal, secretul ei ar fi fost descoperit. Așa că pretinsese tot timpul că disprețuiește căsătoria.

Pentru început, trebuia să-l mențină în viață pe străin. Era un bărbat puternic, care reușise să supraviețuiască. Deși epuizată, Calico mai găsi în ea destulă energie pentru a se ocupa și de el. Și trebuia să se grăbească fiindcă bunicul avea mare nevoie de un doctor și ea trebuia să-i lase pe amândoi singuri ca să se ducă după el.

După ce bandajă capul necunoscutului, Calico atâță focul, apoi, înarmată cu o foarfecă mare începu să-i taie hainele, singurul mijloc de a-l dezbrăca fără să-l mai deplaseze. Nici n-ar mai fi avut puterea necesară și mai exista și riscul de a-i agrava rănila, dacă mai avea și altele. Încercă să nu-l privească prea de aproape, dar nu rezistă tentației. I se făcu pielea ca de găină și se înroși ca focul la față. Ce rușine! Pierduse timpul cu asta, în loc să fie deja pe drum! Îl acoperi repede pe frumosul străin cu o cuvertură, îi băgă o pernuță sub cap și se duse să se schimbe.

Când ieși din cameră, se apropie de el. Nu se mișcase și nu-și recăpătase cunoștința. Mâna ei, ca atrasă de un magnet, se lipi de pieptul lui. Ce piele catifelată avea! Această atingere o șocă, o făcu să simtă nevoia unui lucru pe care nu-l înțelegea.

– E cineva aici?

Calico își retrase brusc mâna și sări în picioare. În ușa, dădu nas în nas cu Gabe Tarrant, fiul cel mare al prietenei ei Jobeth. La paisprezece ani era înalt și voinic, la fel ca tatăl lui, Judalon, dar avea părul și chipul angelic al mamei lui. Calico ținea foarte mult la el, deși era fiul bărbatului pe care-l ura.

– Gabe! Nu te-ai dus la școală? Ce cauți afară pe o asemenea vreme?

Ochii albaștri ai puștiului se măriră de uimire când îl zări pe bărbatul care zăcea pe podea.

– Tu l-ai omorât? Voia să-ți fure aurul? Doamne, când se va afla asta în sat!

– Gabe! Calmează-te! L-am scos din râu. N-am auzit sosind camionul. Cine e cu tine?

Cu regret, Gabe renunță să-l mai privească pe necunoscut.

– Mama. Ne-am blocat la podul vechi. Râul l-a depășit și mamei i-a fost frică să treacă. Vrea să afle dacă nu cumva l-ai văzut pe tata.

Își plecă ochii, încurcat.

– N-a venit aseară acasă și mama cu mine îl căutam.

Exista un resentiment în vocea lui, dar făcea eforturi să-l ascundă.

– Nu l-am văzut, îi răspunse Calico.

Tarrant nu s-ar fi aventurat niciodată până la Stânca Vorbitoare, era prea prudent pentru asta.

– Ascultă-mă bine, Gabe. Bunicul a avut un accident. Are nevoie de un doctor, ca și bărbatul ăsta. Vreau să te duci după ajutoare. Spune-i mamei tale să se îndrepte imediat spre doctorul Willis și să mi-l trimită urgent.

Îl împinse pe băiat spre ușă, fără a-i mai da timp să-i pună și alte întrebări.

– Fuga! îi porunci ea.

Băiatul fugi prin ploaie, împrășcând cu noroi în jurul lui la fiecare pas, cu gulerul ridicat, încercând să se apere de urgia furtunii de toamnă.

După plecarea lui, Calico intră în cabană și se duse în camera ei ca să pregătească un pat pentru necunoscut.

Capitolul 2

Calico știa că e foarte pricepută la căutarea aurului, dar deloc ca femeie. Viața ei senzuală fusese distrusă în urmă cu câțiva ani și asta lăsase urme. În timp ce se ocupa de bărbatul care zăcea pe podea, senzualitatea ei se trezise brusc, distrugând o parte din barierele în spatele cărora se ascundea.

Deși nu era deloc mândră de înfățișarea ei, exista totuși un lucru cu care se putea lăuda: pielea. Căuta aur în râurile înghețate, lucra ore întregi sub un soare arzător, însoțea turiștii prin păduri. Muncea din greu și nu voia să ajungă într-o zi să semene cu o prună uscată. Așa că se îngrijea folosind săpunuri, șampoane și creme scumpe, cu miros de lavandă și crin. Asta o făcea să se simtă curată, misterioasă și un pic exotică.

Așa că, în momentul de față, ar fi dat totul pentru o baie. După ce verifică dacă răniții ei nu aveau nevoie de ceva, scoase de sub mașina de gătit o cadă de zinc de pe vremuri și o umplu cu apă caldă din oale. Își șamponă îndelung părul și-l spală, fiind atentă la cel mai mic zgomot. Respirația

bunicului ei era cea a unui om torturat de durere, cea a necunoscutului era slabă dar regulată. Totuși, când el gemu încet, ea ieși repede din cadă, stropind podeaua cu o apă mirosind a crini.

Ridicând cuvertura, îi cuprinse mâinile într-ale ei. Degetele bărbatului erau lungi, unghiile frumos tăiate, palmele netede. Remarcă în treacăt că nu purta verighetă.

Chipul străinului începu să se schimbe. În locul expresiei apatice, apărură o încruntătură care lăsa să se ghicească omul hotărât care probabil că era de fapt. Brusc, mâinile lui, până acum nemișcate ca ale unui mort, le strânsură pe ale ei cu o putere surprinzătoare. Calico se simți electricizată.

Irish McCaulley era pe cale de a se trezi. Știa asta. Ceea ce nu știa era dacă se trezea la viață sau la moarte. O durere îngrozitoare, aflată exact în spatele pleoapelor, îl împiedica să-și deschidă încă ochii. Asaltat de o mulțime de senzații, încercă să le recunoască.

În jurul lui domnea un miros de foc de lemne, dar și de petrol, mirosuri pe care le cunoștea foarte bine, dar nu reușea să identifice parfumul de floare, o mireasmă care-i gâdila nările. Era uscat și-i era cald. Nu fusese totdeauna așa, fiindcă își amintea că suferise îngrozitor de frig. Îl cuprinse panica. Nu voia să fie mort! Mai avea atâtea lucruri de făcut.

Recunosc brusc parfumul. Crini! Deci era mort.

Dar, după câte se spunea, pe morți nu-i doare nimic și el suferea îngrozitor. Nu putea să respire, parcă avea o greutate pe piept și piciorul îl frigea de parcă-l arseseră cineva cu fierul roșu.

Îi trebui un timp, dar reuși în fine să deschidă ochii, nefiind însă în stare să distingă ceva timp de mai multe clipe, niște clipe interminabile. Dacă nu era mort, probabil că era orb.

Totuși, după un timp care i se păru că durase ore, zări cei mai frumoși ochi cenușii cu irizări de argint pe care-i văzuse vreodată. Îi trecu un fior pe șira spinării. Plecând privirea, distinsese corpul gol și umed al unei nimfe. Ceva de necrezut!

Nimfa îi vorbi cu voce blândă.

– Cine ești? Mai era cineva cu tine?

Atunci își dădu seama că era viu dar pierdut într-o lume ireală. Încercă să dea din cap dar renunță. Cea mai mică mișcare îi declanșa o durere îngrozitoare în piept.

– Sam, mormăi el.

Calico, văzând că buzele lui se mișcă, se aplecă, ceea ce făcu însă ca sânii ei să atingă brațul gol al necunoscutului. Se trase brusc înapoi și se înfășură într-o cuvertură.

– Mai era un bărbat cu tine?

Ce voce blândă are, își spuse Irish. Mărul lui Adam tresări.

– Un câine.

Efortul fusese prea mare și nimfa cu părul de foc dispăru din fața ochilor săi. În locul ei, fragmentat, își revăzu trecutul. Sora Antonia... Era doar un băiețel...

– Du-te la bucătărie, Irish, și stai acolo cu sora Sophie până te chem eu.

Nu voia să-și amintească de asta, dar respectivele momente erau pentru totdeauna întipărite în memoria lui.

– Dar dacă mă duc, n-o să mă adopte nimeni! Dacă stau la bucătărie, cine o să mă vadă?

De atâtea zile aștepta această clipă!

– Ei nu vor copii așa mari, ci bebeluși. Tu ai aproape șapte ani, ești aproape un bărbat. Du-te la bucătărie.

– Dar Allan a fost adoptat, și avea nouă ani!

– Du-te la bucătărie! Tu nu poți fi adoptat, Irish. Și stai cuminte. Sora Sophie o să-ți dea lapte și biscuiți.

Se spălase și se îmbrăcase cu ce avea mai bun, își disciplinase părul. Nu biscuiți își dorea el, ci niște părinți! De ce el nu putea fi adoptat? De ce? Era totuși normal... nu ca Effie despre care auzise spunându-se că va rămâne întotdeauna un prichindel, deși avea opt ani. Dar poate că, în adâncul ființei lui... Își petrecuse o mulțime de timp gândindu-se ce nu era în regulă cu el, dar nu găsisese nimic.

– Nu te mai agita! exclamă Calico. Ești rănit, nu te mai mișca.

Apăruse sânge pe pansamentul care-i înfășurase capul. Dar ceea ce o speria cel mai mult pe tânăra femeie, era efectul pe care prezența necunoscutului o producea asupra ei. Minteaa i-o luase razna, pântecelul îi era în flăcări, sânii i se întăriseră. Chiar după ce se îmbrăcă, impresia rămase.

Câinele începu brusc să latre și ea se repezi spre bolnav, crezând că a murit. Nu. Sam se afla lângă ușă. Probabil că auzise un sunet prea slab pentru ca urechile ei să-l perceapă. După câteva clipe înțelese. Cu tot vuietul vântului, se auzea zgomotul făcut de mai multe motoare.

Ar fi trebuit să-și închipuie că Doc Willis nu va veni singur. În comitat, când avea loc cel mai mic incident, familia și prietenii se grăbeau să-și facă apariția. Sigur că erau Doc Willis, Gabe și Jobeth care se duseseră după doctor și verii Bascomb, Winnie și Jebediah.

Winnie era subțirică, citea tot timpul din biblie și mărturisea șaptezeci și două de primăveri, plecând de la principiul că o femeie trebuie să fie cu zece ani mai mică decât soțul ei. De fapt ea era mult mai în vârstă, ceea ce n-o împiedica să fie foarte vioaie. Jeb era înalt, puternic, tăcut și nu mergea niciodată la biserică, spre marele necaz al credincioasei sale soții. Calico îl înțelegea pe bătrânul ei văr. Ea încetase

să mai creadă în Dumnezeu în ziua când îl implorase s-o scoată din ghearele lui Judalon Tarrant, fără ca El să-i asculte rugămintea. Verișoara Winnie nu-i înțelegea atitudinea și-i dădea destul de clar de înțeles asta.

Jobeth era de vârsta lui Calico și trebuise ca aceasta din urmă să dea uitării multe lucruri înainte să redevină prietene. Fiindcă între ele se ridica fără încetare umbra lui Judalon.

Abraham Willis intră primul. Era înalt, slab, brun și brațele lui lungi se terminau cu niște mâini mici, blânde și extrem de pricepute. El îi pusese la loc brațul când și-l rupsesse acum câțiva ani.

– Îți mulțumesc că ai venit atât de repede, spuse ea.

– Îi datorez asta lui Christian, îi răspunse el zâmbindu-i. La urma urmei el m-a adus pe lume chiar în ziua când i-a murit soția, acum mai mult de o jumătate de veac.

– Doc Willis, nu mai menționa niciodată faptul că și bunicul a fost doctor. Când i se vorbește despre trecut...

În aceste ocazii, bunicul se ducea să se ascundă în mină și se îmbăta câteva zile de-a rândul.

– Știu, nu-ți face probleme! O să mă ocup imediat de el.

În două cuvinte, Calico îi povesti tot ce se întâmplase, apoi îl conduse în camera bunicului, cu vărul Jeb pe urme.

– Un topor? exclamă el văzând piciorul vărului său, pălind brusc la fel ca și rănitul.

– Da, și a trebuit să-i cauterizez eu rana, răspunse Calico închizându-și ochii pe jumătate. Bunicul m-a obligat.

Doc Willis încetă să-l mai examineze pe Christian și o privi pe Calico.

– Va trăi foarte bine și fără degete, declară el zâmbind. Jeb o să m-ajute. Iar tu, fetițo, du-te la bucătărie și pregătește un ceai fierbinte, de care se pare că ai mare nevoie.

Văzând că nu-l ascultă, el ridică brusc tonul.

– Întinde-o!

Calico îi dădu ascultare.

Jobeth și Gabe stăteau lângă necunoscut, studiindu-l. Winnie pusese deja apă la fiert. Spre ea se îndreptă Calico și bătrâna ei rudă o luă în brațe.

– Ce s-a întâmplat, copila mea? Ai scos un bărbat din râu și Christian a avut un accident?

Calico îi povesti pe scurt evenimentele după-amiezii, obrazii împurpurându-i-se de fiecare dată când vorbea despre necunoscut. Ascultând-o, Winnie simți că ea nu-i spune totul. Oftă. Nu-i plăcea că tânăra ei verișoară nu este încă măritată. Să trăiască în munți nu era deloc bine pentru ea, nu era deloc normal pentru o femeie atât de tânără. Și ochii ei! Nu erau niște ochi așa cum Dumnezeu le dăruiește copiilor. În sufletul ei, dacă Winnie n-ar fi fost sigură că fata apăruse din pântecul mamei ei, ar fi crezut cu plăcere că era fiica munților și că era stăpânită de spirite rele.

În fața palorii de pe chipul lui Calico, se îngrijoră.

– Stai jos și odihnește-te puțin. O să-ți fac un ceai și o să spăl noroiul de pe podea.

– Mă simt bine, protestă Calico.

Ce făceau ceilalți în camera bunicului? Când o să se ocupe și de străin? Nu îndrăzni însă să se întoarcă acolo și o ascultă pe bătrâna ei verișoară.

– De unde vine străinul ăsta? Ai vreo idee?

– Muntele ni l-a dat, răspuse Calico ridicând din umeri.

În cele din urmă pentru ea era tot ceea ce conta.

Winnie îi aruncă o privire iritată și oftă din nou. Muntele Stâncii Vorbitoare fusese pe vremuri pământul sfânt al triburilor Cherokee, un loc unde se celebrau tot felul de ceremonii păgâne. Deci nu era de mirare că fata

era așa cum era. O ciudată repetare a lucrurilor. Muntele o dăruise mai întâi pe Calico, iar acum îl dădea pe acest bărbat.

Și străinul? se întrebă brusc Calico. Doc Willis se mișca prea încet. Numai de n-ar muri! Cu coada ochiului se uită la Jobeth și Gabe care vegheau asupra bărbatului. Nu, era bine, altfel prietena ei i-ar fi spus. Luă ceașca pe care Winnie o așezase în fața ei, dar nu putu să bea nici o înghițitură, de parcă o mână o strângea de gât. În timp ce stătea așa, Jobeth, cu burta la gură, în așteptarea celui de al șaselea copil, veni să se așeze lângă ea.

– Ești sigură că nu l-ai văzut pe Judalon?

Calico se crispă.

– Sigură! I-am spus și lui Gabe.

Jobeth clătină de câteva ori din cap, ca și cum nu-i venea să creadă.

– E totuși pe aici, știu... simt asta. Probabil că e încă în căutarea aceluși vechi tezaur spaniol, de care toată lumea spune că se află ascuns în Stânca Vorbitoare.

– Nu e nici un tezaur. Nu e decât o legendă menită să atragă turiștii. Judalon o să se întoarcă atunci când se va simți obosit și înfometat. În orice caz n-o să treacă pe aici, fiindcă știe prea bine că bunicului nu-i place să scotocească pe pământurile noastre.

– A vândut totuși un teren. Ceea ce-l deranjează venind din partea noastră, nu-l incomodează deloc din partea unui străin?

– A trecut mult timp de atunci, era băut... Și în acel moment aveam mare nevoie de bani.

Jobeth se aplecă puțin spre ea și-i scrută cu atenție chipul.

– Ești cam palidă. Și mai palidă decât în ziua când te-am anunțat că o să mă mărit cu Judalon.

Reuși să surâdă chiar, dar fără pic de veselie.

– Și eu care credeam că tu erai îndrăgostită de el! Și îmi făceam griji din cauza asta. Dacă tu l-ai fi vrut, eu n-aș fi avut nici o șansă.

Tonul ei devenise dur, aproape acuzator.

– Nu l-am vrut niciodată pe Judalon, Jobeth. Așa că nu mai vorbi așa.

– În acest caz, de ce nu te-ai măritat? O femeie nu ajunge la treizeci de ani fără să dorească un bărbat. Nu e firesc. Într-o zi o să faci explozie!

– Nu e adevărat! se indignă Calico.

Totuși Jobeth spusese un lucru cum nu se poate mai exact. Ceea ce n-o împiedică să se înfurie. Jobeth nu păru să-și dea seama de asta și insistă.

– Dacă nu e adevărat, explică-mi de ce nu vrei să te măriți.

– Fiindcă nu vreau!

– Nu vrei! o îngână Jobeth, începând să se înfurie. Fecioară de treizeci de ani, ce aiureală!

– Nu.

Prea târziu! Ceea ce avusese atâta vreme pe inima îi scăpase de pe buze și asta din cauza geloziei prostești a lui Jobeth. Văzu chipul acesteia luminându-se triumfător, apoi plin de îngrijorare.

– Cine e? o luă la întrebări prietena ei, îngrozită că bănuielile ei se confirmau astfel.

„Bărbatul cu care te-ai măritat! Fu gata să răspundă Calico. Cel pe care ziceai că-l iei tu, pentru ca toate fetele din comitatul Lumpkin să se simtă în siguranță. Ai ajuns prea târziu!“

Dar Calico se mulțumi să ridice din umeri.

– N-are importanță, șopti ea.

Avea totuși. Judalon îi furase corpul și o bună parte a visurilor ei.

Doc Willis și Jebediah ieșiră în aceeași clipă din cameră, arborând un aer solemn. Winnie se opri din frecatul podelei, Gabe își întoarse privirea de la necunoscut, Calico și Jobeth tăcură. Toate privirile îl fixau pe doctor.

– Nu mai faceți mutrele astea! exclamă Willis. Doc Jones e salvat. O să-l duc la spital. Are nevoie de sânge și de o grefă de piele să acopere osul care iese din plagă. Și acum să mă uit puțin și la intrusul ăsta.

Îngenunchind lângă el, așa cum făcuse Calico, Doc Willis începu să examineze capul și torsul bărbatului. Apoi, dădu cuverturile deoparte și-i examină picioarele.

Calico, cu Jobeth alături de ea, nu făcu nici o mișcare. Bărbatul ăsta nu era un intrus. Era al ei, muntele i-l dăruise.

– Îndepărtați-vă! le ordonă doctorul. Bărbatul ăsta e gol, respectați-i pudorea.

– Dar eu l-am...

Tăcu și se înroși.

– Am nevoie de apă caldă, comandă Doc Willis.

– Ce-o să-i faci? se neliniști Calico.

– O să-i cos rana de la cap, o să-l bandajez strâns peste piept fiindcă și-a rupt o coastă, și o să-l mai examinez o dată ca să văd dacă nu mai are și altceva.

– S-a trezit o dată, îi spuse Calico.

– Ai aflat cine este?

– Nu. E singur împreună cu câinele lui.

În momentul când încercă să se apropie din nou, medicul o împinse cu blândețe.

– Du-te s-o ajuți pe Winnie să pregătească apa caldă cu săpun și lasă-mă să-mi fac treaba.

Calico se îndepărtă fără nici un chef, dar reveni imediat ce-l auzi gemând pe bărbatul necunoscut.

- Ce are?
- Dă-te la o parte!
- Nu înainte să știu ce-i faci!
- Ce naiba! Ești mai grijulie decât o mamă cu pruncul ei nou-născut! Tocmai îi extrag din picior o așchie mare de lemn.
- Dar îi faci rău!

Oftând, Abraham Willis scoase o seringă și o fiolă din geanta lui neagră.

- O să-i fac o injecție, nu te speria. Dar dacă o să continui să mă deranjezi în munca mea, o să-ți fac și ție una și o să dormi două zile!

Calico se înroși ca sfecla la față și se dădu înapoi cu un pas. Simțea toate privirile îndreptate spre ea. Jeb părea stupefiat, Gabe zâmbea, Jobeth și Winnie se opriseră din treabă ca să se uite la ea. Înghiți în sec.

- Trebuie să dau de mâncare la găini înainte să cadă noaptea, șopti ea ieșind grăbită.

Jobeth recită atunci un vers din Biblie, schimbându-l intenționat puțin, ca s-o ia peste picior pe prietena ei. Dar Winnie o puse imediat la punct. Oftă și-și chemă fiul.

- Hai, Gabe, o să vină frații tăi și n-am pregătit încă cina.

Winnie îi întoarse spatele și începu să caute prin dulapuri niște alimente pentru a încropi o cină decentă.

Capitolul 3

Ajunsă afară, Calico uită de găini. Nici luna nici stelele nu apăruseră pe cerul acoperit de nori cenușii. Din clipă în clipă se făcea mai întuneric. Făcu atunci câțiva pași pe alee.

Noaptea se auzeau tot felul de strigăte și foșnete. Păsările care se cuibăreau să se culce, oposumii care așteptau ca totul să se liniștească pentru a pleca la vânat... Ajunsă la capătul potecii, Calico se întoarse și privi casa. La lumina chioară de la una din ferestre, îi zări pe Jobeth și Gabe urcându-se în camionul lor. Drum bun și călătorie sprâncenată! Faptul că-i văzuse îi reamintise de multe lucruri neplăcute. Se așeză pe o buturugă aflată în apropierea mormântului mamei sale și-și cuprinse capul între mâini.

Îi plăcea să vină aici. Era un loc în care se simțea destinsă. Faptul că se găsea aici îi alina grijile. În cele mai rele momente de singurătate i se întâmpla să vorbească cu cele două femei înmormântate la picioarele ei. Mamă și bunică, două ființe pe care nu le cunoscuse niciodată. Dar ele două cunoșteau teribilul ei secret, rușinea ei. Adeseori le întreba de ce i se întâm-

plase tocmai ei această nenorocire. Ele nu-i răspundeau, bineînțeles, dar Calico era convinsă că cele două femei o ascultau.

Copilăria ei nu fusese ușoară. Niciodată bărbatul aspru care o crescuse nu-i spusese un cuvânt draguț, nu cunoscuse mâna blândă a unei mame care s-o îndrume și s-o sfătuiască în privința băieților. Și acum bărbatul acesta străin se afla în casa ei și ea ar fi avut atâta nevoie de un sfat.

Când vântul deveni prea puternic și începu să șuiere printre crengi, se ridică și se întoarse în casă.

Intră prin ușa din spate și rămase o clipă să adulmece mirosul delicios al mâncării pregătite de Winnie. Aceasta n-o băgă în seamă pe Calico, atunci când intră și-și puse haina în cui, dar Doc Willis care tocmai ieșea din camera ei îi aruncă o privire lungă și pătrunzătoare.

– L-am instalat în patul tău. Sper că asta nu te deranjează prea mult. Dacă nu te poți ocupa de el, o să vin să văd eu de el după ce-l duc pe bătrânul Christian la spitalul din Gainsville.

– Pot să mă ocup foarte bine de el, răspunse Calico extrem de calmă, dar nebună de bucurie în sinea ei.

– N-ar trebui, o preveni Jebediah așezându-se la masă. Nu știi cu cine ai de-a face. Poate că e violent, poate e vorba chiar de un prizonier evadat. Ce știi despre el?

În fața privirii pasive a tinerei, ridică din umeri.

– La urma urmei, tu l-ai scos din rău și probabil că știi ce ai de făcut.

După masă, îndoiala și îngrijorarea pusese ră pe neașteptate stăpânire pe ea. Stătea lângă camioneta lui Doc Willis, după ce-l așezaseră pe Christian în spate, pe o targă improvizată.

– Ar trebui să cobor în oraș cu el, șopti ea.

– Ar fi o pierdere de timp. În seara asta o să doarmă. Mâine o să-l operezi. Dacă are vreo problemă, îi telefonez lui Jeb ca să te anunțe.

– Cum vrei, răspunse ea bucuroasă că nu trebuie să se simtă vinovată că-l părăsește pe bunicul ei.

– Iar în privința musafirului tău, reluă Abraham Willis, ca și cum îi citise gândurile, spune-i să vină să mă vadă de îndată ce va putea merge. O să-i scot firele cu care i-am cusut plaga. Fii atentă mai ales la burta lui. Dacă pielea începe să se încrețească și capătă aspectul boabelor de orez, coboară imediat la cabinetul meu.

– De ce?

– E semnul unui plămân perforat. Dar probabil că nu se va întâmpla asta. Îți spun asta din pură precauție.

– Și capul?

– Nimic cu adevărat grav. În schimb, când se va trezi, îl va dura foarte rău piciorul.

Winnie își puse mâna pe brațul lui Calico.

– Nu-ți face griji pentru Christian, o să mergem noi să-l vedem la spital.

Se aplecă și șopti la urechea verișoarei mai tinere:

– Îți place, nu-i așa?

– Urcă în camion, Winnie, îi spuse Job ținând portiera deschisă.

Calico oftă ușurată. Această întrerupere binevenită o scutise de o minciună. Jebediah se întoarse spre ea și o privi o clipă fără să spună nimic.

– Semeni prea mult cu bunicul tău, Calico. Nu face vreo nebunie. Christian a făcut o dată una și asta l-a costat douăzeci de ani din viață.

Calico izbucni în râs, versiunea feminină a bunicului ei.
– Jeb, o să-i redau viața acestui bărbat, n-o să i-o iau.

După plecarea lor, calmul care se reinstală o sperie. Se simțea la capătul puterilor și nu dorea să mai treacă vreodată prin așa ceva. Mașinal, își încordă urechea ascultând zgomotele nopții, apoi trase în piept aerul rece. O să mai plouă, și încă mult. Stând nemișcată, cu chipul impasibil, ascultă lung timp tumultul muntelui. După un timp, simți că se destinde. Nu existau hoți prin împrejurimi. Dacă ar fi fost altfel, cel de al șaselea simț i-ar fi indicat asta. Liniștită, se întoarse la cabană cu un pas hotărât. Necunoscutul era acum numai al ei.

Ajunsa în cameră, Calico îl examinează gânditoare. Dintr-un colț al încăperii luă un pat pliant și-l instală lângă patul lui. Se culcă și făcu fitilul lămpii mai mic, având grijă totuși să fie destulă lumină ca să-l poată vedea pe bolnav. Începând din acea clipă, începu să-i studieze orice micșare, umezindu-i din când în când buzele uscate.

Spre miezul nopții el începu să delireze, spunând cuvinte fără șir, unele clare, altele nedeslușite. Vorbi despre sora lui, Antonia, pe care nu prea părea s-o iubească, de Rose și Belle pe care Calico le detestă imediat. Totuși, era normal ca un bărbat ca el să fi cunoscut o groază de femei.

Mai târziu, când stătea așezată pe marginea patului încercând să-i dea apă cu lingurița, el se ridică brusc și aproape că o sugrumă, blestemând cu voce tare un bărbat numit Gerald Vincent. Apoi, după ce declară că respectivul Vincent nici nu merita să-ți dai osteneala să-l omori, căzu pe spate și adormi din nou, în timp ce Calico încerca să-și regăsească suflul, sigură că va avea gâtul plin de vânătăi a doua zi de dimineață

După acest incident, rămase cuminte pe patul ei pliant, la o distanță prudentă.

În zori ploaia încetă și Calico fu trezită de o rază de soare. Se ridică, constată faptul că pacientul ei dormea dus, îi spală fața și-i șterse rănile cu ajutorul unei cârpe înmuiate într-o soluție de săruri de Epsom.

Pe urmă îl părăsi ca să-și facă la rândul ei toaleta, ca să fie prezentabilă când se va trezi el. Apoi prepară cafeaua și prăji niște ouă cu cârnați. Dar bărbatul ăsta prost refuza să se trezească. Doar n-o să moară de foame în somn?!

Oftând, se întoarse la căpătâiul lui, fredonând cântecele pe care le învățase la biserică sau în copilăria ei. Dar el nu reacționează în nici un fel, continuând să doarmă. Calico își aminti atunci că auzise vorbindu-se că e posibil să trezești un om inconștient vorbindu-i. I se adresă deci lui, povestindu-i tot ce știa despre extracția aurului. Îi explică cum îl poți găsi și unde, natura rocilor care-l conțineau, modul de a te strecura târându-te pe burtă în gurile înguste ale minelor pentru a ajunge la locul dorit, îi relatează istoria numelor din Georgia, locul primei goane după aur, părăsită apoi pentru cea din California.

Spre prânz, răgușită de atâta vorbit, Calico nu putu constata nici o îmbunătățire a stării protejatului ei. Îl plictisise oare cu povestirile ei despre căutătorii de aur? Și dacă i-ar povesti mai degrabă despre bârfele din comitat?

Trecu totul în revistă. Bunicul care stătuse douăzeci de ani la închisoare fiindcă omorâse un om, Winnie și Jeb care-l crescuseră pe tatăl ei, Jobeth care-și dorise șapte copii fiindcă ea credea că este cifra Domnului... Dar vorbindu-i despre Jobeth, gândul ei se îndreptă spre Judalon și nu mai avu nici un chef să-i vorbească depre viața din munți.

– Ai putea măcar să te trezești și să-mi spui cum te cheamă, se revoltă ea.

El bătu din pleoape și Calico îi văzu ochii verzi printre gene.
– Irish McCaulley.

Ce spaimă trăsesse! De ce să se trezească așa brusc, gata s-o facă să moară de frică? Bărbatul ăsta era nebun? Se refugie furioasă în bucătărie. Când se întoarse, după ce băuse puțină apă cu zahăr ca să-și revină, el adormise la loc.

*

* *

Irish se trezi în sfârșit și deschise cu greutate ochii, testând intensitatea luminii. Îl duruse atât de rău capul încât devenise prudent. Prin crăpătura pleoapelor, zări o porțiune de piele bronzată, un păr roșcat și splendorii ochi cenușii-argintii pe care-i știa deja, fără să-și amintească de unde. Ei îl priveau cu interes dar și cu puțină ostilitate. Încercă să se miște dar nu reuși. Gâtul îi era uscat, capul greu și o greutate enormă îi apăsa pieptul. Iar piciorul... Ce mizerie!

– Să nu mă mai sperii niciodată așa, îi spuse tânăra. Cum te simți?

Avea o voce foarte blândă pe care și-o controla atât de bine încât el nu simți imediat forța și pasiunea ascunse de înfățișarea ei pașnică. El încercă să-i zâmbească dar nu reuși.

– Și eu mă întrebam asta, răspunse el cu efort. Făcut harcea-parcea dar viu. Mi-e sete.

Calico, remarcând că e studiată cu mult interes, nu se mișcă, pentru a-i permite să-și termine în voie examenul. Îi plăcea vocea lui gravă și senzuală, potrivit-se perfect cu întreaga lui înfățișare.

– Doc Willis te-a cusut, ți-a scos o așchie mare de lemn din picior și susține că ai o coastă ruptă.

– Îmi amintesc vag de îngrijirile pe care mi le-a dat, mormăi el. Domnișoară, ai putea să-mi dai puțină apă? Mi-e îngrozitor de sete.

Calico sări în picioare.

– Bineînțeles! Și cafea, tocmai am făcut-o.

Fugi în bucătărie, lăsând pe mai târziu analiza ideilor care i se învălmășeau în cap. Bărbatul avea ochi frumoși și-i plăcea felul cum își mușca buzele când vorbea.

În acest timp, Irish se sculă cu greutate în capul oaselor și privi în jurul lui. Nu se găsea într-un spital ci într-o casă; chiar dacă-l durea tot corpul, era totuși întreg; gazda lui era cam repezită, dar așa e firea oamenilor de la munte. Iar micul birou din cealaltă parte a camerei era o minunăție care valora în mod sigur o avere, ceea ce nu era și cazul oglinzii agățate deasupra, care ar fi trebuit de mult dată la argintat. Ce combinație ciudată de mobile și obiecte! Deși ansamblul era rustic, totul era de o curățenie desăvârșită.

Tânăra reveni cu o tavă și el își simți inima bătând mai repede, ceea ce avu darul să-l surprindă. Niciodată o femeie nu făcuse asupra lui un asemenea efect de la prima întâlnire. Ea îi puse tava pe genunchi, luă o ceașcă și se instală pe marginea patului pliant.

– Cafeaua este excelentă. Cum te cheamă?

– Ți-am mai spus. Calico Jones.

El o privi stupefiat.

– Mi-ai mai spus? Când?

– Ei bine... Ieri și apoi, din nou, azi-dimineață. Ți-am vorbit mereu ca să-ți recapeti cunoștința, adăugă ea pentru ca el să-și dea seama cât de bine se ocupase de el. Ce căutai pe Muntele Stâncii Vorbitoare?

– Un prieten foarte insistent și convingător mi-a împrumutat cabana lui. Poate că-l cunoști. Phillip Breaswood.

– Bunicul i-a vândut un teren de cealaltă parte a muntelui. Și ce făceai acolo?

La colțul gurii îi apăru o cută amară.

– Am venit ca să văd mai clar lucrurile.

Calico își duse mâna la gât unde primele vânătăi începuseră să apară.

– Te-ai certat cu un bărbat numit Gerald Vincent?

– De unde naiba știi?

– Ai vorbit prin somn.

Abia atunci el observă urmele de pe gâtul ei.

– Eu ți le-am făcut?

– Da, dar nu-mi voiai răul.

Irish își trecu mâna peste obraji. Înțepau. Nu se bărbierise de două zile. Probabil că semăna cu un vagabond.

– Câinele Sam e aici? întrebă el brusc. Te-am deranjat destul. Dacă aş putea să-mi capăt hainele și să-ți folosesc baia...

– Oh, dar nu poți pleca încă, nu ți-ai recăpătat puterile.

Calico luă tava de pe pat și o puse pe podea.

– O să-ți aduc niște apă caldă ca să te poți bărbieri. O să te ajut pe urmă să mergi la toaletă. E afară, imediat după casă. Dar mai întâi trebuie să-ți văd burta.

– Ah, nu! strigă el ținând de cuvertura pe care ea voia s-o dea la o parte.

– Așa a spus Doc Willis. Trebuie să verific dacă nu ai plămânuș perforat.

– Dacă așa ar sta lucrurile, m-aș simți mai rău, replică el, dându-i mâna la o parte cu un bobârnac.

– De unde știi?

– Am studiat medicina și chiar am practicat-o.

Dar de ce vorbea despre asta? Rana era încă prea proaspătă. Ceea ce-i trebuia acum era o școală bună de medicină care să-i lase timpul necesar pentru cercetările lui. Iar această frumusețe rustică nu putea decât să-l încurce. De altfel, după plecarea Bellei, se jurase că nu va mai avea nici o legătură. Totuși, tânăra era extrem de atrăgătoare.

– Locuiești singură?

– Nu, cu bunicul. El...

– N-are importanță, o întrerupse Irish punând picioarele pe podea, învelit cu grijă într-o cuvertură.

– Lasă-mă să te ajut, se oferi Calico.

– Nu! Pot să mă descurc și singur. Trebuie să mă întorc la cabană. Nimeni nu știe unde mă aflu.

– Cine te-ar putea căuta?

– N-are importanță cine! se enervă el în timp ce-și sprijinea picioarele pe podea, îndepărtându-le cu prudență ca să-și mențină echilibrul. Mulțumește-i bunicului că m-a scos din râu. O să vă înapoiez toți banii pe care i-ați cheltuit cu medicul.

Aplecându-se cu dificultate, își trecu mâna peste picior.

– Mă doare îngrozitor laba asta, bombăni el.

– Nu bunicul te-a scos din râu. Mie trebuie să-mi mulțumești.

Tipul nu putea pleca așa! Trebuia neapărat să găsească un mijloc ca să-l rețină. Văzându-i aerul sceptic, simți că i se strânge inima.

– Sunt de două sau de trei ori mai greu ca tine, micuță domnișoară. Doar n-o să mă faci să cred...

– Nu mă crezi?! exclamă Calico, lividă la față.

– Nu mă aflu într-o situație care să-mi permită să te contrazic, răspunse el prudent.

Nu mai dorea acum decât un singur lucru: să revină la civilizație, să se întoarcă la Atlanta unde râurile nu ieșeau din albie la prima picătură de ploaie și unde roșcatele frumoase puteau fi ușor evitate. Dar ce rău îl durea capul!

– Crezi că mint. Știu asta după tonul vocii tale și după felul cum mă privești.

Brusc, Calico se simți disperată. Nimeni nu-i pusese vreodată cuvântul la îndoială. Cum să-i explice acestui bărbat că muntele îi făcuse să se întâlnească?

– Îți apreciez foarte mult ajutorul, șopti el, dintr-o dată prea politic.

Nu, individul ăsta nu era un dar al muntelui! Râul nu i-l dăruise ci îl azvârlise ca pe un gunoi.

– Și eu care credeam că ești cu totul altfel.

– Cum? o întrebă el simțindu-se dintr-o dată curios.

– Nu te privește! Câinele e sub spălător. A fost hrănit. Iar hainele tale, sau ce a mai rămas din ele, sunt pe banca de lângă ușă.

Cu capul sus, Calico luă vasul mic în care-și păstra aurul. Fiindcă bruta asta n-o credea, să-l ia naiba! Ea se va duce în oraș și va profita de ocazie să-și vadă și bunicul. După ce puse aurul în cutia de la bord, verifică dacă are destui bani la ea și demară, surdă la strigătele lui Irish.

– Calico! Calico! Așteaptă! Așteaptă-mă!

Înjură pe înfundate și rămase nemișcat până ce camionul dispăru din raza vederii lui. Apoi, învelit în pătură, schiopătă până la toaletă. Cum putea trăi atât de primitiv? Fără nici un vecin, fără nici un pic de confort!

Când se întoarse în cabană, Sam îl aștepta în prag. Imposibil să se îmbrace cu ceea ce mai rămăsese din hainele lui. Irish se spală repede cu apa înghețată, apoi începu să scoțoască prin cameră în căutarea unor boarfe potrivite. Găsi ceea ce dorea în camera bunicului. Înveselit, ieși în prag și fluieră câinele.

– Sam! Vino, ne întorcem la...

Dar unde locuia? Și cum să ajungă acolo? Disperat, se așeză pe o treaptă. Acolo îl găsi Calico când se întoarse, după ce fu gata să-l facă praf când dădu înapoi ca să parcheze.

– Atenție! Era să mă calci!

– La fel de bine aș fi putut să te las și în râu!

– Bun, bun! Îmi cer scuze și te cred. Tu, tu singură m-ai scos de acolo. Ești mulțumită? E suficient?

Ea îi aruncă o privire furioasă care-l făcu să se înfioare.

– Nu, se pare că nu e suficient, mormăi el. Ador ospitalitatea Sudului, adăugă el cu amărăciune.

– A cui e vina? Erai invitat?

Idea că va trebui să ceară ajutor unei țărănci arțăgoase și capricioase îl revolta, dar ce putea face altceva?

– Ai putea să-mi spui în ce direcție se află cabana lui Phillip. După aceea o să pornesc imediat și n-o să mai auzi niciodată de mine.

Calico făcu un gest cu mâna spre Est.

– Un sfert de oră de mers și o să ajungi.

Drumul pe care i-l indicase ea cu acest gest neglijent părea cam abrupt, pădurea pe care o traversa destul de sălbatică. Irish, căruia îi plăceau numai trotuarele orașelor, înghiți în sec.

– Așa de aproape e? Întrebă el pe un ton nesigur. Ascultă, am o idee. De ce nu mă însoțești? Asta m-ar scuti să-ți trimit prin poștă hainele pe care le-am împrumutat de la voi.

Ochii argintii aruncară fulgere dar, fără să scoată nici un cuvânt, Calico porni cu Irish pe urmele ei și cu Sam zburdând în jurul lor.

După un urcuș care i se păru interminabil lui Irish, zărîră casa lui Phillip. Tânăra se opri brusc.

– Ai lăsat ușa deschisă când ai plecat? îl întrebă ea.

– Categorie nu. N-am încuiat-o, dar îmi amintesc perfect că am închis-o. Toată noaptea auzisem vîind apele râului și voiam să văd cu ochii mei ce s-a întîmplat. Ajuns pe mal, am văzut copacul acela uriaș care se clătina. Înainte să realizez ce se întîmplă, s-a prăbușit și m-a luat cu el.

Privi cabana, apoi poienița. Domnea o liniște deplină.

– Crezi că ceva nu e în regulă?

– Nu știu. Nu-mi place ușa aia deschisă. Stai aici în timp ce verific cabana.

– Așteaptă! Crezi că am obiceiul să mă ascund în spatele fustelor?

De ce soarta se înverșuna astfel împotriva lui? Cu ce greșise față de bunul Dumnezeu pentru a merita toate aceste încercări? Întâi Gerald Vincent care își bătuse joc de el, distrugându-i rodul a șase ani de muncă, apoi accidentul și, pentru a pune capac la toate, această amazoană morocănoasă!

– Eu nu port fustă, declară calm Calico înainte de a porni la drum.

Irish, trăgându-și piciorul, o urmă, dar nu ajunse decât la mult timp după ea. Cabana semăna cu ceea ce rămânea dintr-un loc peste care a trecut ciclonul și Calico știa că vandalul operase acolo.

– Nici măcar un animal sălbatic n-ar fi putut face atâtea stricăciuni! exclamă Irish aruncând pe jos pachetul cu haine murdare pe care le recuperase din casa lui Calico.

Tănăra îl privi cum strânse, supărat, hârțile rupte în mii de bucățele.

- Mi-a luat toate proviziile! Mă duc la poliție și...
- Nu!
- Nu? Se vede că nu mă cunoști. Dacă tu crezi că o să mă las furat fără să zic nimic...
- Aici e muntele meu și eu zic nu!
- Știi cine a făcut asta, nu-i așa? Încerci să protejezi pe cineva!
- O înșfăcă de braț și se îndreptă spre o mașină sport de culoare albă, trăgând-o după el.
- Micuță doamnă, că vrei sau nu, o să mă însoțești în oraș și o să-i spui șerifului tot ce știi!
- Își duse mâna la buzunar, apoi o privi stupefiat.
- Portofelul meu? Cheile mele? Ce-ai făcut cu ele?
- Dacă le aveai asupra ta în momentul accidentului, acum sunt pe fundul râului. De ce nu te duci să le cauți?
- În fața aerului lui rătăcit, Calico se împlânzi.
- N-ai o dublură a cheilor?
- Bineînțeles că da! exclamă el sarcastic. Dar se găsește la Atlanta, în bucătărie, agățată de un cui.
- Nu e sfârșitul lumii. O să te ajut să faci ordine prin casă și o să te duc la Atlanta după ce bunicul meu o să iasă din spital. Ce vrei să iei cu tine?
- Să iau unde? întrebă Irish năucit.
- La mine, bineînțeles. Nu poți rămâne aici. În primul rând nu ai nimic de mâncare.
- Mă duci la șerif?
- Nu.
- El ezită câteva clipe înainte de a accepta, dar sfârși prin a o face, oftând însă.
- Calico îl ura pe Judalon Tarrant și aceste urme de vandalism purtau semnătura lui, dar grație lui putea să-l păstreze pe Irish. Dacă Judalon ar fi fost de față, poate că i-ar fi mulțumit chiar.

Capitolul 4

Ajunseseră aproape de cabana ei. Calico ducea valiza, în timp ce Irish schiopăta în spatele ei cu o cutie mare în brațe. Era plină-ochi de hârtii și formulare recuperate de pe podeaua cabanei devastate. În timp ce le aduna, nu încetase să se văicărească.

– Viitorul meu se află poate în acest formular... sau în asta... sau în acela...

Cu moralul la pământ, o urma acum pe vrăjitoarea asta roșcată care mergea intenționat atât de repede. Ce viperă! Trecură pe lângă un loc împrejmuț cu gard și Irish zări acolo niște cruci.

– Ce cimitir mic! Mi se pare caraghios de mic.

Calico se întoarse brusc, cu o privire amenințătoare.

– Caraghios? Caraghios! Mormintele astea nu sunt caraghioase ci sfinte! Sunt cele ale mamei mele și bunicii mele. Cine îți dă dreptul să califici astfel niște lucruri de care habar n-ai?

Se înfruntară o clipă din priviri, fiecare căutând să-l facă pe celălalt să-și plece ochii, apoi Calico îl înșfăcă pe neașteptate

de mâneacă și-l trase după ea, părăsind cărarea pentru a o lua direct prin pădure ca să ajungă mai repede pe malul râului.

– N-ai nici un pic de milă! exclamă Irish, strângând cu putere la piept prețioasa lui cutie, dar șchiopătând din ce în ce mai rău.

– Milă?! O să-ți dau eu milă!

Aruncă valiza în noroi și întinse brațul.

– Aici! Aici e locul exact unde se găsea arborele, deci în consecință și tu. Câinele mi-a atras atenția prin lătrăturile lui. Atunci am venit și te-am scos din apă. Acolo!

Arătă cu degetul locul exact, sfidându-l din priviri, gata să-l arunce în apă dacă se mai îndoia de spusele ei.

– Mai târziu, te-am târât în sus pe panta colinei până la casa mea, te-am întins lângă foc, te-am dezbrăcat... și lasă-mă să-ți spun că nu arăți prea grozav.

Calico nu văzuse niciodată un bărbat gol, cu excepția băieților lui Jobeth, cărora le făcuse câteodată baie, dar asta n-o împiedică să mintă și să aibă satisfacția să-l vadă pe Irish înroșindu-se.

– Apoi ți-am curățat rănilor și am trimis pe cineva după doctor. Crede-mă că nu mă puteam ocupa mai mult de un străin, când bunicul meu pierdea masiv sânge din cauza unui accident.

Scoasă din fire, lovi valiza cu piciorul.

– Ai o groază de probleme și, deși nu sunt cu nimic vinovată de ele, îți ofer ospitalitatea noastră. Dar nu uita să fii politicos, să zici te rog și mulțumesc, fiindcă nu toată lumea e atât de largă la inimă ca mine, o față de la munte căreia nici măcar nu i-ai mulțumit încă.

Calico se opri, cu răsuflarea tăiată. Irish rămăsese nemișcat și o fixa încordat, încercând să se controleze. Nimeni nu-i mai

vorbise vreodată pe un asemenea ton. Totuși, ce frumoasă era sălbatica asta! Își reaminti brusc că nu mai făcuse dragoste de foarte mult timp și bătăile inimii i se întetiră.

– Ascultă, micuța mea... începu el, dar fu întrerupt imediat.

– Numele meu e Calico Jones! Încetează cu „micuța mea“! Pe cuvântul meu, s-ar crede că vorbești cu câinele! Astfel te adresezi oamenilor de la oraș?

– Îți accept generoasa ospitalitate, se grăbi el să răspundă în timp ce ea își regăsea din nou suflul. Numele meu este Nathan McCaulley.

– Ai spus Irish.

El surâse fugar.

– Nu este decât o poreclă cu care m-am pricopsit din cauza caracterului meu rău.

Calico îl privi un moment, neștiind dacă o ia peste picior sau nu. În cele din urmă, luă valiza și porni din nou la drum.

Irish o urmă de departe, cu cutia strânsă la piept, evitând să se sprijine prea mult pe piciorul rănit. Diavolița asta roșcată era la fel de frumoasă din spate ca și din față! Simți că sângele îi fuge mai repede prin corp și șopti, destul de tare ca să fie auzit:

– Arogantă!

Calico se mulțumi să râdă, răspunzându-i peste umăr, fără să se întoarcă:

– Așa e, dar am dreptul, fiindcă aici sunt acasă!

El clătină din cap dar nu spuse nimic. La ce bun? N-ar fi avut niciodată ultimul cuvânt în fața ei. Pentru a-și potoli excitația care nu făcea decât să sporească, o lăsă să capete un avans bunicel față de el și, pentru ca privirile să nu-i mai fie atrase de formele extrem de feminine, admiră peisajul.

*

* *

– Există locuri mult mai frumoase decât Atlanta, crede-mă, afirmă Irish etalând pe masă conținutul cutiei.

– Dar eu ador Atlanta. Descindem întotdeauna la Biltmore Hotel, din West Peachtree. Îl știi? Apoi mergem să mâncăm homari la Fan and Bill's.

– Restaurantul ăsta nu mai există și Biltmore și-a schimbat destinația.

– Știu. De aceea nici nu mai mergem.

Calico pregătea cina, privindu-l pe Irish cu coada ochiului. Of, dacă n-ar fi fost atât de novice în dragoste! Pe de altă parte, știa totuși exact ce voia să facă și cu cine anume. Irish își tria hârtiile la celălalt capăt al mesei. Se schimbaseră, purta niște haine curate care-i veneau bine. Calico se întrebă cam ce vârstă putea să aibă.

Imediat ce nu-l mai spiona, era rândul lui Irish s-o fixeze. Existau în ea atâtea promisiuni nemărturisite, o asemenea încărcătură de erotism... Doamne, dacă nu pleca imediat din munții ăștia, nu va mai găsi niciodată de lucru, nu va mai fi în stare să-și continue cercetările!

Cum ar fi primul lor sărut? se întreba în acest timp Calico. Ar fi într-adevăr ceva deosebit? Va auzi acorduri de vioară, un adevărat foc de artificii îi va juca în fața ochilor? De ce o privea pe furiș imediat ce ea se întorcea cu spatele la el? Dacă ar fi putut ghici ce efect aveau ochii lui!

În cele din urmă, Calico nu mai rezistă. Tăcerea dintre ei devenise insuportabilă.

– Nu credeam cu adevărat ceea ce ți-am spus, declară ea dându-i castronul cu unt.

– N-ai putea fi mai precisă? Mi-ai spus atâtea...

– Când ți-am tăiat hainele..

Înnebunise oare? Nu așa...

– Nu ești așa de urât cum am lăsat să se înțeleagă. Vreau să zic...

– Nu sunt vexat, așa că nu-ți face probleme.

– Vii din Nord?

Fiindcă subiectul devenise prea „fierbinte“, era mai bine să-l schimbe.

– Din Boston. Am fost crescut într-un orfelinat.

De ce îi spusese? Nu vorbise cu nimeni despre asta, cu excepția Bellei care-i scosese apoi ochii tot timpul cât durase căsătoria lor.

– Și ai fost foarte nefericit la orfelinat?

– Asta nu te privește!

Și se încruntă, ridicând imediat o barieră între ei.

Calico oftă. Știa să recunoască un bărbat încăpățânat atunci când întâlnea unul. Dar, fiind crescută atât de sever, nu-și putea permite să-l încurajeze prima pe musafirul ei. Nici chiar în munți nu se proceda așa.

– Ai pomenit despre Rose și Belle în timpul somnului, spuse ea, schimbând încă o dată subiectul. Ele cine sunt?

Îl văzu strâmbându-se de ciudă, ca și cum își dăduse seama că ea îi cunoștea acum cel mai prețios secret.

– N-ai o aspirină? Mă doare capul.

Dădu farfuria la o parte, și se ridică imediat.

– Mi-e somn. Unde o să dorm?

Calico oftă din nou. Dacă el era așa, atunci ea o să se arate la fel de încăpățânată ca și el! Dar era bine ales momentul? Irish părea epuizat. Îi dădu cafea, aspirină, și-l conduse pe urmă în camera bunicului ei.

După ce Irish închise ușa în urma lui, ea se trânti pe un scaun, oftând din nou, simțind că i-a pierit pofta de mâncare. Deci Irish McCaulley iubea pe altcineva! Altfel, de ce ar fi refuzat să răspundă la întrebările ei? Abandonă ideea de a-l

îmbrățișa cu forța. O să găsească ea ceva mai bun. Măine. Începu să se gândească la cel mai potrivit mijloc de a-l seduce.

*

* *

A doua zi, pe Irish îl durea atât de tare spatele încât nu se putu scula fără ajutorul ei. Calico fu încântată de situație.

– O să-ți servesc la pat micul dejun.

– Nici gând! Dă-mi halatul.

– Ar trebui să mă lași mai întâi să-ți spăl piciorul. Pe urmă te vei simți mai bine și o să-ți mănânci cu poftă micul dejun.

– De ce zâmbești așa? o întrebă el aplecându-și capul ca s-o vadă mai bine. Îți bați joc de mine?

– Nu-mi bat deloc joc și zâmbesc fiindcă s-a făcut frumos afară. Poate că vom avea o vară indiană. Lasă-mă să te ajut să-ți pui halatul.

Dar Irish o refuză și Calico îl văzu mușcându-și buzele, atât de mult suferea. În schimb, fu obligat să-i accepte ajutorul pentru a se duce la toaletă, bombănind tot timpul împotriva celor care trăiau atât de primitiv. Câinele Sam, când îl văzu ieșind, începu să sară în jurul lui scoțându-o din minți pe găina care-și făcuse cuibul pe sofaua veche de pe cerdac.

Toată ziua Calico se simți teribil de suferită. Era imposibil ca două ființe normale, izolate într-o cabană din munți, să nu aibă anumite gânduri. Fiecare îl surprindea pe celălalt studiindu-l, privirile li se încrucișau, se evitau, se fereau. Calico începu să-și facă din nou planuri despre cum să-l îmbrățișeze pe frumosul ei bolnav.

Pentru a se face plăcută, și după ce-l instalează pe canapeaua din salon, îl ajută să-și claseze hârtiile, actele privind școlile

de medicină care l-ar fi putut angaja. În unele momente el îi cerea părerea și ea se grăbea să critice institutul respectiv.

– Nu mi se pare serios.

– Și eu mă gândeam la asta, răspundea Irish aruncând fișa. Numai să nu-l vadă părăsind Stânca Vorbitoare!

Mai târziu, ea îi ținu oglinda în timp ce el se bărbierea, apoi mâncară împreună pe o măsută din apropierea focului.

– Aș da orice să aflu numele hoțului, bombăni pe neașteptate Irish. Mi-e sete și mi-a furat două sticle de whisky de cea mai bună calitate.

– Ești băutor? se alarmă Calico.

Bunicul mai treacă-meargă, dar el...

– Moderat, foarte moderat.

Calico oftă, pe jumătate liniștită.

– Bunicul are întotdeauna ceva alcool pus deoparte. Vrei?

– Da. Ți mulțumesc din suflet.

Ea îi turnă o porție zdravănă într-un pahar mare și i-l întinse. După prima înghițitură, el fu gata să se înăbușe, tuși, scuiță, cu ochii plini de lacrimi.

– Vârul Jeb îl pregătește într-un alambic de aramă, declară cu mândrie Calico. Din piersicile lui.

– Cred că bunicul tău are un tub digestiv captușit cu zinc!

– Mai avem și niște vin de mure, îi propuse ea.

– Nu, nu, ăsta merge foarte bine! Am fost doar puțin surprins, asta-i tot.

În fața privirii atente a lui Calico, își îndreptă umerii.

– Am o muscă pe vârful nasului?

– Până azi n-am mai întâlnit nici un orfan. În munții noștri, în cazul unei tragedii, rudele, chiar și cele mai îndepărtate, îi asigură copilului un cămin.

Acoolul îl binedispusese și nu protestă în fața acestui amestec în viața lui particulară.

– Cunosc numele mamei mele, șopti el. Se numea Rose și a murit imediat după nașterea mea.

Rose despre care vorbise în somn. Dar cine era Belle? Calico nu îndrăzni să-l întrebe.

– Și tatăl tău?

– Nu știu nimic despre el.

– Nici măcar numele? Nu l-ai căutat niciodată?

Irish mai înghiți o gură de alcool înainte de a-i răspunde. Întotdeauna îi venea greu să privească spre propriul lui trecut.

– Și de ce-aș fi făcut-o? Când eram foarte mic, îmi imaginam fără încetare că o să mă caute el pe mine și îmi era întotdeauna teamă că nu voi fi acolo la sosirea lui. E, în general, spaima tuturor orfanilor.

– Iată ceea ce explică totul! exclamă Calico bătând din palme.

Irish o privi, așa cum te uiți la o nebună.

– De ce spui asta? întrebă el din vârful buzelor.

– Nu înțelegi? E totuși simplu. Lași semne peste tot. Ai insistat să lăsăm un bilețel prins de ușa cabanei tale, pentru ca să se știe unde poți fi găsit, atunci când noi suntem singurii locuitori de pe munte. Chiar crezi că tatăl tău te mai caută încă?

– Nu-ți mai băga nasul unde nu-ți fierbe oala! mormăi el.

– Încă puțin alcool?

În primul rând nu trebuia ca Irish să se închidă în el și să refuze să discute.

– Mai dorești puțină cafea?

– N-am decât o singură dorință, să revăd civilizația!

În ciuda frumoaselor ei hotărâri, Calico sări în picioare și, punându-și mâinile în șolduri, îi aruncă o privire furioasă.

– Ei bine, pleacă! Nu poți să stai nici cinci minute fără să te plângi. Ești rău și prost crescut. N-ai scos niciodată nici măcar un singur cuvânt de mulțumire. Ar fi trebuit să te las să călărești copacul ăla până ajungeai la mare!

Își luă pulovărul și ieși trântind ușa în urma ei, îndreptându-se spre locul unde se odihnea mama ei. De ce nu era ea aici ca s-o învețe cum să-l domesticească pe încăpățânatul ăsta? Trase adânc aer în piept ca să nu izbucnească în plâns.

– Aha, aici erai! Ar fi trebuit să-mi închipui. La fel de sfânt ți se pare acest loc?

Calico îl fixă cu un aer posomorât, refuzând să-i răspundă. N-avea decât să-și bată joc! Cine râde la urmă râde mai bine! Muțenia ei păru să-l impresioneze pe Irish.

– Ai avut dreptate, m-am purtat ca un măgar. Îmi pare rău.

Deși inima ei bătea nebunește, Calico rămase impasibilă, mulțumindu-se să-l privească doar cu coada ochiului.

– Ai nevoie de ceva? sfârși ea prin a-l întreba cu un aer semet.

Irish râse încetșor și se așeză alături de ea, pe trunchiul unui arbore căzut. Rămaseră câteva clipe fără să vorbească, umăr la umăr. Calico nu îndrăznea să se miște. Acest contact îi amintea de un altul și roși la amintirea sânilor ei care-i atinseseră brațul când era gol.

– Aș dori mai mult decât orice să fac un duș sau o baie, declară Irish după un timp.

„Dar mai ales pe tine te doresc“ ar fi trebuit să spună mai degrabă. În acel moment o dorea atât de mult încât începu să tremure.

Calico își dădu seama și înghiți în sec. Deși noaptea era caldută, simți că pielea brațelor i se face ca de găină. Tuși în speranța că își va limpezi vocea.

– E o cadă de zinc sub mașina de gătit. Pot s-o scot și s-o umplu cu apă caldă pentru tine. Dar o să-ți uzi pansamentele, nu?

– N-are importanță, răspunse el atingând cu buzele obrazul lui Calico.

Se ridică dintr-o dată și înainte ca ea să poată reacționa în vreun fel, Irish o acoperi cu sărutări. Buzele lui erau peste tot.

Calico închise ochii. Răsuflarea lui mirosea a cafea, a alcool și a prăjitură cu ciocolată. Parfumul after shave-ului se potrivea fizicului lui. I se păru că o să explodeze, așa cum prezisese Jobeth. Când el vru să se îndepărteze, Calico protestă.

– Te rog!

Irish îi dădu grăbit ascultare și o strânse și mai puternic, din clipă în clipă mai îndrăzneț.

– Le aud! exclamă ea brusc.

– Despre ce vorbești?

– Viorile!

Irish era atât de excitat încât uită să izbucnească în râs. Ce fată ciudată și caraghioasă!

Își băgă mâinile pe sub pulovărul ei și începu să-i mângâie sânii. Ce piele catifelată!

Fu momentul ales de Calico pentru a-l respinge. Auzise zgomotul unui motor, acela al unui camion.

– Vine cineva, șopti ea.

Întorcând capul, privi cu atenție aleea.

– E Jobeth.

– Cine? Expediaz-o!

Dar Calico îi scăpase deja din brațe.

– Nici gând! E cea mai bună prietenă a mea. Nu-ți amintești? E cea care crede că numărul șapte e binecuvântat de Domnul.

Irish o privi stupefiat.

– Nu. Nu-mi amintesc. Probabil că mi-ai vorbit de ea când eram inconștient. În memoria mea n-a rămas decât imaginea unei nimfe goale.

Calico refuză să audă mai mult. Fugi spre prietena ei pentru a-i ura bun venit, roșie la față, cu răsuflarea tăiată. Irish o privi îndepărtându-se, cu ochii plini de stele. Sălbatica asta...

*

* *

– Nu știu pe cine să rog, spuse Jobeth pe un ton plângăreț. Era teribil de agitată și părul ei roșcat forma ca o aură în jurul chipului ei plin de pistrii.

– Gabe și Frank pot să-și poarte singuri de grijă. Winnie a luat doi. Dar cine îi poate primi pe Rafe și Mikie peste noapte, dacă nu tu? Le încălzești apă pentru baie și-i culci. Măine dimineată, chiar foarte de dimineată, vin să-i iau.

– Și mama ta?

Calico mai simțea încă pe buze gustul gurii lui Irish. De ce să țină ea copiii când avea un bărbat atât de frumos în casa ei? Cu coada ochiului îl văzu îndreptându-se spre toaletă. Schiopăta. Ce tip ciudat! De câte ori se simțea cuprins de o nevoie, în fond extrem de naturală, se comporta ca și cum ar fi fost vorba de un păcat mortal.

– Tata a vândut douăzeci și cinci de capete de vite și a dus-o pe mama la Las Vegas pentru aniversarea căsătoriei lor. A rezervat chiar și aceeași cameră: 777!

Calico își cuprinsese capul în mâini.

– Oprește-te, Jobeth! O să mă înnebunești cu cifrele tale. Explică-mi mai degrabă de ce ai nevoie să-ți plasezi copiii.

Jobeth, după ce se asigură că aceștia n-o puteau auzi, se aplecă spre prietena ei.

– Din cauza lui Judalon. A găsit alcool și a făcut scandal în oraș. E în închisoare și trebuie să mă duc să-i plătesc cauțiunea.

Calico fu gata să aplaude. Închisoarea! Țasta era locul unde Judalon ar fi trebuit să-și petreacă restul vieții.

- O noapte la închisoare nu-i va face deloc rău.
- Nu pricepi. Nu suportă să stea închis. Asta îl înnebunește! Dacă nu iese în seara asta, risc să fie... foarte dur. Oftă și-și puse mâinile pe pântecul deformat de sarcină.
- Nu e ușor de trăit cu el, știi asta. Și pe urmă... am nevoie de o sută de dolari pentru cauțiune.
- Calico înjură pe șoptite. Bani? Pentru Judalon? Niciodată!
- Nu ți-am cerut niciodată nimic, gemu Jobeth frângându-și mâinile.
- Știu, Jobeth. Dacă ar fi fost pentru copiii tăi...
- Jobeth își înclină capul și scrută chipul lui Calico la lumina lămpii care lumina cerdacul.
- Ai vrea să stea în închisoare, nu-i așa? Îl urăști fiindcă s-a însurat cu mine. Oh, știi asta! O știi de la bun început.
- Își acoperi fața cu mâinile urâte de muncă și Calico simți că i se topește supărarea.
- Gata! O să-ți dau banii. Dar să nu mai spui așa ceva!
- Lăsând-o pe Jobeth în curte, fugi în casă și numără banii ceruți, încercând în acest timp să se și calmeze. Mikie și Rafe stăteau lângă mama lor când ieși din nou afară.
- Uite pijamalele copiilor și hainele de școală, îi spuse Jobeth după ce băgă banii în buzunar. Copii, să fiți cuminți.
- Da, mămico, răspunseră ei în cor.
- Rafe era un băiețel de șapte ani, cu bucle blonde și ochi negri. Nu se putea ști niciodată ce gândește. Fratele său, tot blond, avea ochii căprui. Era cadetul familiei, dar știa că în curând locul lui va fi luat de viitorul bebeluș. Cei cinci frați ai lui îl învățaseră să fie rău, mincinos, încăpățânat și adorabil și știa exact în ce moment să fie într-un fel sau altul. Citea și scria mai bine decât tatăl lui și făcea întotdeauna în așa fel încât toată lumea să afle asta. Repeta tot ceea ce spuneau adulții și

cu el nici un secret nu era în siguranță. Imediat ce intră în cabană, îl zări pe Irish care se încălzea în apropierea focului și se repezi la el.

– Tu ești cel pe care muntele i l-a dăruit lui Calico?

– Poftim?

Irish îl privi stupefiat pe băiețel, apoi o căută din priviri pe Calico, aflată în celălalt capăt al încăperii.

– Tu ești ăla? se impacientă Mike.

– Am căzut în rău și Calico m-a scos afară.

Băiețelul clătină din cap.

– Cum poate un bărbat să cadă într-un râu atât de mic? Probabil că fantomele indienilor te-au împins în el.

Irish surâse.

– Nu erau fantome ci un arbore dezrădăcinat.

– Fantoma s-a deghizat în arbore. Bântuie peste tot fiindcă muntele este plin de aur. Ele nu-i dau voie decât lui Calico să-l ia. Ea a fost dăruită de munte, la fel ca și tine.

Irish nu mai surâdea. Nu înțelegea nici o iotă din toată aiureala asta.

– Nu înțeleg prea bine... încep el cu o voce prudentă.

– Fiindcă ai fost dăruit de munte, răspunse copilul sigur pe el. Eu, care m-am născut normal, știu toate astea.

Observând uimirea bărbatului care stătea în fața lui, schimbă imediat tactica.

– Ești la fel de bogat ca ea?

– Nu, răspunse mașinal Irish. Calico este bogată?

– Da. Plină de aur. Îl ascunde în urcioare pe care le îngroapă în munte. Spiritele o ajută.

– Înțeleg.

Bineînțeles că Irish nu credea nici un cuvânt. Apoi își aminti de o conversație pe care o avusese cu Phillip

Breaswood, în privința unui căutător ciudat de aur și a nepoatei lui. Inima i se strânse. Bogată! Ce să facă el cu o femeie bogată? Belle îl lecuisse pentru totdeauna de genul ăsta de femei. Nu mai voia o milă pe care unii o numesc dragoste!

– Dacă nu ești bogat, continuă Mikie practic, trebuie să lucrezi. Cu ce te ocupi?

– Sunt om de știință, îi răspunse Irish întrebându-se cum să scape de puști.

– Matematică?

Irish fu gata să izbucnească în râs.

– Nu, cercetare științifică. Disecții.

– Tai broaștele în bucăți?

Irish luă un aer fioros.

– Nu. Oameni.

Băiețelul înghiți în sec și se dădu înapoi cu un pas.

– Asta e o glumă, șopti el, dar entuziasmul îi pierise.

Irish își ridică privirea și se uită la Calico. Tânăra își făcea de lucru prin încăpere, aruncându-i din când în când priviri flămânde. Simți că-l cuprinde un val de căldură. O dorea. Era o nebulie, dar acum o dorea mai mult decât oricând.

– L-ai văzut pe Mikie și ai supraviețuit, spuse ea zâmbindu-i. E o adevărată pacoste.

Îl luă pe copil de umeri și-l împinse.

– Du-te după Rafe. Pe masă vă așteaptă biscuiții și ciocolata.

– Alți intruși? o întrebă Irish schițând un zâmbet forțat.

Calico se încruntă ușor.

– Jobeth are o problemă urgentă. Copiii o să-și petreacă noaptea aici.

În vocea ei se putea desluși regretul, ceea ce nu-i scăpă lui Irish.

– Mikie te necăjea?

– Nu. Îmi făcea educația. El crede că eu nu m-am născut într-un mod normal. Eu am fost dăruit de munte, după părerea lui, și tu ești bogată.

Calico ridică din umeri și răspunse după o îndelungată ezitare:

– Nu sunt decât zvonuri. Muntele este bogat.

Curios, dar Irish nu se întrebase încă dacă ea are vreo meserie. Acum însă dorea să știe asta.

– Și cu ce-ți petreci timpul când nu sari în ajutorul unor oameni de știință aflați în șomaj?

– Caut aur.

– Ciudată ocupație.

– S-ar zice că nu-ți prea place. E totuși singurul lucru pe care știi să-l faci. Din asta trăim. Te-ar deranja să împarți patul cu cineva?

– Cu tine?

– Nu! Cu unul din băieții.

– Și baia mea?

– E gata. Tu întâi, pe urmă băieții. Copiii! îi strigă ea. Instalați-vă pe canapea și nu vă uitați!

– Dar știm cum arată un bărbat!

– Fără comentarii!

– Putem să ne jucăm cu rocile și lupa ta?

– Da, dar lângă birou. Și să n-o spargeți.

– Și dacă găsim aur, putem să-l extragem?

– Mai vedem noi.

Apoi Calico se întoarce spre Irish.

– Sunt în camera mea. Bate în ușă când ești gata.

Rămasă singură, se sprijini de ușă, incapabilă să mai facă un pas. Nu era pură și, pentru a se apăra, pentru a-și păstra o

mândrie aparentă, ridicase în jurul ei o barieră de ură. În acest caz, de ce bărbatul ăsta producea asupra ei un asemenea efect? Ce-o să se mai întâmple?

– Calico?

– Da? răspunse ea întorcându-se brusc.

– Am terminat, poți să ieși.

Calico deschise ușa, îi întâlni privirea, primi mesajul lui și se înroși. Își dădea el seama? se întrebă ea.

– Invitații tăi s-au înmuiat.

Calico intră în încăpere cu ochii plecați.

– Mai vrei puțin alcool?

– Cu plăcere.

Îi trebuia un sedativ. Altfel era pierdut! Când o văzuse ieșind din camera ei, simțise că i se taie răsuflarea. Doamne, cât era de frumoasă!

După ce Rafe și Mikie fură șterși și îmbrăcați în pijamale, fu o întregă poveste până să-și spele dinții. Apoi, refuzară aranjamentul propus de Calico pentru noapte.

– Nu vreau să dorm cu o fată în pat! exclamă Mikie hotărât.

– Vreu să dormim împreună! urlă fratele lui.

– Dă-le patul meu, spuse Irish. Eu o să dorm pe canapea.

Calico nu îndrăzni să-l contrazică și împinse băieții în camera lui Christian. Puștii adormiră imediat. În timp ce Irish stătea gânditor în fața focului, Calico goli cada și începu să spele vasele.

– Pot să te ajut?

Se apropie de ea fără să-l audă. Era în șosete, purta un halat scurt și pantalonii de la o pijama în dungii. Prin deschizătura halatului se vedea bandajul care-i strângea coastele.

– Am nevoie de puțină apă, dar nu cred că e prudent să te agiți așa.

– Merge.

Luă o găleată și începu să pompeze apa. După ce-și îndeplini sarcina, făcu înconjurul încăperii, oprindu-se în fața etajerelor încărcate de cărți.

– Citești mult?

– Iarna, nopțile sunt foarte lungi. Nu avem nici radio nici televizor.

– Nu te simți obosită? Ziua a fost grea și ai avut o mulțime de probleme.

– Sunt obișnuită.

De fapt era încărcată de adrenalină, ca în timpul furtunii de ieri. Dar astăzi, furtuna făcea ravagii în corpul ei. Irish se opri în fața ei.

– Trebuie să te mai sărut o dată, șopti el.

Calico se lăsă luată în brațe.

– Asta și așteptam...

Respirația lui mai mirosea a alcool, buzele lui erau calde și limba indiscretă. Iar mâinile lui... Calico se înfierbântă brusc și-și lipi pânțele de al lui. Îl găsisse pe Irish în timpul furtunii, în momentul când era extrem de vulnerabilă, dar i se părea că muntele îi dă binecuvântarea lui. Era atât de aproape, atât de cald. Un geamăt sălbatic scăpă de pe buzele ei întredeschise și Calico începu să tremure.

Și dintr-o dată își dădu seama că era singură, că el n-o mai ținea în brațe.

– De ce? De ce te-ai oprit? găfâi ea.

El se trânti pe canapea, cu răsuflarea tăiată.

– Ar fi bine să te duci să te culci, se mulțumi el să-i spună. Calico simțea că n-o mai țin picioarele. Se așeză pe jos.

– Nu mă dorești?

– Întotdeauna ești atât de directă? o întrebă el puțin jenat.

- E ceva rău? Aș vrea să știu.
- Bineînțeles că te doresc! exclamă el. Crezi că un bărbat se poartă astfel dacă nu dorește o femeie?
- Ai avut multe?
- Irish nu-și putu ascunde stupefacția.
- Dar asta e o adevărată inchiziție!
- Nu. Mă întrebam doar...
- Cum să-i reziste? Irish capitulă.
- Câteva... O soție...
- Calico crezu că o să leșine.
- O soție?
- Irish oftă.
- Acum mult timp. A plecat.
- Atunci ce e? insistă ea. Nu sunt destul de sofisticată?
- Irish scutură din cap.
- Sofisticată? Ești ceea ce ești: spontană, proaspătă și plină de nuri...
- Atunci... de ce?
- Aș putea să-ți ofer o mie de motive și toate ar fi false. Să zicem că am pentru tine un prea mare respect și să nu mai vorbim despre asta.
- Vocea lui devenise tristă și sarcastică totodată. Irish se aplecă brusc și o sărută ușor pe gura închisă.
- Ești o adevărată tentație. Cea mai frumoasă dintre toate.
- Nimeni nu-i mai spusese vreodată asta ! Doamne, ce plăcut era să audă așa ceva.
- Acum du-te la culcare!
- Dacă nu pleca, o să sară pe ea, era sigur de asta, și apoi o să regrete toată viața.
- Se zvârcoli toată noaptea pe canapeaua lui.
- La rândul ei, Calico nu dormi deloc.

Capitolul 5

Cu unul sau două minute înainte de răsăritul soarelui, Calico ieși în prag. Se îmbrăcase fără să facă nici un zgomot și se dăduse cu parfum. După ce-și spală dinții, intră cu pași de lup în bucătărie și începu să pregătească micul dejun: felii groase de bacon și ouă proaspete de la găinile ei. Irish mai dormea încă. Se duse să trezească băieții.

Sam, care dădea târcoale în jurul casei, începu să latre. Auzise înaintea ei camionul lui Jobeth, care se apropia de cabană.

– Terminați-vă micul dejun, le spuse ea băieților uitându-se pe fereastră. A venit mama voastră.

Irish se ridică, se așază pe marginea canapelei și se frecă la ochi.

– Bună dimineța, spuse el căscând. Ce are Sam?

Calico îi întinse o ceașcă de cafea.

– E prietena mea, Jobeth. Vine să-și ia copiii ca să-i ducă la școală.

Urmă un zgomot de frâne și niște pași se auziră pe cerdac. Ușa de la intrare se deschise fără ca cineva să fi bătut.

Judalon Tarrant își făcu apariția în prag, murdar, neras, cu ochii înroșiți de alcool, mirosind urât. Începu să rânjească, văzând-o pe Calico.

Tânăra rămase locului, înmărmurită.

– E tata! exclamară băieții în cor, oarecum dezamăgiți.

Calico închise ochii. Era în mod sigur un coșmar. O să deschidă ochii și o s-o vadă pe Jobeth în pragul ușii.

Nu. Era într-adevăr ticălosul de Judalon.

– N-ai dreptul să intri în casa mea fără să bați la ușă, Judalon! N-ai nici măcar dreptul să te afli pe acest munte!

– Am venit să-mi iau copiii. Vrei să mă împiedici?

Pumnii lui Calico erau atât de strânși încât se albiseră.

– Nu, dar o să-i aștepți afară! Rămâi în cerdac!

– Nu ești destul de puternică pentru a mă obliga să fac asta.

Nu-mi poți da mie ordine.

Ochii lui injectați sclipiră brusc.

– Credeam că te-am făcut deja să înțelegi asta, adăugă el cu un zâmbet oribil.

Calico deveni lividă la față, incapabilă să răspundă. Irish se ridică, o privi o clipă apoi își întoarse capul spre uriașul care acoperise ușa de la intrare. În încăperea se instalase o tensiune care-l mira. Decise să ia partea lui Calico și se îndreptă cu un pas liniștit de masă, cu ceașca în mână.

Abia atunci îl zări Judalon, care-i aruncă o privire veninoasă lui Calico.

– Ți-ai găsit un bărbat? N-are nimic deosebit.

Irish puse ceașca pe masă, făcând special zgomot, și făcu un pas înainte.

– Ascultați-mă bine, domnule, această tânără tocmai v-a cerut să ieșiți.

Nu vorbise tare, dar tonul lui nu admitea replică. Judalon, surprins că nu citește teamă în ochii lui, se dădu puțin înapoi.

– Nu caut necazuri, amice. Nu mi-am băut cafeaua și am avut o noapte îngrozitoare. Aș putea primi o ceașcă?

Irish, în ciuda privirii lui Calico, umplu o ceașcă și i-o întinse. Judalon o luă fără să-i mulțumească și se întoarse spre fiii lui.

– Rafe, Mikie, în camion, repejor!

Puștii îi dădură ascultare, luând-o la galop și el zâmbi, satisfăcut că a reușit să-i sperie măcar pe ei.

– Am un mesaj de la Jeb pentru tine, îi spuse el atunci lui Calico. Vrei să-l auzi?

Calico strânse din buze. Nici gând să discute cu el! Totuși... Dacă avea vești despre bunicul?

– Ce e? îl întrebă ea din vârful buzelor.

– Bătrânul e bine.

Calico îngăimă ceva care semăna a mulțumire.

Judalon se hotărî să plece în cele din urmă. Nemișcată ca o statuie, ea privi camionul care cobora aleea plină de noroi. Irish, care urmărise retragerea bărbatului lui Jobeth stând alături de ea, o luă de braț și o făcu să se așeze. Apoi împinse spre ea o farfurie plină cu bacon și ouă.

– Nu mi-e foame.

– Hai, măcar o înghițitură, insistă el.

Fără să știe exact care era problema ei, el își dădea totuși seama că trebuie s-o smulgă din infernul în care părea că se prăbușise.

Calico privi farfuria fără s-o atingă și în cele din urmă o împinse cu un gest obosit. Apoi, privirea cenușie se îndreptă în direcția lui.

– Îți plac?

– Mult, o asigură el.

Calico se ridică de la masă și se duse să pună zăvorul la ușă. Întorcându-se în fața vetrei, care mai era și acum caldă, începu să-și descheie nasturii de la bluză fără să-l scape din ochi.

– Cât de mult?

Irish puse jos furculița. Inima lui bătea cu atâta putere încât avea impresia că acest zgomot se aude în toată încăperea. O dată! O va poseda o dată, apoi va fugi pentru totdeauna din acești munți.

Bluza alunecă încet, rămânând agățată pentru o clipă de sfârcurile sânilor, dar sfârșind prin a ajunge pe podea.

– E o nebunie! șopti Irish apropiindu-se de ea cu mâinile întinse.

Ce se întâmpla oare cu el? Cum de se purta astfel, el, omul de știință cu o judecată rece?

Când mâinile lui luară forma unor cupe, cuprinzându-i sânii, Calico știu că va trebui să trăiască tot restul zilelor ei cu rușinea asta. Cu atât mai rău. O va îngropa într-un colț al memoriei și va încerca să uite de ea!

– E destinul, îi răspunse ea cu o voce joasă, zâmbindu-i.

Irish o luă în brațe și o duse în camera ei, pe patul de puf. Își smulse hainele de pe el și rămase o clipă gol deasupra ei, făcând să se nască în ea emoții de o mie de ori mai intense decât în visurile ei cele mai nebunești.

Mâinile și buzele lui se aflau peste tot, aprinzând incendii pe care le întreținea cu grijă. Pierdută, înecată într-o plăcere necunoscută până astăzi, Calico îl împinse cu blândețe și începu să-l mângâie la rândul ei, timid la început, apoi cu mai multă siguranță.

– Ia-mă, îl rugă ea. Pătrunde-mă!

Când el îi dădu în cele din urmă ascultare, Calico știu că-și va aminti toată viața aceste clipe. Mașinal, coapsele ei se puseră în mișcare, adoptând instinctiv ritmul lui. Irish, nebun de dorință, o rugă să nu facă nimic, dar ea nu-l auzi și se arcui brusc scoțând un strigăt. Atunci Irish scoase un oftat lung de plăcere.

*

* *

– A fost oribil, șopti Calico în momentul când Irish se îndepărtă de ea.

El se sprijini într-un cot și o privi.

– Nu. Ai fost minunată. Până astăzi n-am mai făcut dragoste cu o zână.

Ochii ei cu străluciri de argint erau plini de o candoare tulburătoare. Ea îl fixă o clipă, simțindu-se cuprinsă de o dorință nebună.

– Încă o dată. Mai iubește-mă o dată! Știu că prima oară e întotdeauna oribil.

Irish zâmbi.

– Dar nu-i adevărat, protestă el. Trebuie să mă lași acum să mă odihnesc puțin. Nu uita că sunt rănit.

– Te-a durut când...

– Nu, nu! o asigură el.

Când o mângâie, Calico gemu încetșor. Atunci Irish o trase deasupra lui, și, conducând-o cu o mână sigură, îi dezvălui noi și noi plăceri.

*

* *

– Acum mi-e foame, declară Calico.

Stăteau pe cerdac, unul lângă celălalt, fiecare cu câte o farfurie pe genunchi. Vântul călduț aducea mireasma pădurii. Calico urmări cu privirea o frunză până ce ea atinse pământul. În apropierea lor, câinele Sam devora micul dejun care rămăsese nemâncat. Găina țicnită, stând în picioare pe sofaua veche, îl pândea visând la resturile care-i vor rămâne în strachină.

– Slavă Domnului că e vorba de mâncare! exclamă Irish, aruncându-i o privire ironică.

Calico se înroși ca focul.

– Nu voiam să vorbesc de... îngăimă ea.

– Să nu mai vorbim despre asta acum. De altfel, sunt mort.

– Ești atât de slăbit?

– Și mai și.

– Oh!

Ea nu se simțea deloc slăbită, ba din contră. Niciodată nu se simțise atât de vioaie.

– Poate că din cauza vârstei tale, spuse ea cu inocență. Se zice că...

Irish fu gata să se înece cu un dumicat, atât se simți de vexat.

– Vârsta nu are nici o legătură! N-am decât patruzeci și doi de ani, la urma urmei! Mai am încă niște ani frumoși înaintea mea.

– Sunt încântată.

Zărindu-i privirea neagră pe care i-o aruncase, Calico se decise să-și țină de acum gura. Doar nu era să se înece tocmai acum, după ce abia îi salvase viața?

– Ce s-a întâmplat între tine și soția ta? îl întrebă ea brusc, sărind din lac în puț.

Privirea lui deveni brusc alta, aproape sălbatică.

– Cu ce drept...

– Chiar după ce am făcut în dimineața asta? îl întrerupse ea, speriată puțin de reacția lui.

– Trecutul este trecut.

El oftă, ezită și sfârși până la urmă prin a ceda.

– Belle nu era pentru mine. E o femeie pe care orice bărbat o poate avea.

Calico simți că i s-a uscat gâtul. Ar fi trebuit să tacă, dar dorea atât de mult să afle...

– Vrei să zici că s-a culcat cu un alt bărbat? De aceea n-o mai vrei?

– Exact. La orfelinat eram un copil oarecare. Nu vreau o soție „la mâna a doua“. N-am putea vorbi despre altceva?

Calico dădu din cap, nefiind în stare să-i răspundă. Dintr-o dată simțea că i se făcuse frig.

O femeie la mâna a doua! Îi era imposibil să se gândească la ea în acești termeni. Refuza asta. Ca să vorbească, tânăra așteptă ca Irish să se calmeze, ca ochii lui să se îmblânzească din nou.

– M-am născut în munți. Acolo sus. Se poate vedea de aici intrarea minei.

– Te-ai născut într-o mină de aur?

– Nu, pe tăpșanul cu iarbă care se află în apropierea intrării. Tata era în mină, mama afară, ținând o coardă care-i lega pe unul de celălalt. Când plafonul minei s-a prăbușit, a tras din toate puterile pentru a-și salva soțul, dar fără să reușească. Și pe urmă au apucat-o durerile facerii și n-a mai avut timp să se întoarcă aici. Jeb ne-a găsit. Venise să-i anunțe că s-a întors bunicul. Mama murise și eu mă mișcam printre picioarele ei. Trupul tatei se găsește tot în fundul minei, dar bunicul a pus o cruce alături de cea a mamei, în cimitirul nostru.

Irish privea crucea albă ridicată în amintirea unui bărbat strivit de munte și simți că-l trece un fior.

– Trebuie să fie bine, șopti el cu o voce înăbușită.

– Să fii mort?

– Nu, bineînțeles. De a ști de unde vii, de a-ți cunoaște părinții.

Irish visase la asta toată viața lui. Brusc, fu cuprins de o dorință teribilă de a părăsi acest munte.

– Poate că ești prea romantic, spuse Calico gânditoare.

– Mi s-a spus în multe feluri, dar în felul acesta nu! Îmi atribui calități de care nu știu.

– Într-o zi, am vrut să-mi văd tatăl. Găsisem un alt mijloc de a pătrunde în mină. Dar după câteva clipe, m-am întors. Muntele creștea și mi se făcuse frică.

– Ție? Frică?

Această idee i se păru incredibilă.

– Cum e acolo?

– Întrunic, frig și strâmt. Câteodată foarte umed, din cauza râului subteran. Ți-ar plăcea să mă însoțești? Aș putea să te învăț.

– Poate că altă dată.

Lui Calico i se făcu dintr-o dată frică.

– Te doare capul? Sau piciorul? Sau pieptul?

– Nu. Dar trebuie să mă întorc la Atlanta. Când crezi că vei avea vești de la bunicul tău?

Tânăra se prefăcu însă că n-a auzit.

– De ce nu lucrezi?

– Am fost concediat. Șeful meu de serviciu se temea că-l pun în umbră.

– Vincent? îl întrebă ea ducându-și mâna la gât.

– Îmi pare rău, spuse el văzându-i gestul. Dar eram ca nebun. Șase ani pierduți la Albert Bateman...

– Albert Bateman! Dar acolo și-a făcut bunicul stagiul ca internist. Diploma lui se mai găsește încă în Biblia noastră.

– Bunicul tău a fost medic?

– A fost. N-a mai practicat de cincizeci de ani.

– Dar de ce? Atâția ani pierduți pentru studii!

– Statul i-a retras dreptul de a practica. A omorât un om care-și merita de o sută de ori moartea. A petrecut douăzeci de ani la ocnă.

Irish deschise gura stupefiat, dar nu avu timpul să facă nici cea mai mică remarcă. Sosea un camion.

– E Jeb! exclamă Calico.

Bunicul ei se afla în camion.

– Bunicule! Ce faci aici? De ce n-ai rămas în spital?

Bătrânul părea epuizat. Privirea lui era tristă, pielea ca pergamentul.

– Am auzit chemarea munților, bombăni el. Și pe urmă, nu-mi plac spitalele și mi-era sete.

– Chemarea munților! Dar ai băut! Ești nebun, cum de ai...

– Nu sunt nebun. Am o misiune în viață, pe Muntele Stâncii Vorbitoare. Știu asta.

Calico aruncă o privire disperată în direcția lui Jeb, care ridică din umeri.

– N-am putut face nimic. Bătrânul ăsta idiot i-a forțat mâna lui Doc Willis.

– Și a ieșit, așa...?

– Schiopătând, preciză bunicul. Am cârje.

Lui Calico îi venea să plângă. Dacă se întorsese Christian, nu mai avea nici o scuză să-l țină pe Irish prizonier. Încercă să-l mai convingă pe bătrân că făcuse o nebulie, dar acesta nici nu vru să audă și o luă șontâc-șontâc pe alee.

– Bunicule, aș vrea să-ți prezint pe cineva. E bărbatul pe care l-am scos din râu.

– Am auzit vorbindu-se despre el. Mai e aici?

– Pe cerdac.

Irish făcu un pas și bătrânul rămase nemișcat. Mintea lui încetoșată de alcool și durere funcționa foarte încet, dar

recunosc imediat ochii. Ochii aceia verzi! Nu, nu era posibil. Îi trebuiseră douăzeci de ani îngrozitori pentru a uita ochii aceștia și iată că ei reapăreau brusc în fața lui.

– Popa! strigă el înainte să se prăvălească pe pământ.

Calico scoase un urlet, încercând să-i încetinească prăbușirea, dar fără a-l putea opri totuși. Irish se repezi în ajutorul ei.

– Ce-a zis? Doamne, e mort!

– E mort de beat, spuse Irish, lasă-mă pe mine să-l examinez.

– Nu, a leșinat. Dar s-a învinețit la față!

Irish îl luă pe bătrân în brațe și-l duse pe cerdac. Acolo îl așeză pe o bancă și-și lipi mâna de inima lui. Bătea, dar foarte slab.

– Cred că e vorba de o criză cardiacă. Are nevoie de niște îngrijiri imediate.

Orele care urmară fură dramatice. Christian, instalat în remorca atașată de camionul lui Jeb, cu nepoata lui lângă el, fu coborât la Gainsville. Irish îi urma în camionul lui Calisco. La spital, Doc Willis o luă deoparte pe tânăra femeie.

– Nu pricep nimic. O să-l duc la Atlanta.

– Are probleme cu inima?

– Nu, de aceea și sunt îngrijorat. Așa am crezut la început, dar mai degrabă e vorba de un șoc teribil... O să coste foarte scump și...

– O să vând aur.

Doctorul zâmbi.

– E prima oară când recunoști că ai.

– Oamenii vorbesc prea multe!

Calico se exprimase pe un ton atât de sec încât doctorul își regretă gluma. Existau subiecte care nu trebuiau niciodată abordate în acești munți.

Când sosi ambulanța, Irish discută un moment cu șoferul. Apoi se duse să-i spună lui Calico, rămasă la ușa camerei de gardă.

– Am găsit pe cineva să mă ducă la Atlanta. O să mă întorc să-l iau pe Sam, mașina și câteva lucruri.

– Dar...

Nu putea să-l păstreze pentru ea! I se păru dintr-o dată că lumea se prăbușea în jurul ei. Nemișcată, privi ambulanța îndepărtându-se, cu sirena urlând.

– Calico!

Era Doc Willis.

– Întoarce-te acasă și fă-ți valiza. Ți-am rezervat o cameră la un motel de lângă Emory. Dacă e ceea ce cred eu, e mai bine să fii lângă Christian.

Spitalul Universității din Emory era o clădire uriașă, în care te puteai pierde. Infirmierele aveau treabă până peste cap și, din cauza asta, nu prea aveau timp să mai fie și amabile. Doctorii nu făceau decât să treacă de la un bolnav la altul, cu profesionalism dar prea nepăsători, după părerea lui Calico. Tânăra stătea lângă patul lui Christian de la opt dimineața până la opt seara. Câteodată o recunoștea, câteodată nu. Când era conștient o implora să-l ducă acasă, dar cel mai adesea mormăia cuvinte fără șir.

Seara, epuizată, Calico se întorcea la motel, făcea un duș, înghițea ceva la nimereală și-și petrecea noaptea retrăind dimineața în care făcuse dragoste cu Irish.

Și în fiecare dimineață trebuia să suporte un nou șef de clinică, urmat de internii lui!

Nici în acea dimineață lucrurile nu decuseră altfel. Un grup se formă în jurul patului bătrânului, vreo cincisprezece interni înconjurând un bărbat mai în vârstă, cu aerul sever.

- Optzeci și doi de ani, rosti bărbatul. Un exemplu clasic de senilitate. Calico sări în sus.
- Nu! Nu e senil! S-a întâmplat dintr-o dată.
- Șeful clinicii o privi stupefiat. O tăcere de moarte se lăsă.
- Dintr-o dată?
- Întrebarea fusese pusă de cel mai în vârstă dintre interni. Era înalt, slab și purta niște blugi decolorați pe sub halatul alb.
- Doctore Marcovici, îmi permiteți?
- Bineînțeles că da! răspunse sarcastic șeful clinicii.
- Am mai văzut această expresie pe unele fețe, șopti internul aplecându-se spre bolnav.
- Ah! Diagnosticați studiind fețele bolnavilor, doctore Bass? Atunci nu aici ar fi trebuit să lucrați ci la bălci!
- Bass îi ignoră sarcasmul și se ridică încruntându-se.
- Dacă acest om ar fi revenit de pe front, aș fi zis că a fost șocat de explozia unei bombe.
- Marcovici ridică din umeri.
- Dar bătrânul nu se întoarce de pe front, Bass.
- Poate că e o luptă interioară, domnule.
- Șeful clinicii clătină din cap, surprins.
- Îl vrei? E al tău! Vindecă-l dacă poți.
- Și ieși, asemenea unui împărat urmat de supușii săi.
- Nu mi-am făcut un nou prieten, constată internul cu o voce calmă. Calico și el se priviră o clipă și ea decise că-i este simpatic.
- Ești doctor? se hazardă ea.
- Și încă cum! Peste un an îmi voi lua zborul cu propriile mele aripi. Hai să bem o cafea. Nu pot să sufăr să discut despre pacienții mei în fața lor, fie că ei aud, fie că nu.
- Calico îl urmă. Nu-i plăcea cafeneaua de la parterul spitalului, dar acest om era primul care-i dădea puțină speranță. În fața unei cești de cafea, ea îi povesti tot ce se întâmplase.

– Vrei să spui că bătrânul Christian doar s-a uitat la o persoană complet străină lui și s-a prăbușit? N-a zis nimic?

– Ba da. Popa.

– Popa? Ce ciudat! A avut vreodată ceva de împărțit cu vreun popă?

– A omorât unul, în urmă cu mult timp.

– Și acest Irish seamănă cu preotul respectiv?

Calico ridică din umeri.

– Habar n-am. S-a întâmplat cu mult înainte să mă nasc eu, acum vreo cincizeci de ani. Bunicul a stat douăzeci de ani la închisoare.

Bass își frecă mâinile.

– Calico, pot să-ți spun Calico, nu-i așa? Cazul lui mă interesează. O să-l scoatem noi pe bunicul tău din starea asta. Am văzut răniți în aceeași stare, în Vietnam...

– Câteodată e lucid și-mi vorbește. Am spus asta infirmierelor, dar...

– Da, știu. E un semn bun. Sunt sigur că vederea acestui străin a declanșat un resort în capul bunicului tău, un lucru pe care încerca, poate, să-l uite. Ce știi despre preotul pe care l-a omorât?

– Nimic. Nimeni n-a vorbit niciodată despre asta în fața mea. Nu e mai degrabă un accident ceea ce i s-a întâmplat?

– Nu. E un bătrân robust. În capul lui e ceva, îți spun eu.

Ce frumoasă era tânăra asta! Jerry Bass, bărbatul, nu medicul, avu brusc un chef nebun s-o atingă. Ridică mâna, apoi o lăasă să cadă. Ce se întâmpla cu el? Tuși încurcat.

– O să-l țin sub observație, o să încerc să-i vorbesc când va fi lucid, să văd dacă nu pot să sparg barierele pe care le-a ridicat între el și lumea exterioară.

– N-o să reușești. Când e beat, vorbește întotdeauna despre misiunea lui, care o fi aia nu știu. Zice că muntele îl

cheamă. Dar să știi că nu e nebun, nu, nici vorbă! Dacă spune asta, înseamnă că are într-adevăr o misiune de îndeplinit.

– Asta face parte fără îndoială din problemele lui.

Calico privi în jurul ei. Acest loc nu-i convenea lui Christian. Era prea curat, prea ordonat. Brusc, simți la rândul ei chemarea muntelui.

– Vreau să-l duc pe bunicul acasă, spuse ea pe neașteptate.

– Nu se poate! Are nevoie de ajutor.

Se înfruntară din priviri. Calico știa că-și asuma un risc teribil, dar nu se putea sustrage acelei chemări.

– Îți pierzi timpul, șopti ea. Dacă vrei să știi ce are în cap bunicul, va trebui să vii la Muntele Stâncii Vorbitoare.

Jerry îi întinse mâna.

– De acord. Indică-mi drumul.

– Mulțumesc!

*

* *

Deși Irish cunoștea în cele mai mici amănunte corpul omenesc și știa cum funcționează acesta, nu reușea totuși să înțeleagă ce se întâmpla cu el. Orice făcea, oriunde se găsea, nu reușea să și-o scoată din minte pe Calico.

La patruzeci și doi de ani să se îndrăgostească? Alții de ce nu, dar el? Își închise valiza cu un gest repezit, dar își dădu seama că era prea plină. O deschise din nou și aruncă cât-colo un braț de haine. Unde îi era capul?

Se auzi soneria de la intrare. Făcu un gest plin de ciudă. Nu avea nevoie de companie. Se duse totuși să deschidă. Era Phillip.

– Ginny mi-a spus că vrei să-l luăm la noi pe Sam, cât timp vei fi plecat la Kansas City.

– Mă întorc peste două zile. Nu vă deranjează prea mult?
Phillip îl privi pe Irish mișcându-se prin apartament ca un leu în cușcă.

- Cum se prezintă capul tău?
- Mi-au scos firele. Mă simt ca nou.
- Sper că-ți vei găsi o slujbă acolo.

Unde era Irish „argint viu“ pe care-l cunoscuse pe vremuri? Se duse la bucătărie și pregăti două pahare. Întorcându-se în salon, îi întinse unul lui Irish și apoi se așeză într-un fotoliu.

– Cât ți-ar trebui, Irish, ca să-ți continui cercetările în liniște?

– Mult, mai mult de două sute de mii de dolari pentru început. Și la prețul ăsta, nici măcar nu pot garanta rezultatele. Cunoști vreun Mecena?

– Pe mine. M-am gândit să investesc în tine, împreună cu câțiva prieteni.

– Și dacă în cele din urmă nu găsesc nimic?

– Fiind mai mulți, riscul nu este așa de mare. Ce zici? Mai ai chef să te duci la Kansas City?

Irish veni să se așeze în fața lui și puse paharul pe măsura joasă, fără să bea nici o înghițitură. Părea gânditor. După ce reflectă câteva clipe, dădu din cap.

– Da. Voi avea timp astfel să mă gândesc la propunerea ta. Phillip zâmbi și clătină satisfăcut din cap.

– Când o să te întorci poimăine, să urci până la noi. Vom avea câțiva invitați care abia așteaptă să te cunoască.

Se ridică și se îndreptă spre ușă. Cu mâna pe clanță, se întoarse spre el.

– Ah, era să uit. Ai rupt-o definitiv cu Belle?

Irish avu senzația că a primit un pumn în stomac.

– Ce legătură are ea cu asta?
– Nici una. Dar i-a telefonat lui Ginny de la Boston. Veștile rele circulă repede. Știa că ai rămas fără slujbă.

*
* *

În acea dimineață, Mary Lou, secretara lui Gerald Vincent, îl zări pe directorul Institutului Albert Bateman pe culoarul ducând spre biroul șefului ei. Fără să mai bată la ușă, intră în cabinet ca să-l prevină pe Vincent.

– Gerald, vine Gustav Brown!

Gustav Brown, obez și puțin decadent, adora costumele bine croite, lavanda și tot ceea ce, după părerea lui, îi putea da un aer puțin aristocratic. Spirit ager și calculat, funcționa ca un adevărat computer, gândindu-se numai la profit. Trecuse mult timp de când un cercetător al Institutului nu mai primise un premiu important și situația nu-i convenea deloc. Dar în dimineața asta...

Intră în biroul lui Gerald Vincent cu surâsul pe buze și acesta se ridică grăbit.

– Gustav! Cărui fapt îi datorez onoarea acestei vizite? Fii binevenit în modestul meu birou.

– Modest? Dar, dragul meu prieten, această încăpere este mult mai mare și mult mai bine mobilată decât cea în care lucrez eu. Am aflat vestea bună în privința lui McCaulley și m-am gândit că ar fi bine să trec să te felicit.

Vincent ridică mirat dintr-o sprânceană.

– Îmi aprobi decizia?

– Sunt nebun de bucurie!

Gerald Vincent oftă ușurat și se aplecă puțin peste birou.

– Ca să-ți spun totul, de mult timp doream să scap de el.
– Să scapi... Dar despre cine vorbești?
– Despre Irish McCaulley, bineînțeles. L-am concediat și...
Gustav făcu un salt. Zâmbetul îi pierise de pe buze și privirea îi devenise dintr-o dată dură.

– L-ai... Dar ești nebun, bătrâne!
Mary Lou îi auzi strigătul și tresări. Probabil că-l auzise tot institutul.

– Idiotule! Să concediezi singurul cercetător talentat din institut! Cel care...

Gata cu visurile de a obține premii importante! Nici bani nici glorie pentru institut. Livid la față, se proțăpi în fața lui Vincent care părea năucit.

– McCaulley tocmai a primit premiul Potamkin pentru lucrările pe care le-a făcut anul trecut! N-ai citit ziarul de dimineață? Avem nevoie de oameni ca el ca să menținem institutul pe linia de plutire.

Arată biroul cu un gest larg al mâinii.

– Avem nevoie de bani și ca să mobilăm birourile unor incapabili ca tine! Și premiile aduc bani, mulți bani!

– Nu putem să acceptăm premiul în numele lui? se bâlbâi Vincent.

– Douăzeci și cinci de mii de dolari... Douăzeci și cinci de mii de dolari, Gerald! Suma este personală. Numai el o poate ridica.

Vocea îi deveni glacială.

– Au trecut cincisprezece ani de când dormi în spatele acestei mese, în fotoliul acesta prea confortabil. Astăzi îți dau ocazia să-ți miști puțin fundul de pe scaun. Găsește-l pe McCaulley și adu-l înapoi! Dacă nu reușești, te pun pe liber!

Capitolul 6

Calico îl privea pe Christian, întrebându-se dacă făcuse bine aducându-l acasă. N-ar fi fost mai bine îngrijit la Emory? Trăia acum într-o spaimă continuă. Bineînțeles că bunicul ei avea și lungi momente de luciditate, dar ea nu îndrăznea nici să lipsească nici să se îndepărteze de cabană, ca să-i poată auzi tot timpul vocea.

Trebuia totuși să muncească, să înlocuiască aurul pe care-l vânduse ca să plătească spitalul și motelul în care locuise în acea îngrozitoare săptămână. Copacul care fusese gata să-l omoare pe Irish făcuse în căderea lui o groapă mare pe mal, exact în locul unde fusese dezrădăcinat. Această cuvătă naturală, după cum își închipuise ea, era plină de grăunțe de aur pe care le aduna în fiecare zi cu ajutorul unei palete vechi de lemn. Câteodată o însoțea și Christian, topăind pe cărare cu cârjele lui. Se așeza la soare pe mal și o privea muncind, bătrânul maestru fiind mândru de munca elevei lui. Dar întoarcerea era anevoioasă, panta fiind prea abruptă pentru el.

Jebediah și Winnie veneau cât puteau de des, eliberând-o pentru câteva ore. În acea zi, Jeb era singur. Calico amestecă în supa de pe foc și-i spuse:

– Jeb, aveți supă și pâine caldă. Aș vrea să mâncați ceva înainte să goliți sticla pe care ai adus-o.

Se apropie de Christian și puse mâna pe umărul lui.

– O să urc de-a lungul râului astăzi.

– Ai dreptate. Mai sus sunt găuri bune, pline de nisip aurifer.

Calico îl sărută și se duse să ia din spatele ușii un centiron de care era agățat tocul unui pistol. Jeb o văzu punându-și-l și se miră.

– De ce-l iei cu tine?

– Din cauza câinilor sălbatici, a șerpilor, urșilor...

Și a hoților! Fu gata să adauge. Bătrânul ei văr o însoți până în cerdac și privi gânditor în urma ei.

– O tracasează ceva, îi spuse Christian după ce tânăra ajunsese destul de departe ca să nu-i mai audă.

– Winnie spune că e îndrăgostită de bărbatul pe care l-a scos din râu, îi explică Jeb.

Christian se trânti pe sofaua veche de pe cerdac. De câteva zile, găina țicnită se mutase de aici și-și creștea puii în colțul verandei.

– Aș fi vrut să-l întâlnesc pe tip, bombăni Christian.

– Dar era aici când te-am adus de la spital! se miră Jeb.

– Nu-mi amintesc.

Privi gânditor spre piciorul învelit în bandaje.

– Va trebui să gădesc un mijloc să înlocuiesc degetele care-mi lipsesc. Nu pot să merg cu o gheată pe jumătate goală.

– Ai putea pune o bucată de lemn, îi sugeră vărul.

– Nu, ar fi prea ușoară.

Izbucni dintr-o dată în râs.

– Am o idee mai bună! O să punem o bucată de rocă auriferă. Îți dai seama, degete din aur la picior!

*

* *

Râul reintrase în matcă. Apa redevenise limpede. Aplecându-se, Calico putu să vadă chiar și cum înoată peștii printre stânci. Trecu pe lângă barajul pe care castorii îl reconstruiseră, dar nu se opri. Știa că există aur sub apă, la baza barajului, dar va căuta altă dată acolo.

Se simțea neliniștită. Irish îi lipsea mai mult decât ar fi vrut. Ajunse la cabana lui Phillip Breaswood și făcu un tur în jurul ei. Mașina sport dispăruse, la fel ca și lucrurile lui Irish și câinele Sam, dar exista un bilețel prins de ușă. Ce om ciudat! Ce nevoie avea să lase o pistă pentru niște părinți care poate că nici nu mai existau?

Mai încolo, trecu prin locul unde stătea Irish când fusese lovit de copac. Plecându-și privirea, simți că i se taie respirația. Acolo, în nămolul de pe mal... un portofel! Sigur că era portofelul lui. În acea clipă hotărî să se ducă la Atlanta ca să-l revadă pe Irish. Christian putea să stea câteva zile cu Jeb și Winnie.

Se îndepărtă de râu și se așeză pe o stâncă aflată pe la jumătatea pantei. Irish! Măinile lui, buzele lui, mirosul lui. Închise ochii și-și reaminti totul.

Un zgomot de crengi rupte o făcu să tresară și deschise ochii, cu urechea la pândă. După câteva clipe, se destinse și zâmbi. Era un urs mare, negru, care venise să bea apă pe celălalt mal al râului. Însă, simțindu-i prezența, nu întârzie mult și se pierdu în pădure.

– E primul pe care-l zăresc anul acesta, rosti cineva din spatele ei.

Calico sări în picioare, se întoarse și dădu nas în nas cu Judalon Tarrant. Abia se abținu să nu strige. Ochiul lui mici, asemănători cu ai unui porc, o fixau cu răutate. Pe umărul lui, aruncat neglijent ca și cum ar fi fost vorba de un prosop de baie, se afla un căprior. Un animal care cântărea în mod sigur mai mult de cincizeci de kilograme! Calico puse mâna pe pistol și-i trase siguranța, fără a-l scoate însă din toc.

Judalon schiță un zâmbet.

– Haide, Calico, doar n-o să mă împuști. Jobeth te-ar urî.

– N-o amesteca pe Jobeth în asta! Știi că sezonul de vânătoare e închis?

– Trebuie totuși să-mi hrănesc familia.

Ea nu-l va denunța și Judalon știa asta. Așa ceva nu se făcea în munți. Aici îți reglai singur conturile.

– N-ai ce căuta pe pământurile noastre! Știu că tu ai fost hoțul care a dat iama zilele trecute prin cabana vecinului nostru.

– Poate, dar nu poți s-o dovedești.

– N-am nevoie de dovezi ca să fiu sigură.

Judalon ținea pușca în mână, dar ei nu-i era frică. Și ea era înarmată.

– Nu mai vreau să vânez pe pământurile mele, îi spuse ea înfiptă. Și nu ne mai spiona.

– Te-ai făcut așa curajoasă dintr-o dată! Ți-am studiat fața în timp ce mă apropiam. La cine te gândeai? La bărbatul pe care l-ai scos din râu? Când mă gândesc că nici măcar nu m-ai prezentat în ziua când am venit să-mi iau băieții! Ești îndrăgostită de el?

Calico nu-i răspunse imediat. Îl măsură mai întâi din priviri pe uriaș, observă felul în care lăsase să lunece ușor căpriorul

pentru a fi mai liber în mișcări, și mai ales privirile lacome pe care i le arunca. Scoase pistolul și-l îndreptă în direcția lui.

– Părăsește munții aceștia, Judalon!

– N-o să te servești niciodată de el împotriva mea, răspuse el arătându-i arma.

– Mai fă un pas și o să vezi! Știu o groază de locuri unde aș putea arunca fără urmă cadavrul tău împuțit.

Nu ridicase vocea, dar tonul ei exprima atâta ură încât el rămase cu gura căscată.

– Plec, plec, bodogăni el. Trebuie să tranșez căpriorul. Dar te previn, n-o asmuți pe Jobeth împotriva mea, că... Nu vreau să-i bagi idei în cap.

De ce naiba îi plătise cauciunea? I-ar fi stat atât de bine la închisoare!

– Nu i-am vorbit niciodată lui Jobeth despre tine. Nu merită osteneala.

– Mi-ai păstrat și mie un locșor în inima ta, după atâția ani? Vocea îi răgușise.

– Mă scârbești.

Îl ochi sub talie, acolo unde...

– Va trebui să tragi în spate, spuse el râzând, în timp ce se întorcea să plece.

– Te urăsc, Judalon Tarrant! urlă ea.

Dar el nu mai întoarse capul și se îndepărtă cu pași mari. Calico, tremurând toată, se lăsă să cadă în genunchi. Într-o zi... într-o zi...

Rămase așa, într-o stare ca de prostrație un timp, neamintindu-și de portofel decât când găsi puterea să se ridice. Irish! Dorința pe care o simțea față de el căpătă brusc o altă calitate. Cu el, lângă el, uita de rușinea, de vina ei. Lângă el se simțea din nou pură.

A doua zi de dimineață, în ciuda protestelor lui, îl duse pe Christian la Jeb. Apoi luă drumul Atlantei.

*

* *

– Profesorul McCaulley lipsește, îi spuse portăreasa. Dacă vreți vă pot da un număr de telefon și adresa locului unde se găsește.

– Nu, mulțumesc.

Calico oftă. Nici o clipă nu se gândise că Irish ar fi putut fi plecat într-o călătorie. Nu avea rost să încerce să dea de el. O să plece și o să-i lase portofelul la portăreasă.

– Calico! Calico Jones! Mi se părea mie că recunosc coama asta roșcată.

Tânăra era uimită că o recunoscuse cineva aici, în oraș.

– Phillip! Ce faci aici?

El izbucni în râs.

– Tocmai voiam să-ți pun aceeași întrebare. Eu locuiesc aici. Ce cauți la Atlanta?

– Cumpărături, îl minți ea.

Phillip o luă de braț.

– Ce plăcere să te întâlnesc! Hai să bem o cafea. Cum se simte bunicul tău? Tot la Emory este?

– Se simte bine. S-a întors acasă.

– Știi că ai făcut o impresie foarte puternică asupra lui Irish McCaulley, savantul casei? Când am auzit că tu i-ai salvat viața...

– El ți-a povestit asta?

– Bineînțeles! Nu știai că suntem vecini? L-am însoțit când s-a dus să-și recupereze mașina și am mai stat și noi puțin de vorbă...

– Aha, înțeleg.

Dacă vorbise despre ea, însemna că n-o dăduse complet uitării. Simți că un val cald îi trece prin tot corpul.

Se duseră la o cafenea din cartier și începură să vorbească vrute și nevrute. Lui Phillip îi plăcea nespus de mult Calico, dar își băgase mințile în cap. De când cumpăraseră cabana de la bunicul ei, se văzuseră de multe ori, fuseseră împreună la vânătoare. De câte ori visase că... Dar Calico nu era femeia unei aventuri pasagere, așa că-și luase gândul de la ea și renunțase s-o mai curteze.

– De ce nu rămâi în seara asta la Atlanta, Calico? Mi-ar plăcea să le cunoști pe soția și fiica mea, Sarah. În seara asta, am invitat câțiva prieteni...

Calico ezită.

– Nu. Eu... Nu pot. Bunicul...

Phillip n-avea nici un chef să insiste, dar avu brusc ciudata impresie că această fată frumoasă cu ochii cenușii era disperată. O imagine atât de fugară și totuși...

– Trebuie! Te rog, Calico.

– Drăguț din partea ta că mă inviți, Phillip, dar nu-ți cunosc prietenii... Ce-aș putea să vorbesc cu ei?

– Să zicem despre... aur. O căutătoare de aur, îți dai seama? O să fii vedeta serii.

– O să mă expui ca pe un câine de circ?

– Nu! Vino mai devreme, ca să poți schimba câteva vorbe cu Ginny înainte de sosirea celorlalți invitați.

Un gând îi trecu brusc prin minte lui Calico. Și dacă Irish se întorcea chiar în seara asta? Ar fi o ocazie să-l vadă, să-i vorbească, să... Se înroși, tuși, apoi îi zâmbi.

– Tot cu vânzările imobiliare te ocupi, Phillip?

– Da, dar... Ce legătură are?

– Ești la fel de convingător ca întotdeauna. L-ai convins pe bunicul să-ți vândă cabana de vânătoare, și acum...

– Deci accepti! Splendid! La șase și jumătate?

Îi întinse mâna încântat.

O jumătate de oră mai târziu, după ce-și reținuse o cameră la hotel, Calico se afla într-un mare magazin. Își cumpără o fustă lungă și o bluză cu un decolteu îndrăzneț, ciorapi, sandale cu tocuri înalte și o trusă de farduri potrivite cu tenul ei de roșcată. Dintr-o farmacie își cumpără produsele de toaletă necesare, apoi se întoarce la hotel. Se culcă puțin, apoi făcu un duș, se fardă și se pieptăna îndelung.

Rezultatul nu era deloc rău. Cine ar fi putut s-o recunoască pe munteanca îmbrăcată ca vai-de-lume în această tânără femeie elegantă a cărei imagine se zărea în oglindă? Se plimbă nerăbdătoare prin cameră până la ora convenită, jurându-se că nu va încerca să-i tragă de limbă pe invitați despre un anume Irish McCaulley. În micuța poșetă de seară puse și portofelul, așa, ca să-l aibă la ea.

*

* *

– Eu sunt Calico Jones, declară ea ceva mai târziu tinerei brunete care îi deschise ușa.

Ginny Breaswood se dădu la o parte ca s-o lase să intre, prinzând-o cu familiaritate de braț.

– Știi că te-aș fi recunoscut indiferent unde? Phillip mi-a vorbit atât de des despre tine. Dacă n-ar fi atât de dificil de trăit alături de el, cred că aș fi geloasă. Dar știi că nici o femeie n-ar putea să-l suporte mai mult de o jumătate de zi, în afară de mine, bineînțeles.

Se opri în mijlocul salonului frumos, plin de ziare și jucării.

– Nu știu cum mă descurc, dar de fiecare dată când vreau să fac puțină ordine, cineva mă împiedică. Astăzi a fost Sarah. I-a fost foame de două ori, n-a vrut să facă baie... Pe urmă nu găseam argintăria... Trebuie să-ți mărturisesc că nu sunt prea organizată.

– Vrei să te ajut?

Chipul lui Ginny se luminează.

– Ai face asta pentru mine? Dar e grozav! Vino mai întâi s-o vezi pe fiica noastră. Phillip îi spune o poveste ca să adoarmă. Pe urmă...

Aruncă o privire disperată prin salonul care era mereu în dezordine, după nașterea lui Sarah.

Calico declară că Sarah era un înger, apoi începuse să facă ordine prin salon. După ce termină, se duse în bucătărie și pregăti aperitivele.

Începură să sosească musafirii; invitatele veneau după ele, soții lor se duceau imediat în salon unde Phillip se ocupa de bar. Calico nu se mai distrase atât de bine de mulți ani... de când fusese la acel bal. Se întunecă brusc la față. De ce să se mai gândească la seara respectivă care se terminase atât de rău pentru ea?

Bufetul fiind gata, se alătură celorlalți invitați și conversația nu întârzie să se îndrepte spre căutarea aurului. Toți scoaseră niște strigăte ascuțite de uimire și dorire imediat să știe cum se putea găsi aurul și unde. Discuția deveni foarte animată.

Oamenii aceștia erau foarte drăguți, dar... De ce nu se întorcea Irish? Mai bine să plece. Brusc, împinsă de o presimțire, își ridică privirea.

Stătea lângă ușă și o fixa. Îl văzu scuturând din cap ca și cum nu-i venea să-și creadă ochilor. Se privi o clipă, apoi el își făcu drum prin mulțimea invitatelor.

- O clipă am crezut că am năluciri. Nu mă așteptam să te gădesc aici!
- Phillip și cu mine suntem vechi prieteni.
- Privirile li se încrucișară, agățându-se parcă una de alta. Se mâncau din ochi.
- Sunt un prost, uitasem. Cum se simte bunicul tău?
- Mai bine. Acum e acasă.
- Irish ar fi vrut să se controleze mai bine. Căldura asta neașteptată care-i cuprinsese corpul...
- De ce ai venit la Atlanta? se auzi el întrebând.
- „Ca să te văd“ ar fi avut ea chef să-i răspundă.
- Cumpărături. Ți-am găsit portofelul.
- Deci tu m-ai căutat. Mi-a spus portăreasa.
- Da. Pe urmă l-am întâlnit pe Phillip, și iată-mă!
- Ce n-ar fi dat s-o ia în brațe! Nu mai avusese nici o clipă de liniște de când o întâlnește. Cum să se poarte? Cu răceală? Imposibil! Cu ea nu putea fi decât natural.
- Am încercat să te uit, îi mărturisii el brusc, înlănțuindu-i talia cu brațul. Vino să bem ceva fiindcă ne-am regăsit.
- Să mă uiți?
- Da. Mă sperii. E ceva în tine... Mentea mea riguroasă se hrănește cu logică, dar când sunt cu tine... Voiam să-ți scriu, să-ți mulțumesc, dar nu aveam adresa ta. În fond, nu știu nimic despre tine.
- Știi totul despre mine, îi șopti ea la ureche.
- Câți ani ai?
- Treizeci de ani. Dar de ce...
- Sosirea lui Phillip o împiedică să continue.
- Irish! Cum a fost călătoria? Ți-ai găsit o slujbă?
- Mai mult sau mai puțin... Dar m-am gândit mult.
- Și eu. Ți-ai deschis corespondența?
- Irish îl privi mirat.

– Nu. Am lăsat valiza și am urcat direct. De ce?
– Cred că ar trebui s-o faci.
– Știi un lucru pe care eu îl ignor?
– Da. Dar nu trebuie să te anunț eu. Ascultă-mă! Du-te și deschide-ți repede corespondența.

Irish se întoarce spre Calico.

– Vii cu mine?

Ea clătină din cap.

– Durează mult?

Irish zâmbi.

– Așa cred, spuse el cu o voce răgușită și ochi strălucitori.

Nu le trebuiră decât două minute ca să coboare în apartamentul lui Irish și rămaseră tăcuți în tot acest timp. Dorința lor era atât de puternică încât părea palpabilă. Nimic nu i-ar fi putut opri în această clipă.

Calico se uita la el, sorbindu-l din priviri. Îl urmă în apartamentul lui și-l văzu punând zăvorul la ușă.

– Acum putem sta de vorbă.

– Ți-au scos firele? se interesă ea.

– Da.

Ce importanță mai avea capul lui, când ea era acolo? Păși peste valiză, nu aruncă nici o privire spre corespondență și o luă în brațe.

– În sfârșit ești toată a mea!

– Eu... Unde e Sam?

– Sus, la Phillip.

– Nu l-am văzut.

Îl dorea, dar în același timp ar fi vrut să dea înapoi în momentul în care...

– Probabil că Ginny l-a închis din cauza invitațiilor. Nu e un câine bine crescut, un câine de salon.

Îi atinse obrazul cu un deget tremurător.

– Nu te-am văzut niciodată altfel decât în blugi.
Calico își strecură mâinile pe sub haina lui și scoase un strigăt mirat.

– Ți-au scos pansamentele? Așa de repede!

– Mă înnebuneau.

Când Calico deschise gura ca să protesteze, Irish zâmbi.

– Nu ți s-a spus niciodată că vorbești prea mult?

O sărută atât de brusc încât lui Calico i se tăie răsuflarea. Buzele lui erau atât de fierbinți, mâinile și mai indiscrete ca de obicei. Începură să se dezbrace unul pe celălalt, aruncând hainele peste tot. Doamne, cât o dorea! Iar Calico atâta aștepta.

*

*

*

Patul semăna cu un câmp de bătaie. Și de data asta le veni extrem de greu să se îndepărteze unul de celălalt. Irish, sprijinit într-un cot, întinse mâna și aprinse veioza, profitând de ocazie ca s-o studieze. O iubea pe Calico Jones. În fond, știuse asta tot timpul. Calico își feri privirea, cu un surâs enigmatic pe buze. Oare ea știa la ce se gândea el? Se gândea și ea la același lucru?

– N-ar trebui să-ți verifici corespondența? Ar cam fi timpul să urcăm la Phillip.

– Peste câteva minute.

Calico se întoarse spre el.

– O să ghicească? Vreau să zic... ce am făcut noi?

Irish începu să râdă.

– Fără nici o îndoială. Dar n-o să simțim asta. Sunt niște oameni bine crescuți.

Îi înconjură umerii cu brațul.

– Nu-mi vine să cred, rosti el fericit. Ești la fel ca ei, dar totodată atât de diferită! În seara asta, printre ei... Cine ar fi crezut?

– Vrei să zici că, trăind atât de primitiv, este de mirare că mă pot comporta ca o ființă civilizată?

– Oarecum, admise el. Știi să citești gândurile oamenilor?

– Nu, dar mă întrebam de ce te miri.

Irish oftă.

– Ți-ai părăsi lumea ta? Munții tăi?

Calico lăasă jos mâna pe care și-o trecea prin păr. De mult timp știa că ar fi un vis să trăiască împreună cu el, dar nu se gândise că pentru asta va trebui să părăsească Muntele Stâncii Vorbitoare.

– Nu. M-am mai gândit la asta, mi-am făcut chiar de mai multe ori valizele și am coborât până la poalele muntelui, dar m-am întors întotdeauna din drum. Nu-mi pot explica și nu pot explica nici altora, dar viața mea este acolo. Am nevoie de muntele meu.

– De ce?

Ea ridică ușor din umeri.

– Pentru orice.

Irish, care nu știa nimic despre originile lui, care nu avea deci niște rădăcini care să-l lege de un anumit loc, ezită. Nu-i putea cere totuși să-i părăsească pe ai ei. Dar el ce ar putea face acolo sus? Locul acela nu era al lui. Nici un loc nu era de fapt al lui.

– Cum faci să trăiești în niște condiții atât de precare?

Calico izbucni în râs.

– Vorbești despre electricitate și apă curentă? Aș vrea să le am, dar bunicul se opune. Acum vreo doisprezece ani, într-o zi când băuse prea mult, a acceptat în sfârșit să ni se instaleze lumină electrică. Echipa care a venit să monteze stâlpii n-a vrut, din nefericire, să-l asculte când el le-a recomandat să urmeze drumul. Au vrut s-o ia pe scurtătură și au trecut peste tunelul unei mine, care s-a prăbușit sub greutatea camionului. Oamenii au reușit să se salveze, dar compania a pierdut un camion. De atunci suntem în proces cu ei. Păcat că bunicul este acum atât de obosit, fiindcă altfel ți-ar fi povestit totul de-a fir-a-păr.

– Credeam că se simte bine.

– În unele momente. În altele e complet absent. Jerry spune că bunicul a suferit un șoc egal cu cel provocat de suflul unei bombe. Asta i s-a întâmplat când te-a văzut.

Irish sări în sus.

– Pe mine? Dar nu l-am văzut în viața mea pe bătrân!

Făcu o pauză, apoi continuă, brusc bănuitor:

– Cine este Jerry?

– Doctorul Bass, de la Emory. Mi-a cerut să-i povestesc totul de la început și când am ajuns la întâlnirea cu tine...

– Deoarece sunt și eu doctor, știu că mintea omenească are uneori niște reacții... Dar acest diagnostic este o glumă.

– Dar nu-ți reproșez nimic! protestă Calico.

– N-am zis asta.

Se dădu jos din pat, învelit într-un cearșaf. De ce această bruscă schimbare de dispoziție? Calico începu să nu se mai simtă în largul ei în apartamentul lui Irish.

– Mi-ai spus că ești un om de știință și acum pretinzi că ești doctor...

– Sunt, dar n-am practicat niciodată. Imediat după terminarea facultății m-am îndreptat spre cercetare și învățământ.

Irish își puse un halat și-i dădu ei un cearșaf în care să se înfășoare. Calico schimbă subiectul, vrând să destindă atmosfera.

– Fiindcă nu vrei să depinzi de un șef, ai ales cercetarea? Ca să fii propriul tău stăpân?

Irish, care scotocea printr-un dulap în căutarea unui pulovăr, își întoarse capul spre ea.

– Exact.

– Și mie îmi place să fiu propriul meu stăpân. Încă un lucru pe care-l avem în comun.

– Le numeri?

– Tu te gândești la cele care ne despart, eu încerc să descopăr ceea ce ne poate apropia.

– Și e important?

Calico rămase nemișcată, simțind un fior de gheață în inimă. Ghicea în ființa lui Irish un lucru pe care nu voia să i-l împărtășească.

– Poate, șopti ea.

Când, peste o jumătate de oră, ea ieșea din baie proaspătă și cu machiajul refăcut, îl găsi în salon agitând o scrisoare.

– Fantastic! Am primit un premiu pentru o lucrare pe care am făcut-o anul trecut și, ceea ce nu strică deloc, alături de diplomă există și un cec gras.

– Ești atât de cunoscut?

Irish începu să râdă dar nu avu timp să-i răspundă fiindcă cineva sună la ușă.

– Probabil că e Phillip care a devenit nerăbdător. Ar fi putut să telefoneze!

Dar imediat ce deschise ușa, Calico își dădu seama că nu e vorba de Phillip. O voce de femeie se făcu auzită în antreu și Calico simți că i se strânge inima.

– Irish, ce băiat rău ești, ai schimbat broasca de la ușa apartamentului nostru!

El fu întâi prea stupefiat pentru a-i răspunde, apoi fu cuprins de furie.

– Este apartamentul meu, Belle. Ce cauți aici?

– Soția ta revine în căminul ei, spuse ea râzând, în timp ce-i întindea buzele.

Soția lui! Cuvântul acesta făcu explozie în capul lui Calico. O clipă, crezu că o să vomite. Irish era al ei, numai al ei!

– Ce-i cu toată povestea asta? urlă Irish. Suntem divorțați!

Dar Belle nu-i dădu nici o atenție, îl împinse cu mâna și intră în salon cu un mers regesc. Când o văzu pe Calico, rămase locului, lăsându-i tinerei femei tot timpul necesar ca s-o studieze. Erau de aceeași vârstă, dar Belle era mai mică de statură și brunetă.

– Îmi pare rău că am întrerupt un tête-à-tête, rosti Belle cu o voce mieroasă, fără să creadă nici un cuvânt din ceea ce spusese. Dar nu suntem divorțați, scumpul meu.

S-ar fi putut spune că Irish fusese lovit de trăsnet.

– Nu suntem divorțați? Ce joc faci, Belle? Îmi amintesc perfect că am semnat toate actele necesare și...

– Știu, dragul meu, dar eu nu le-am semnat. Tata a avut câteva probleme la bancă și s-a gândit că un scandal în acel moment...

– Un scandal! Dar el trăiește într-un lanț de scandaluri! Așa că unul în plus sau în minus...

– Nu de data asta, Irish.

Belle se întoarce spre Calico, ca și cum își adusese aminte de prezența ei.

– Îmi pare rău, draga mea, dar soțul meu nu este liber. Pleci?

Calico se crispă. Prima ei reacție fu să plece imediat. Dar nu era genul ei să cedeze fără luptă. Se adresa lui Irish, ignorându-l pe Belle.

– E adevărat, Irish? Ești însurat?

– Nu! exclamă el. În sfârșit... poate. Dar numai pe hârtie! Traversă încăperea și-i cuprinse mâinile.

– O să aranjez lucrurile și...

– Categoriec nu, îl întrerupse Belle. Suntem căsătoriți și o să rămânem așa până când o să hotărâsc eu altfel. Dă-o afară pe micuța asta!

– Taci din gură! urlă el.

Calico își luă poșeta, scoase portofelul și-l puse pe masă.

– N-ar fi trebuit niciodată să vin aici, declară ea privind-l drept în ochi. Soția ta și cu mine avem măcar un lucru în comun, nu vrem să te împărțim. Spune-le la revedere din partea mea lui Phillip și Ginny.

– Calico! Așteaptă!

Ușa liftului se închise înainte ca el să o poată prinde din urmă și rămase câteva minute năucit pe palier. Apoi, fierbând de furie, se întoarce în apartament, hotărât să obțină niște explicații.

– Ai face mai bine să-mi spui totul acum. La cea mai mică minciună...

Belle se dădu înapoi cu un pas. Nu văzuse niciodată pe chipul lui un aer atât de amenințător.

– Este purul adevăr, șopti ea. Tata mi-a spus că, dacă semnez actele alea, n-o să-mi mai dea nici un sfanț. Știi că el îmi controlează averea și... Cum vrei să trăiesc fără bani?

– Amos nu m-a plăcut niciodată, nu m-a acceptat niciodată, spunând tot timpul că un orfan nu e destul de bun pentru fata lui. Și vrei să mă faci să cred că și-a schimbat părerea! Ați înnebunit amândoi. Tu ce ai de spus?

– Eu? Te urăsc! Îmi vine rău când mă gândesc că sunt obligată să trăiesc din nou lângă tine! Vreau să mă distrez, să călătoresc... De altfel, există deja un alt bărbat în viața mea.

În fața privirii lui disprețuitoare, ea se revoltă, dar deveni rugătoare.

– Dar ce-ai vrea să fac? Știi bine că tata îmi dictează mișcările, fiindcă el are banii. Tata mi-a vorbit mult despre tine. Voia să știe dacă ți-ai regăsit în sfârșit tatăl, cum merge munca ta...

Irish izbucni într-un râs amar.

– Ei bine, du-te și spune-i că am fost concediat. Întoarce-te la Boston și du-i vestea asta bună! Și comunică-i și faptul că vreau să divorțez.

Belle se trânti pe o canapea.

– Eu... eu nu pot.

Capitolul 7

În timpul zilelor următoare Calico fu, pe rând, furioasă și posomorâtă. În unele momente era atât de nervoasă încât Christian, în clipele lui de luciditate, se ținea cu prudență deoparte. Jobeth veni s-o vadă o dată, dar nu rămase decât câteva minute.

– Nici diavolul n-ar vrea să-ți țină companie, declară ea plecând.

Calico se simțea trădată. Se blestema, îl blestema pe Irish și destinul care-i făcuse să se întâlnească. Dar în primul rând o blestema pe Belle McCaulley.

Timpul era pe măsura dispoziției ei. Soarele nu reușea să apară din cauza unui strat gros de nori negri. Vântul părea că-și pierduse controlul și ori dărâma totul în calea lui ori se transforma într-o briză mângâietoare, imagine fidelă a stăpânei locurilor.

Nereușind să stea locului, Calico făcea tot posibilul să-și cheltuiască energia, aproape încărcată cu electricitate, care o

răscolea. Niciodată nu scosese atâta aur din râu, mânuind târnăcopul și lopata pe maluri de dimineața până seara. Viața fără Irish i se părea inutilă.

În unele momente, această existență mizerabilă o înăbușea dar, curios, reușea câteodată să i se pară oarecum plăcut să se simtă nefericită. Nu știa cum va reuși el să scape din această căsătorie, dar ea hotărâse că el trebuia să facă asta. Dacă nu, nu va mai fi nimic între ei. Niciodată.

Câteodată, când sfârâma câte un bulgăre umed între degetele nervoase, avea impresia că pe Belle o zdrobea. Cât de mult o ura!

Absorbită de munca ei, nu mai privea muntele, nu mai dădea atenție la ceea ce se petrecea în jurul ei. Găina ne bună se plimba urmată de puii ei pe cărare, urmată de un bărbat care se apropia...

– Faci un castel de nisip?

Calico luă lopata și se întoarse, gata să-l lovească pe intrus.

– Doctore Bass!

Era îmbrăcat cu haine călduroase, cu blugii vechi băgați în cizme și o geantă mare de voiaj aruncată pe umăr. Ochii lui păreau înroșiți de nesomn.

– Nu-ți amintești de invitația pe care mi-ai făcut-o? o întrebă el după o scurtă ezitare, puțin surprins de primirea brutală. Nu ai menționat data, dar...

– M-ai speriat îngrozitor! Fii binevenit!

Își strânse echipamentul și scutură cu dosul palmei noroiul de pe haine.

– Cum de m-ai găsit?

– Am întâlnit un țăran la Gainsville, care m-a însoțit pe munte. Când i-am spus unde merg... Ești celebră pe aici.

Calico ridică din umeri.

– Ai venit non stop de la Atlanta?
– Da. Am fost șaptezeci și două de ore de gardă și nu mă simt prea în formă. Am patru zile libere. Poți să mă găzduiești până duminică?

– Bineînțeles! Și o să te duc eu la Gainesville la plecare.

– Perfect! Cum se simte bunicul tău?

– În acest moment își face siesta.

Își puse târnăcopul și lopata pe umăr și începu să urce malul, cu Jerry Bass pe urmele ei.

– E destul de des lucid, dar nu știu niciodată ce va face atunci când este. Împreună cu vărul Jeb, care e la fel de bătrân și de încăpățânat, petrece ore întregi fabricând degete de picioare. Bea mult, mai mult ca niciodată. În alte momente se mulțumește să stea și să privească focul.

Calico oftă.

– Tot mai crezi că-l poți vindeca?

Jerry ezită. Când vorbește, o făcu alegându-și cu grijă cuvintele.

– Minte este un lucru destul de ciudat. Câteodată se blochează ca urmare a unei întâmplări și se transformă atât de grotesc, încât cu greu reușim să ne imaginăm.

Făcu o pauză, apoi reluă cu o voce blândă.

– Când se întâmplă asta, mie îmi revine sarcina să-l fac pe pacient să admită realitatea, cel mai adesea demontând piesă cu piesă bariera pe care a ridicat-o în jurul lui ca să se protejeze. Ceea ce mă fascinează cel mai mult este modul în care se văd oamenii. Ceea ce tu și eu considerăm o greșală, ceilalți numesc virtute. Respectul față de propria persoană este un lucru fantastic atunci când îl ai, dar dacă nu-l ai, acest lucru roade ca un cancer.

Calico se opri la jumătatea pantei.

- Crezi că bunicul și-a pierdut respectul de sine?
Vocea ei arăta că nu credea așa ceva. Jerry făcu un gest de neputință.
- Nu știu. A omorât un om, nu-i așa?
- Da. Dar a susținut întotdeauna că tipul o merita.
- Mi-ai mai povestit asta. Știi exact ce s-a întâmplat?
Calico dădu din cap și privirea i se înăspri.
- Știi că a avut o legătură cu moartea bunicii mele, dar nu l-am întrebat niciodată. Când eram mică eram curioasă, dar o dată cu vârsta...
- Crezi că l-am putea face să vorbească?
- E atât de important?
- Visa să-l regăsească pe bunicul pe care-l cunoscuse dintotdeauna, pe bătrânul care o împingea fără încetare spre măritiş, care bea o sticlă de alcool la micul dejun. Jerry dădu cu gravitate din cap.
- O să încerc, îi promise ea.
- Lasă-l să se obișnuiască mai întâi cu prezența mea aici, spuse Jerry când ea puse lopata pe cerdac. Spune-i că sunt un prieten pe care ți l-ai făcut la spital.
- E cinstit să susțin asta?
- Oamenii se destăinuiesc mai ușor străinilor. O să-ți explic într-o bună zi de ce.
- Calico închise ochii pe jumătate. Măcar de-ar fi știut Jerry ce face!
- Jerry dădu drumul genții de voiaj pe podea și înconjură cu privirea încăperea. Peretele acoperit de cărți, șemineul mare din piatră, masa lungă, mașina de gătit cu lemne, peretele opus ale cărui rafturi erau încărcate cu numeroase vase și borcane cu conserve.
- Am impresia că mă aflu la bunicii mei, spuse el cu simplitate. Lemnele de foc și lămpile cu petrol îmi trezesc amintiri pe

care le credeam uitate pentru totdeauna. Tu ai făcut conservele?

– Verișoara mea Winnie.

El luă un borcan în mână, scoase un șuierat de surpriză, apoi luă altul.

– 1883. 1798! Dar valorează o adevărată avere! Am o pasiune pentru sticlăria veche.

– Aici nu se aruncă nimic. Vasele astea sunt mai folositoare pline, aici la noi, decât goale la un colecționar. E o ladă plină cu vase vechi pe cerdac. Dacă te interesează, poți să iei din ele când pleci.

– Acesta va fi deci onorariul meu. M-am hotărât.

– Dar nu te-am angajat. Te-ai oferit singur.

Jerry izbucni în râs.

– Uitasem cât de direcți sunt oamenii de la munte. Ți-o trântesc drept în față.

– Cu cine vorbești, Calico? strigă Christian din patul lui.

– Mă duc să-i spun.

Când bătrânul își făcu apariția în sala mare, Jerry se duse spre el cu mâna întinsă.

– V-am întâlnit, pe dumneavoastră și pe Calico, la Emory. Persoana dumneavoastră m-a intrigat. Dacă vă enervez, e de ajuns să mi-o spuneți și plec.

Calico era stupefiată. De când se îmbolnăvisese Christian, ea se purta cu mănuși cu el, extrem de precaută ca să nu-l supere, și uite că Jerry îl trata ca și cum era bine-mersi.

Bătrânul îl studie câteva clipe. Îi plăcu surâsul lui, ceea ce i se putea citi în privire.

– Calico mi-a spus că ai fost crescut la țară. Știi să prelucrezi lemnul?

- Am confecționat fluier, am tăiat stifturi...
- Christian dădu din cap, încântat.
- Cred că o să te păstrez. Știi să faci niște degete din lemn?

*

* *

Niciodată timpul nu trecuse atât de repede. Pentru prima oară de multe luni, se auziră râsete la Stânca Vorbitoare. De ce nu era Jerry femeie! Calico i-ar fi putut povesti atâtea lucruri! Sâmbăta sosi prea repede.

– N-am avut timp să vă arăt talentele mele culinare, spuse Jerry în timp ce spăla vasele.

– Altă dată, îi răspunse ea.

– E o invitație?

– Peste două săptămâni e o mare sărbătoare religioasă și...

– Nu știu dacă o să fiu liber, dar o să încerc. Locul ăsta e binecuvântat de Dumnezeu!

Calico fu gata să scape din mâini farfuria pe care o ștergea și deveni lividă la față.

– Nu crezi în Dumnezeu?

– Nu te privește!

Jerry zâmbi și schimbă subiectul.

– Ce se bea aici sâmbăta seara?

– O să fac un ceai. Dar poți să guști din rachiul de piersici făcut de bunicul, dacă preferi.

Se instalară în preajma focului și fiecare rămase cu gândurile lui. Când Calico se aplecă să mai pună niște lemne pe foc, Christian oftă.

– Lucy a mea avea părul la fel ca tine.

Vocea lui părea să vină de foarte departe și Jerry își ținu respirația.

– Știi, bunicule, mi-ai spus-o de nenumărate ori

O amintire îi reveni brusc în minte.

– Doc Willis mi-a spus că, în ziua în care a murit bunica Lucy, tu o ajutai pe mama lui să-l aducă pe lume. De atunci, n-a trecut nici o zi fără să-și dorească să se fi născut în alt moment.

– Timpul nu șterge memoria așa cum ar trebui, șopti bătrânul. Ți-am vorbit vreodată despre acea zi?

– Nu, nu cred.

Îi aruncă o privire lui Jerry care-i zâmbi încurajator.

Christian fixa flăcările. Calico și Jerry nu mai existau pentru el.

– Lucy... Era o soție curajoasă, o mamă bună, o femeie credincioasă. Ce mult îi plăcea să meargă la biserică! Apartinea unei mici secte care se folosea de șerpi. Doar de șerpii veni-noși...

Lui Calico i se făcu dintr-o dată frică. Faptul că vorbea așa nu risca să-i facă rău? Din nou îl consultă pe Jerry din ochi. El o liniști iarăși cu un semn imperceptibil din cap. Bunicul ei își reamintise trecutul, la care-i făcuse și pe ei părtași.

– Am văzut copii de patru și cinci ani, hipnotizați de strigătele și cântecele lor, care luau un șarpe în mână fără frică. Preotul se numea Vernon. Un preot bun, un bărbat bine. Trebuia să-l vezi în amvon cum vorbea cu oițele lui. Lucy se ocupa întotdeauna de șerpi când erau aduși în timpul slujbei...

Brusc, vocea bătrânului deveni mai puternică, mai profundă, ca și cum un altul vorbea în locul lui. Calico tresări, iar Jerry simți că-i trece un fior pe șira spinării.

– Vor lua șerpii, tună Christian, și dacă beu lichidul otrăvitor ei nu vor suferi! Își vor pune mâinile pe bolnavi și aceștia se vor vindeca!

Vocea i se transformă dintr-o dată într-un murmur.

– Dar Lucy a mea n-a vindecat pe nimeni. Când erau mușcați, erau condamnați și mureau. Ultimul lucru pe care l-a auzit Lucy a mea înainte de a muri, a fost vocea lui Vernon care-i spunea că e o păcătoasă, că o să ajungă în iad... N-am putut suporta asta... Stătea aplecat spre ea ca un corb prevestitor de rele...

Vocea i se frânse, degetele lui apucară strâns pipa care se rupse cu un zgomot sec.

Calico deschise gura ca să vorbească dar Jerry o făcu să tacă printr-un gest brusc al mâinii. Secundele treceau cu greutate. Afară, vântul sufla cu putere și auziră cum o stâncă se prăvălește pe pantă cu un zgomot năprasnic. Christian, tulburat de ceea ce le povestise, se ridică și șchiopătă până la bufet. Acolo, bău mai multe înghițituri de alcool direct din sticlă, apoi se întoarse la locul lui ca și cum nimic nu se întâmplase.

– Am îngropat-o a doua zi, continuă el. Eram nebun de durere și furie, nimeni nu reușea să mă calmeze. Winnie și Jeb l-au luat pe McKenzie la ei. Era tatăl tău, Calico.

– Da, știu.

– Întâi m-am gândit să mă sinucid, apoi să-l omor pe Vernon. Nu-mi amintesc cum a trecut săptămâna următoare, nici cum am ajuns la biserică duminică dimineța și l-am auzit pe Vernon umblând prin remiza unde ținea șerpii. Când m-au găsit, eram întins în apropierea ușii și Vernon era înăuntru, în mijlocul șerpilor care-l mușcaseră. Judecătorul mi-a dat douăzeci de ani, a zis că a fost o crimă pasională. I-am făcut fără să regret niciodată, și chiar astăzi...

Calico își dădu brusc seama că Jerry se apropiase, pândindu-i vorbele. Ce voia să afle mai mult? Christian nu spusese deci totul?

– A mai fost un mort... începu el.

Dar Calico nu putea suporta mai mult.

– Vino, bunicule. E timpul să te culci. O să te ajut.

Bătrânul, smuls din gândurile lui, tresări și se întoarse spre ea.

– Nu, spuse el pe un ton de mândrie rănită.

Se ridică și dispăru în camera lui, sprijinindu-se în cârje.

– De ce l-ai oprit?! exclamă Jerry. Eram aproape să...

– Era atât de obosit. Cealaltă moarte trebuie să fie cea a tatălui meu. Știu că asta îl tulbură. N-a văzut-o pe mama decât o dată, când se afla încă în închisoare, înainte să mă nasc eu.

– Dar nu știm nimic precis!

Începu să-și trosnească degetele cu nervozitate.

– Nu vreau să-l împingi prea departe pe bunicul. În astfel de ocazii e în stare de orice. În plus, nu mă mai simțeam în stare să aud nimic. Era...

– Păstrează-ți încrederea.

– În tine?

– În el și în tot ce vrei. Nu vezi? Dorește ca totul să se termine, să se elibereze, să vorbească!

– Despre ce?

– Despre problemele lui, despre chinurile din sufletul lui. Această a doua moarte este cheia, sunt sigur de asta.

– Despre ce vorbești? N-a existat o a doua moarte.

– Avea cincizeci și doi de ani când te-ai născut, și și-a petre-

cut treizeci de ani în pustietatea asta, alături de tine. Se pot întâmpla o groază de lucruri unui bărbat, într-o jumătate de secol.

– Dar n-ai nici o certitudine.

– Adevărat? N-ai făcut niciodată un lucru pe care l-ai regretat apoi, sau nu ți-a făcut nimeni ceva care nu ți-a plăcut? După fața ta ghicesc că răspunsul este da. Același lucru se întâmplă și cu Christian. Când te rănești, cum reacționezi? Te gândești la momentele care au precedat accidentul. Întotdeauna se întâmplă așa.

– Spui tot felul de bazaconii!

– Adevărat?

Calico se ridică brusc și se îndreptă spre camera ei.

– O să-ți caut încă o cuvertură, fiindcă noaptea va fi rece. De ce cred doctorii întotdeauna că sunt singurii care știu adevărul?

Jerry nu se putu împiedica să suradă.

– Din aroganță. Cunoști mulți doctori?

– Nu poți face un pas fără să te împiedici de unul!

Jerry luă pătura și o privi pe Calico îndepărtându-se. Un bărbat trebuia să se învețe să trăiască împreună cu regretele lui, își spuse el oftând.

*

* *

Calico așeză cu grijă ceștile pe masă. Jerry dormea încă pe canapea, sforăind încetisor. Christian își luase deja micul dejun. Lui Calico nu-i era deloc foame, gândul ei era la Irish.

Era o dimineată rece de toamnă. Totuși, nu mai bătea vântul și soarele strălucea pe cer. Afară, bunicul ei se plimba fără încetare pe cărare, ca și cum mărturisirea din ajun îl făcuse să se simtă mai ușor, luându-i o mare greutate de pe umeri. Când ieșise, îl fixase îndelung pe Jerry învelit în păturile lui.

– Îl iubești pe tânărul ăsta?

– Nu te mai gândești la asta, bunicule. E drăguț, dar nimic mai mult.

– O să rămâi singură aici când o să mor.

– Sst! N-ai murit încă.

Calico oftă și-și scoase șorțul care-i încingea talia. Christian ieșise din raza vederii ei și se simți dintr-o dată foarte singură. Adunând rufele pe care le spălase, se duse să le întindă în spatele casei.

Atunci auzi câinele lătrând, apoi cotcodăcelile speriate ale păsărilor. În aceeași clipă, Irish ieși din pădure.

Calico se uită lung la el, neputând să-și ia ochii de la el și nici să-i vorbească. Purta un pulovăr negru pe gât, o vestă de piele, pantaloni gri, niște mocasini frumoși. Niște haine prea elegante pentru aceste locuri. Totuși, el nu părea deplasat în mijlocul munților.

– Salut! îi spuse el.

Calico ar fi dorit să-i ureze bun-venit, să-i spună niște lucruri bine chibzuite, dar nu avu răbdare.

– Vreau să aflu totul despre Belle! strigă ea.

I-ar fi fost imposibil să pronunțe cuvântul soție.

– Și de ce acest divorț?

Irish se făcu însă că nu bagă de seamă proasta ei dispoziție.

– Invită-mă la o cafea, spune-mi bună dimineța și că ești bucuroasă că mă vezi.

Calico îi făcu semn să intre și, scăpând de frigul matinal, intră în căldura plăcută a sălii mari.

– Acceptă o cafea și salutul meu de bun-venit, spuse ea îmbufnată.

Irish ridică dintr-o sprânceană dar nu-i răspuse. Se duse să se așeze la masă și așteptă ca ea să-l servească, tăcut și calm. Calico se așeză pe un scaun, în fața lui.

– Ei bine? mormăi ea.

El râse vesel.

– Te întrebi de ce nu m-a vrut o altă femeie, nu-i așa că asta e?

– De ce-ți bați întotdeauna joc de mine? Știu că Belle te vrea. Îmi amintesc de modul elegant în care și-a făcut apariția și a pus mâna pe tine.

Irish se ridică furios.

– A pus mâna pe mine? Belle nu mă are, sunt un bărbat liber. Nimeni nu mă are.

Calico îi aruncă o privire nesigură.

– Aș vrea să te cred, dar nu pot. Trebuie să știi totul în privința Bellei. Nici eu nu vreau ca această situație să se lungească, dar mi-ar plăcea să știu care este scandalul care vă blochează divorțul.

Irish bătu cu pumnul în masă.

– Un scandal! Dar tatăl Bellei, bătrânul Amos, a reușit să preia controlul băncii familiale în urma unui scandal, atunci când vărul lui a fugit cu banii din casa de bani. Unchiul lui, Drew, era pe atunci președintele băncii. Când fiul lui a șters-o cu banii, a făcut apel la Amos care a fost din cale-afară de mulțumit să-i ocupe locul. Asta s-a întâmplat înainte să intru eu în familia lor, dar te pot asigura că această familie nu trăiește decât în scandaluri și cancanuri. Dar cred că Belle e

străină de toate aceste afaceri. Pentru moment, caută un loc unde să poposească. De altfel, nu e pentru prima oară.

– O s-o iei la tine? Sau ai făcut-o deja?

– Calico, sunt sigur că l-ai interoga și pe un mort ca să te asiguri că e cu adevărat mort!

Irish oftă, exasperat.

– Nu. N-am primit-o înapoi și nici n-o s-o primesc.

Cum s-o facă să înțeleagă? Și mai ales, cum s-o facă să vorbească despre altceva?

– Ți-am mai spus, Calico. Belle este... Nu vreau o soție de ocazie.

Întinse mâna peste masă și încercă s-o cuprindă pe a ei. Calico se feri.

– Nu mă atinge!

– Să nu te ating? Dar nu mă gândesc decât la asta de atâtea săptămâni! Vreau să te iau în brațe, să fac dragoste cu tine.

„Și eu sunt de ocazie“, își spuse ea.

– Într-o zi o să mă părăsești, spuse ea cu amărăciune.

– Ce-am făcut ca să crezi asta? protestă el. Nimic! Tu ești cea care a plecat. Pe urmă am fost atât de prins, ceremonia de premiere, avocații pentru hârtiile de la laborator... Dacă ai fi avut telefon... am o veste fantastică!

Se ridică și înconjură masa, tremurând de dorință.

– Lasă-mă să te iau în brațe, să te sărut, să te strâng la piept!

Jerry se ridică în acel moment într-un cot de pe canapeaua lui, cu părul în dezordine, cu ochii somnorosi.

– Mai încet, bătrâne, nu sunteți singuri.

Irish se întoarse spre el, roșu la față. Privirea lui trecu de la Jerry la Calico, apoi se opri la Jerry.

- Cine ești?
- Doctorul Jerry Bass de la Emory, spuse Jerry ridicându-se. Purta o pijama veche în dungi, care-l făcea să semene cu un adolescent.
- Și tu?
- Doctorul Irish McCaulley, răspunse Irish mașinal, cu un aer furios.
- Jerry făcu ochii mari.
- Doctorul McCaulley?
- Irish nu catadicsi să răspundă. Însfăcând-o pe Calico de mână, o trase pe cerdac.
- Cine e? Ce face aici? Te culci cu el?
- Ea îi remarcă tonul gelos și recunoscuse amenințarea din vocea lui.
- L-ai găsit în patul meu? Întrebă ea calm retrăgându-și mâna dintr-a lui.
- Se simțise jignită de întrebarea lui.
- În patul cui se culcă Belle?
- Irish strânse din fălci.
- Nu încerca să inversezi valurile, Calico! Te previn...
- Ce s-a întâmplat? Întrebă Christian pe care nu-l auziseră apropiindu-se.
- Bunicule! El e Irish McCaulley. E un prieten al lui Phillip Breaswood și e tipul pe care l-am scos din râu. Era aici când ai leșinat.
- Domnule, spuse Irish înclinând capul, în timp ce încerca să se calmeze.
- Christian rămase nemișcat. Privirea lui întârzie mult timp pe chipul lui Irish.
- Acum înțeleg, șopti el înainte să se îndepărteze în grabă. Spune-i lui Jerry că sunt în magazie, îi zise el peste umăr lui Calico.
- Calico se întoarse dezolată spre Irish.

– N-a vrut să fie mojić... El e... toți anii aceia de închisoare...
În unele momente...

– Înțeleg.

Irish oftă.

– Ascultă, Calico, n-am putea înceta lupta dintre noi? Mi-ai lipsit. O să cer divorțul, indiferent dacă Belle vrea sau nu. Ai încredere în mine.

Mânia pe care sosirea lui Christian o calmase puțin, se trezi din nou.

– Să am încredere? Cine te crezi? Dumnezeu? Dar și el m-a abandonat într-o zi.

Era subțire îmbrăcată și i se făcu brusc frig. Vru să intre în cabană.

– Așteaptă! exclamă Irish. Și ceea ce s-a întâmplat între noi nu contează?

– A fost o greșeală.

Irish făcu un pas înainte, strângând din pumni. Dar nu merse mai departe. Umerii i se lăsară brusc în jos.

– Cunoști sentimentele mele pentru tine. Locuiesc la Phillip, de cealaltă parte a muntelui. Acolo o să-mi fac laboratorul. Dacă te răzgândești, știi unde mă poți găsi.

Calico tresări.

– Să-ți faci aici laboratorul? Pe muntele meu!

– Și de ce nu? Phillip mi-a închiriat terenul lui, deci am dreptul.

– Și electricitatea, la asta te-ai gândit? Bunicul n-o să accepte niciodată...

– O s-o instalez chiar eu.

Fluieră după câine și plecă imediat.

– Știi unde să mă găsești! îi strigă el de la capătul cărării. Dacă inima o să-ți spună asta...

- Pot să ies fără să fiu asasinat? întrebă Jerry din ușă.
- Bunicul e în magazie și vrea să te vadă.
- Jerry își trecu mâna prin păr și căscă.
- O să plec în curând. Poți să mă cobori în oraș, așa cum mi-ai promis?
- Văzând că ea nu-i răspunde, schimbă subiectul.
- Ce ciudat să-l întâlnesc pe doctorul McCaulley în acești munți. E unul dintre prietenii tăi?
- Nu! Nu suntem prieteni. Își face un laborator de cealaltă parte a muntelui.
- Jerry ar fi vrut să afle mai multe. Auzise că McCaulley plecase de la Bateman, dar de aici și până la a veni să se instaleze în creierul munților... Totuși, văzând expresia încăpățânată de pe chipul lui Calico, preferă să nu insiste.
- Mă duc să mă îmbrac, îi spuse ea brusc. Spune-mi când vrei să pleci.
- Trebuia să se ducă la cimitir, să le vorbească despre problemele ei celor două femei care se odihneau acolo. Ce-o să gândească ele aflând că ea iubea un bărbat însurat?

Capitolul 8

Nimic nu l-ar fi putut împiedica pe Irish să-și facă laboratorul la Stâncă Vorbitoare. Ciudat lucru, dar Christian nu făcu nici o obiecție. De fapt bătrânul părea să fi căpătat un interes extraordinar pentru construcția noii clădiri, deși evita cu grijă să-l întâlnească pe Irish.

Iarna se apropia cu pași repezi și instalarea laboratorului oferea de lucru pentru multă lume. În munți o slujbă era întotdeauna binevenită, pentru că oamenii nu erau bogați. Chiar bătrânul Jeb, care prelucra lemnul ca nimeni altul, fu angajat. Lui îi încredință Irish construcția unor rafturi și etajere complicate. În fiecare dimineață, de cealaltă parte a muntelui se lucra în draci.

Oriunde se ducea, Calico auzea zgomotul ferăstrirelor și ciocanelor, strigătele lucrătorilor. Un generator furniza acum electricitate și se vorbea chiar că exista și un frigider în cabana lui Irish.

Acum că Jeb lucra pe șantier, Winnie venea s-o vadă aproape în fiecare zi, cu brațele pline de provizii. Fiindcă Jeb

lua masa la Calico. În timpul prânzului nu mai contenea cu laudele la adresa lui McCaulley. McCaulley a spus... McCaulley a făcut... Tânărul savant era...

– Nu e așa de tânăr! exclamă Calico într-o zi când elogiile o enervaseră mai mult ca de obicei.

– Pentru mine, la patruzeci și doi de ani un bărbat este foarte tânăr, replică bătrânul Jeb. În schimb, o femeie de treizeci de ani...

Gluma lui fu prost primită și Calico ieși trântind ușa.

Irish nu mai venise s-o vadă și nici nu-i trimisese vreun mesaj. Știa că el așteaptă ca ea să dea un semn de viață, dar era decisă să fie al fel de încăpățânată ca și el. Totuși, Calico nu pierdea nici o ocazie să se ducă să privească de departe mer-sul lucrărilor. Descoperise un loc unde arborii erau destul de deși, de unde putea să vadă șantierul fără să fie zărită.

Irish nu se mulțumea numai cu supravegherea lucrărilor, ci participa activ la ele, cu mai mult sau mai puțin noroc. Fiindcă s-ar fi zis că lucrurilor le făcea o plăcere deosebită să se întoarcă împotriva lui. De fiecare dată când punea mâna pe un ciocan, se lovea peste degete. Lua o scândură? Aceasta aluneca și-l lovea peste glezne, spre marea distracție a lucrătorilor pe care neîndemânarea lui îi amuza peste măsură.

Muntele nu mai era refugiul personal al lui Calico. Pentru prima dată în viața ei se simțea exclusă. Și mai singură ca niciodată.

Câteodată, supraveghind lucrările de departe, îl zărea o clipă pe Irish. Văzându-i chipul melancolic, își amintea atunci de bilețelul pe care-l lăsase într-o zi prins cu un ac pe ușa cabanei. Probabil că lăsase mii de bilețele identice peste tot pe unde trecuse de-a lungul vieții. Hotărârea ei slăbea atunci și trebuia să facă uz de toată voința ei ca să nu fugă spre el.

*

* *

În ziua dinaintea sărbătorii, Nebediah și Winnie sosiră mai devreme ca de obicei la cabană. Camionul lor era plin de cutii cu mâncare. Stupefiată, Calico o ajută pe verișoara ei la descărcat.

– Toate astea pentru cina de mâine, Winnie? Dar nu vom fi decât patru! Eventual cinci, dacă Jerry Bass reușește să-și ia liber.

Winnie îi răspunse fără s-o privească:

– Profesorul...

Așa îi spunea ea acum lui Irish, pentru a-i face să înțeleagă bine pe oamenii din sat că ea nu frecventa pe oricine.

– Profesorul era disperat. Phillip Breaswood vine să petreacă sărbătoarea de Toussaint la el, cu soția și copilul, și Profesorul nu prea știe să gătească. Așa că Jeb i-a invitat aici la masă.

– Dar...

– Nici un dar! Dacă ai fi auzit cum a oftat de ușurare...

– Nu-mi spune că vine și Irish McCaulley aici!

– Crezi că sunt oarbă? Toată lumea de aici știe că ești îndrăgostită de el și că v-ați certat. Va fi o ocazie să vă împăcați.

– Dar e însurat! exclamă tânăra cu o voce care tremura puțin.

După ce se gândi o clipă, Winnie zâmbi cu gura până la urechi.

– Căsătoriile sunt așa cum sunt. Căile Domnului sunt de nepătruns și nu ne stă în putere nouă, niște bieți păcătoși, să-L judecăm.

Începu să folosească apoi cutiile.

– Ajută-mă să curăț ceapa și cartofii.

– Mai târziu.

Calico își amintise de atitudinea lui Irish față de Jerry. Ce-o să se întâmple mâine când se vor afla din nou față-n față? Trebuia să-l vadă pe Irish și să-i explice chiar astăzi că...

În momentul când se pregătea să iasă, o strigă Christian. Stătea așezat în preajma focului.

– De mai multe zile vreau să-ți vorbesc.

– Despre ce, bunicule?

De ce o privea el astfel? De ce era dintr-o dată atât de serios? Pe Calico o trecu un fior.

– Nu m-am gândit niciodată că o să ajung în iad fiindcă am provocat moartea lui Vernon.

– N-ai de ce să te justifici, bunicule!

Numai să nu mai recadă în starea aceea de semiconștiență care o speria atât de mult! Îi mergea atât de bine de când Jerry își petrecuse cele patru zile libere în cabana lor.

– Lasă-mă să-ți vorbesc, îi porunci el. E celălalt...

Apoi schimbă brusc subiectul.

– Dumnezeu mă supraveghează și mă pedepsește, obligându-mă să mă văd așa cum sunt. Un bătrân, și nici măcar un bătrân bun...

– Ba ești, bunicule, și eu te iubesc așa cum ești.

– Fiindcă nu mă cunoști. Sunt plin de vinovăție și de ură. Dar acum doresc pacea, vreau să uit.

– Să uiți ce, bunicule?

Bătrânul schimbă și de data asta subiectul, dar lui Calico i se păru că totul se lega, că pentru bunicul ei aceste fraze fără sfârșit aveau aceeași semnificație, se raportau la același eveniment.

– Ai fost toată viața mea, Calico, dar ți-am făcut un rău păstrându-te lângă mine, izolată de lume și oameni.

– Dar eu iubesc munții noștri! Ei mi-au dat totul: hrană, adăpost... și pe tine, bunicule.

Și pe Irish McCaulley, continuă ea în gând.

– Munții ăștia mi i-a luat pe Lucy, pe McKenzie, pe Ellen și acum și pe tine.

– Bunicule! Dar eu n-o să plec! Sunt aici și aici o să rămân. La ce te gândești?

El scutură cu încăpățănare din cap și-și bagă mâna în buzunar în căutarea pipei și tutunului.

– Crezi că eu nu știu ce simți? Știu când ești bine sau prost dispusă, când ești furioasă sau fericită. Dar nu știu ce să cred despre starea ta de acum.

O fixă îndelung cu privirea ochilor de un albastru spălăcit.

– Bărbatul ăsta... Irish... Ochii ți se luminează când cineva îi pronunță numele. Jeb te-a văzut dând târcoale în jurul laboratorului lui. Nu nega asta! exclamă el văzând că tânăra voia să protesteze. De altfel, nu mă privește. Nu vreau să știu decât un singur lucru... Ții la McCaulley? Îl iubești?

Calico își plecă imediat capul.

– Poate.

– Îl iubești sau nu? Spune-mi!

– Da, șopti ea.

Abia se abținu să nu-i spună...

– Voiam să fiu sigur, bombăni Christian umplându-și pipa. El face parte din misiunea mea. Sunt sigur de asta, atât de sigur pe cât poate fi cineva.

– Misiunea ta? Care e?

– Lui, doar lui o să-i sun când o să mă simt pregătit. Și să nu suflă nimănui nici un cuvânt despre asta!

Arătă cu degetul spre Winnie, care se afla lângă spălător.

– La nimeni, m-ai auzit?

– Dar...

– Jură! Jură pe mormântul mamei tale!

– Eu... Jur.

Dorința care o împingea să-l vadă cât mai repede pe Irish o făcu să nu încerce să afle mai mult. Care era secretul lui Christian? Legătura asta care unea trecutul lui cu Irish nu risca să-i distrugă fericirea, și așa destul de nesigură? O trecu un fior. Va fi vreodată fericită?

*

* *

Calico se pregătea să iasă din pădure, când se simți luată de gât. Încercă disperată să se degajeze, dar cel care o ținea strânse atât de tare încât simți că se înăbușă.

– Nu credeam că o să te întâlnesc pe aici, îi spuse Judalon scuturând-o ușor, cu un zâmbet plin de satisfacție. De mult timp spionezi șantierul?

– Mizerabilule! găfâi ea.

– Hai, încetează să mai pretinzi că nu mă mai iubești. Te-am văzut de mai multe ori cum mă priveai în timp ce lucram.

– Să te iubesc? Ești nebun! Te urăsc! Nici măcar nu știam că lucrezi aici. Dacă aș fi știut, le-aș fi spus să te gonească.

Judalon încercă să pună mâna pe ea, dar Calico se feri.

– Așa mă tratezi?

Prinzând-o de mână, îi suci brațul, imobilizând-o.

– A trecut mult timp de când n-am mai avut o femeie. Jobeth nu mă mai lasă s-o ating fiindcă o să nască în curând.

Calico închise ochii și întoarse dezgustată capul.

– Nu așa se tratează o doamnă!

Calico deschise imediat ochii și-l zări pe Irish în momentul când îl izbea pe Judalon cu pumnul în tâmplă. Judalon îi dădu drumul și făcu un pas înapoi năucit, încercând să-și vină în fire.

– De ce vă amestecați?

– Du-te la maistru, Judalon, și cere să fii plătit. Dacă te mai văd prin împrejurimi, chem poliția.

Judalon scuipe la picioarele lui Calico.

– E din vina ta! Lipsești un tată de familie de salariul din care își întreține familia!

Irish făcu un pas înainte și Judalon se mai retrase puțin.

– Nu te-am angajat decât pentru motivul că Jobeth este prietena lui Calico. N-ai lucrat nici pentru a zecea parte din banii pe care i-ai primit. Acum, șterge-o!

Judalon înjură și se îndepărtă grăbit, mărturisindu-și astfel înfrângerea. Calico îl văzu îndreptându-se spre ghereta maistrului.

– Nu credeam că o să ne revedem în asemenea împrejurări. Ți-a făcut vreun rău?

– Nu. M-a luat prin surprindere...

Mai tremura încă. Irish o luă de mână și dintr-o dată ei i se făcu nespus de cald, uitând pe loc de ce venise.

– Vino cu mine la cabană. O să fac o cafea. Și o să-mi spui de ce-ai venit.

Cu regret, Calico își trase mâna dintr-a lui.

– N-am timp. Mă așteaptă Winnie.

– Și ce făceai aici? Te plimbai?

Ironia tonului nu-i scăpă lui Calico. Tânăra se înroși.

– Venisem să-ți spun că Jerry, doctorul Bass, va veni probabil aici mâine. Nu prea ai fost politicos cu el ultima oară și nu vreau să vă certăți.

– Înțeleg. Presupun că ar trebui să-l privesc făcându-ți curte, fără să zic nimic, nu-i așa?

Calico preferă să nu-i răspundă. Ce să-i zică? Știa că Jerry o plăcea, dar el se purtase atât de frumos cu ea și familia ei.

– N-ar fi trebuit să intervin când te amenința Judalon, bombăni Irish cu amărăciune.

Calico își îndreptă umerii, imagine însăși a demnității rănite.

– Sunt fericită că ai făcut-o. Dar Jerry posedă o calitate pe care nici tu nici Judalon n-o aveți

– Care anume?

– Jerry e celibatar!

Îi întoarse spatele și plecă în fugă, cu ochii plini de lacrimi, furioasă împotriva lui Irish și a ei însăși, urându-l pe Judalon așa cum n-o făcuse niciodată.

Irish o privi cu un aer disperat fugind, masându-și mâna cu care-l lovise pe Judalon. Bruta asta avea un cap tare! Cu pași înceteți se întoarse pe șantier, rememorându-și o discuție pe care o avusese cu Phillip.

– Trebuie să scap de Belle. O să mă duc la Atlanta ca să vorbesc cu un avocat și să cer divorțul.

– Nu poți aștepta să termini laboratorul? Avem nevoie de subvenții care nu vor intra decât în acel moment.

– Nu mai vreau să aștept. Vreau să fiu liber. Și de altfel, nu sunt singurul în cauză.

Bineînțeles că se gândea la Calico.

– Fii atent, Irish, Belle e o femeie rea, o să se apere și o să încerce să te discrediteze.

– Nu poate să facă nimic împotriva mea!

– Nimic? Bietul meu prieten! E o adevărată fiară dezlănțuită, mai ales după ce a întâlnit-o pe Calico Jones. Știi

că se vede cu imbecilul ăla de Gerald Vincent? Săptămâna trecută au cinat împreună. El a fost concediat de la Bateman fiindcă te-a dat afară, și va căuta să se răzbune. Dacă amândoi încep să răspândească zvonuri, vei avea de suferit și împreună cu tine, noi toți cei care am investit. Ai răbdare, bătrâne...

– Răbdarea nu e calitatea mea de bază.

– Ascultă, o să mai vorbim despre asta de Toussaint. E peste o săptămână, poți să mai aștepti până atunci, nu-i așa?

Irish își privi degetele zdrelite. Se hotărâse! Luni se va duce la Atlanta și va vedea un avocat. Maistrul îl aștepta lângă ghereta lui de pe șantier.

– Ai împărțit oamenilor curcanii? îl întreabă Irish.

– S-a făcut, răspunde bărbatul surâzând. Nu vă faceți probleme, o să petreacă bine de sărbători.

– Și lui Tarrant?

– Categorie nu! Ce tip infect! Nu făcea nimic.

Irish se gândi la Jobeth și la cei doi puști pe care-i întâlnise acasă la Calico. De ce să-i lipsească pe ei de friptură? Doar tatăl lor era de vină.

– Știi unde locuiește familia Tarrant? Ai putea să le lași curcanul în trecere?

Maistrul se întunecă la față.

– O s-o trimit pe soția mea. Eu nu-i frecventez pe oamenii ăia.

– Țin neapărat să-și primească și ei pasărea, îi ordonă Irish.

*

* *

Cina era prevăzută pentru ora opt și jumătate.

Nerăbdătoare, Calico scutura mereu pendula așezată pe o etajeră printre cărți, închipuindu-și că s-a oprit. Ce greu trecea timpul!

– O s-o spargi, protestă Winnie. Pune-ți un șorț și ajută-mă să bag în cuptor pâinea. Ce prost e echipată bucătăria asta! Mă întreb cum te descurci.

Calico oftă dar o ascultă. Pentru prima oară în viața ei, petrecerea de Toussaint era sărbătorită aici sus, pe Stânca Vorbitoare. Până acum se duceau la poalele muntelui, la Winnie. Trebuia ca totul să fie perfect. Totuși, în aer plutea furtuna. Jeb era prea calm, Winnie mai ursuză ca de obicei. Iar Christian... S-ar fi zis că, dintr-o clipă într-alta, o să-și dea sufletul.

– Nu mai trage de aluatul ăla de parcă ar fi o rocă auriferă! Vocea lui Winnie o făcu să tresară.

– Și încearcă să nu te arzi când o s-o întorci în cuptor. Supraveghează coptul. Și nu uita s-o ungi cu ou pe deasupra ca să fie aurie.

– Da, Winnie, bine, Winnie, bombăni ea.

– Nu fi obraznică.

Profesorul, patronul lui Jeb, trebuia să vină aici, așa că totul trebuia să fie perfect.

– Nu te mai agita atâta! exclamă Winnie văzând-o pe Calico fâțâindu-se de colo-colo. Îți trebuie un bărbat, fata mea. Spune-mi numele lui și-ți promit că fac tot posibilul să te ia de nevastă. Dacă mai aștepți prea mult, o să fii atât de bătrână încât nimeni n-o să te mai vrea. Iată ce înseamnă să fi fost crescută de bătrânul ăsta imbecil.

– Credeam că m-a crescut conform sfaturilor tale.

– El? I-am arătat o dată cum să-ți schimbe scutecele, dar de atunci n-a mai vrut să mă asculte. Acum, fă-mi loc! Ia du-te să vezi dacă au ouat găinile. Mai am nevoie de ouă.

Calico își luă haina și ieși. Timpul era mohorât. În unele momente norii acopereau complet cerul. Trecu pe lângă magazia unde Christian și Jeb așteptau lângă foc să fie chemați. Ei cel puțin aveau bunul-simț să nu se încurce printre picioarele lui Winnie.

Când se întorcea spre casă cu șorțul plin de ouă, auzi trântindu-se o ușă. Irish! Nu, era încă prea devreme. Făcând în fugă înconjurul cabanei, reuși cu greu să-și ascundă dezamăgirea văzându-l pe Jerry coborând dintr-un Volvo mic.

– De unde ai mașina asta?

– Mi-a împrumutat-o doctorul Marcovici. E a soției lui.

– Dar credeam că nu te place.

– El? Mă adoră. Sunt singurul intern care nu face sluj în fața lui.

Jerry îi aruncă o privire admirativă. În ciuda hainei groase și a șorțului plin cu ouă, Calico era încântătoare.

– Te-ai făcut frumoasă pentru mine? o întreabă el pe un ton care încerca să fie nepăsător.

– E pentru petrecere, răspuse Calico hotărâtă. Și nu ești singurul invitat.

– Ah, da? Sper că nu deranjez...

– Deloc. Nu e vorba decât de Irish McCaulley și de niște prieteni cărora bunicul le-a vândut o bucățică de teren.

– Nu e vorba decât de Irish McCaulley? repetă el zâmbind. Bărbatul căruia i-ai sucit capul?

Calico îi aruncă o privire furioasă.

– Ce înseamnă asta?
– Că a părăsit Bateman, că a venit să se instaleze în munții voștri... Dar să vorbim despre Christian. Cum se mai simte?

– Mi-e frig la mâini. Să intrăm.

Jerry o privi intrigat.

– O clipă. Ce s-a întâmplat? Ce încerci să-mi spui?

Calico ezită. Privirea ei întârzie pe munții încetoșați și triști, pe micul cimitir.

– Nu știu cum să-ți explic. Câteodată am impresia că sunt vinovată de ce i s-a întâmplat bunicului, de ceea ce a devenit el. S-a ocupat de mine din copilărie, sacrificându-și independența și libertatea. Când mă gândesc la asta... A fost întotdeauna în preajma mea...

O trecu un fior.

– Bunicul mi-a spus că știe care e misiunea lui.

– Și?

– Nimic. Nu pot să-ți spun nimic în plus fiindcă m-a pus să jur că o să tac.

Jerry își frecă mâinile în tăcere.

– În sfârșit o veste bună, spuse el în cele din urmă.

– Cum ar putea fi așa?

Și dacă rezultatul era prost? Calico învățase să nu se încreadă în veștile bune. De fiecare dată când crezuse că o să i se întâmple un lucru plăcut, acesta se transformase într-o catastrofă. Invitată la ziua unei prietene, petrecere care o umplea de bucurie, nu se putuse duce fiindcă se îmbolnăvisese de oreion. Mai târziu, la școală, se calificase la un campionat de alergări, dar în ajunul finalei își fracturase glezna. Când să instaleze electricitatea, camionul se prăbușise în mină. Muntele i-l dăduse pe Irish, dar el era însurat. Și chiar dacă nu ar fi avut o soție... El nu voia o nevastă de ocazie. Așa că nu putea ieși nimic bun din misiunea bunicului.

– E bine fiindcă s-a gândit la asta, fiindcă a început să-și accepte trecutul. Nu înțelegi? o întrebă el surescitat.

Calico preferă să nu insiste. Cum să-i explice?

– Vino. O să-ți fac cunoștință cu Winnie și Jeb. Winnie o să facă scandal dacă nu-i duc mai repede ouăle.

– Doamne! exclamă Winnie. Nu credeam că invitații vor sosi atât de devreme.

– Eu nu sunt un invitat obișnuit, răspuse Jerry adresându-i cel mai frumos surâs al lui. Sunt un băiat de la țară. Am acceptat invitația lui Calico pentru ca să mă bucur de o masă adevărată, așa cum se pregătea odinioară la mine acasă.

– Adevărat? întrebă Winnie, sceptică.

– Absolut.

Winnie îi zâmbi.

– Nu mai am lemne.

Îl trimise să taie lemne, apoi îl puse să radă ciocolata. Dar când îl surprinse mâncând mai mult decât rădea, îl goni lovindu-l cu lingura de lemn peste mâini.

În timp ce ei se ciondăneau, Calico aranjase masa, fără să scape din ochi cărarea care ducea spre casa lui Irish. În fiecare clipă se aștepta să-l vadă apărând, urmat de Phillip, de Ginny și de micuța Sarah. Vor fi probabil devansați de câinele Sam, cu limba scoasă de un cot, gata să facă o mie de prostii.

Dar ei sosiră cu mașina.

Întâi nu fură decât străngeri de mâini și râsete. Toți stăteau afară.

– Intrați, intrați! strigă Winnie. I se face frig copilului.

– Credeam că o să veniți pe jos, declară Calico fără să se adreseze cuiva anume.

– Cu Sarah? Se vede că nu știți încă ce înseamnă să te deplasezi împreună cu acest copil! exclamă Ginny.

Imediat ce intrară în casă, Irish se ținu numai după Calico și ea uită că el e însurat. Ajunse chiar să uite că ea era o femeie de ocazie și că se certaseră. Instinctiv, deveni provocatoare, o artă pe care femeile o practicau începând cu Eva. Nu fură decât atingeri ușoare, zâmbete, priviri furișe, până când el se decise în sfârșit să-i vorbească.

De când sosise, se arătase excesiv de politicos cu Jerry Bass.

– Sunt destul de drăguț? o întrebă el pe un ton ironic urmând-o în bucătărie.

– Foarte. Dar Jerry nu e un prost, știe prea bine că joci teatru.

– Vrei să zici că știe că sunt gelos?

Gelos? El? Ce tupeu! El era căsătorit, nu ea.

– Nu-mi place să-mi vorbești așa, îi spuse ea scoțând sticlele de bere dintr-o lădiță plină cu gheață.

– Ce voia Judalon, ieri? De ce se purta așa cu tine?

Calico se crispă.

– E o brută. Așa se poartă întotdeauna când are ocazia.

– E vorba de o ceartă veche?

Se apropie de ea și-i înconjură talia cu brațul, gest care făcu să i se taie respirația lui Calico.

– Nu... Da. Mai bine vezi de problemele tale.

El îi atinse obrazul cu buzele, făcând-o să tremure atât de tare încât nu mai reuși să desfacă sticlele.

– Aș vrea atât de mult să ne înțelegem, șopti el. Ultimele săptămâni au fost un infern pentru mine. Să mă aflu atât de aproape de tine și...

Aceste cuvinte o făcură să tresară de bucurie. Deci și el suferise.

– Ai fi putut trece să mă vezi, spuse ea cu o voce înăbușită. Te-aș fi primit cu plăcere...

– Și mândria mea?

Omul ăsta era imposibil!

– Lasă-mă să trec, mă așteaptă cu berea.

El nu făcu însă nimic, blocându-i în continuare drumul.

– Dar n-o să te mai joci mult timp așa cu mine! Trebuie să-ți amintesc că tu ai declanșat totul? Cine a închis ușile și s-a dezbrăcat în fața focului? Tu ai vrut să facem dragoste, nu-i așa? La început, nu aveam nici cea mai mică intenție.

Calico își ridică brusc capul, lividă la față.

– Nu știam asta. Dar m-ai fermecat... Deși nu aveai nici un drept! Lasă-mă să trec, Irish. Dacă nu servesc acum berea, o să se încălzească.

Nimic nu mergea după cum fusese prevăzut. Calico simți că i se strânge stomacul. Dragostea era un sentiment mult mai dificil decât ura.

Peste umărul lui Irish, îl zări pe bunicul ei care-i privea. Niciodată nu-i lipsise, mai mult decât astăzi, prezența mamei sale. Se simți dintr-o dată prinsă la mijloc între Irish și bunicul ei.

– Se uită bunicul la noi. Ne dăm în spectacol!

Irish o lăsă în sfârșit să treacă.

– Dacă-ți închipui că o să te rog...

Calico nu-l mai băgă deloc în seamă, tot restul după-amiezii.

*

* *

Ginny era încântată că se află la munte. O complimentă așa de mult pe Winnie, încât aceasta sfârși prin a-i dezvălui toate rețetele ei. Micuța Sarah, deși era încă foarte mică, știa perfect ce așteptau de la ea. Trecu din mână în mână, zâmbi, gânguri,

și în cele din urmă găsi cutia în care își păstra Calico eșantioanele de roci. Stând pe podea, se distra cu ele tot timpul cinei.

Calico, prea ocupată să-l evite pe Irish, se excluse singură de la petrecere, neascultând decât cu o ureche distrată conversația care se învârtea în jurul celor mai diverse subiecte.

- Sarah a stat în șezut la numai cinci luni...
- Cele mai bune prăjituri sunt făcute în vase de aramă...
- Sunt un om de știință, învățământul nu era pentru mine...
- Studiul creierului și al comportamentului nu va fi niciodată o știință exactă...
- Nu poți ști niciodată ce o să facă sau o să spună Calico...
- Am scormonit zece ore și am extras cinci kilograme de aur, a fost cea mai grozavă descoperire a mea...

Christian era într-o formă extraordinară, vorbea despre trecut, despre mină, despre anii petrecuți la internat, apoi despre cei petrecuți la închisoare. I se adresa în special lui Irish, fără să se uite totuși la el. Tăcut, Jerry îi sorbea cuvintele de pe buze, studiindu-l fără încetare cu coada ochiului.

După cină, bărbații se instalară în apropierea focului și începură să fumeze. Ginny îi dădu să mănânce lui Sarah, iar Calico și Winnie debarasară masa.

- Lasă-mă pe mine, îi spuse Calico lui Winnie. Ginny vrea să-ți mai ceară niște rețete.
- Și cafeaua?
- O s-o fac eu, doamnă Bascomb, îi spuse Irish apropiindu-se.
- Oh, profesore! Dar sunteți musafir!
- Mi-ar face plăcere.

Winnie nu îndrăzni să se opună dorințelor patronului lui Jeb și dispăru zâmbind, nu înainte de a-i arunca o privire tăioasă lui Calico.

Rolurile se inversaseră acum. Irish o atingea ca din întâmplare pe Calico și-i zâmbea provocator. Se sprijini de perete și începu s-o privească.

– Ai putea să-mi pui deoparte niște resturi pentru Sam? L-am lăsat la cabană și...

Ea dădu din cap neîncrezătoare, fără să-i răspundă, întrebându-se ce tactică va folosi el acum.

– Ai prospectat zilele astea? o întrebă el pe neașteptate, pe un ton glumeț.

– Da.

– Și ai găsit aur?

– Puțin.

– Mă iubești?

– Puțin... Nu!

Ce om! Cum de o prindea mereu pe picior greșit?

– Acum am și frigider, reluă el, prefăcându-se că nu i-a observat tulburarea. Dacă o să ai nevoie vreodată de gheață... De exemplu în seara asta, după plecarea celorlalți.

– Îți mulțumesc mult, dar avem. Jeb a adus-o de la Gainsville.

Văzând-o că zâmbește, el se întunecă la față.

– N-o să te mai rog încă o dată! explodează el înainte să iasă din bucătărie și să se alătore celorlalți oaspeți.

Calico oftă. Simți o dorință teribilă de a fi singură. De ce nu s-ar duce lângă mormântul mamei sale? Oare toate femeile sufereau din cauza dragostei?

– Mai vin musafiri! strigă Winnie pe neașteptate. Cred că e Jobeth.

Calico se duse lângă fereastră, alături de verișoara ei.

– Doamne! exclamă aceasta. Și-a adus toți copiii cu ea. Îi vezi cum stau înghesuiți ca sardelele în cabina camionului?

Asta mai lipsea! Jobeth și cei șase drăcușori ai ei. Dar băieții păreau liniștiți. Prea liniștiți chiar. S-ar fi zis că plânseră. Iar Jobeth avea ochii roșii și părul ciufulit. Un pardesiu maro, o vechitură pe care nu putuse s-o închidă peste burta rotunjită de sarcină, îi flutura în jurul corpului.

– Nu l-ați văzut pe Judalon? întrebă ea imediat ce-i deschiseră ușa. L-ați văzut? Spuneți-mi, vă rog.

– Stai jos, îi porunci Calico împingând-o spre canapea. Copii, așezați-vă la masă. O să vă pregătesc o ciocolată.

– Avem și prăjituri, le spuse Winnie străduindu-se să le zâmbească.

– L-am pierdut pe tata, spuse Rafe smiorcându-se. De ieri nu s-a mai întors de la lucru.

Calico schimbă o privire cu Irish. La urma urmei, el îl dăduse afară. De ce nu spunea nimic? Jobeth începu să plângă încetisor.

– Judalon n-a lipsit niciodată de la o petrecere, o aniversare sau o naștere. Este un soț bun când nu e...

– În închisoare la Gainsville?

Christian terminase fraza în locul ei. Dar Jobeth nu se supăra. Se simțea că nu mai are putere.

– Nu e nici acolo, le spuse ea. Am telefonat. Și la spital. Doamna Boles mi-a adus un curcan din partea domnului McCaulley.

Se întoarse spre Irish și-i zâmbi printre lacrimi.

– V-am mai văzut o dată, dar atunci dormeați.

– Am fost obligat să-l concediez pe Judalon ieri, doamnă Tarrant, șopti Irish încurcat. Poate că e în căutarea unei alte slujbe.

– E pe undeva prin munți! Știu asta, o simt.

Jobeth se întoarse spre Calico.

– E în căutarea comorii spaniolilor.

Calico oftă.

– Jobeth, comoara nu există. De câte ori trebuie să ți-o mai spun? E o legendă veche, bună de atras turiștii.

– Și totuși așa este. Sunt sigură de asta! Poate că mina s-a prăbușit peste el, la fel cum s-a întâmplat cu tatăl tău.

Începu să tremure, având o privire înnebunită.

– Probabil că ești neliniștită fiindcă aștepți să naști, spuse Winnie cuprinzându-i mâinile. Doc Willis nu ți-a recomandat să stai acasă? Când trebuie să naști?

– Ar fi trebuit ieri. Și Judalon a fost întotdeauna de față când am născut. Își ia rolul de tată foarte în serios.

Privirea ei făcu înconjurul încăperii, oprindu-se la fiecare dintre ei.

– Toți îl detestați pe Judalon. Mai ales tu, Calico!

Calico deveni lividă la față.

– Ceea ce cred eu despre Judalon...

Se stăpâni și spuse oftând din nou:

– Judalon se întoarce întotdeauna, Jobeth. Știi bine asta. Nu mai fi îngrijorată. Vrei o cafea sau un pahar de vin?

– Îl vreau pe soțul meu! Te deranjează dacă eu și copiii căutăm prin împrejurimi?

– În starea ta? Dacă ții neapărat, pot să-i țin aici pe cei doi băieți mai mari și...

Irish o întrerupse:

– Iertați-mă, doamnă Tarrant. Phillip și cu mine am dori să-i spunem ceva lui Calico.

Phillip părea neliniștit.

– Irish mi-a vorbit de cearta pe care a avut-o ieri cu Judalon. Crezi că prietenul tău vrea să se răzbune pe laborator?

– Judalon nu mi-e prieten! Ar fi în stare să fure, dar nu-l văd făcând așa ceva în zi de sărbătoare, mai ales când soția lui stă să nască.

– De ce-l detești? o întrebă Irish. Am impresia că cearta voastră este foarte veche.

Calico simți că i s-a pus un nod în gât. Dacă îi spunea adevărul, îl va pierde cu siguranță.

– Judalon este o brută și eu detest brutele.

– E posibil ca un bărbat să cadă în puțul vechi al unei mine și să nu mai poată ieși de acolo? întrebă Phillip, care era întotdeauna foarte practic.

Poate că la urma urmei exista un Dumnezeu. Judalon primea în sfârșit pedeapsa meritată.

– Posibil, admise ea.

Gândindu-se însă la Jobeth și copiii ei, luă brusc o hotărâre.

– Mă duc să mă schimb.

Când reveni în sala mare, îmbrăcată gros, Jeb își încărca pușca, în timp ce Jerry, Irish, Phillip și cei doi băieți mai mari se grupaseră lângă foc. Christian își puse două perechi de șosete pe piciorul mutilat.

– Nu poți veni cu noi, bunicule.

– I-am spus și eu asta, declară Jeb oftând.

– O să mă instalez în fața casei și o să fac focul. Dacă vreunul dintre voi găsește ceva, o să trag un foc de carabină pentru a-i anunța pe ceilalți.

Calico evită s-o privească pe Jobeth, dar simțea că aceasta îi urmărește fiecare mișcare. Jobeth se transformase brusc din prietenă în dușmancă.

– Ce trebuie să căutăm? întrebă Phillip când ajunseră în curte.

Deciseră să se împartă în două grupe, unul condus de Jeb, celălalt de Calico. Fiecare echipă va căuta pe un versant al muntelui.

– Căutătorii au obiceiul să lase un obiect personal la intrarea minei în care lucrează: o bonetă, o eșarfă, o batistă, un târnăcop...

Calico era convinsă că Judalon, prospectând pe un teren ce nu-i aparținea, nu lăsase nici un semn, dar nu spuse nimic.

– O să avem nevoie de lanterne, se mulțumi ea să zică.

Îl trimiseră pe Gabe să caute în cabană.

Băiatul și Irish i se alăturară lui Calico, la fel și Jerry. Calico remarcă faptul că Irish făcuse un gest în ciudat văzând că Jerry merge cu ea. Se pregăti pentru cearta iminentă, dar nu se întâmplă nimic. Își începură căutările în tăcere, fiecare absorbit de propriile lui gânduri.

Merseră timp de două ore, căutând în fiecare șanț, surpătură sau în intrare a vechilor tuneluri. Alunecară pe pantele abrupte, escaladară versanții periculoși, zdrelindu-și mâinile, rupându-și hainele. Gabe se strecură într-o grotă, dar ieși în fugă.

– Tăticul nu e acolo, dar era gata să trezesc din somn un urs negru!

– Să trecem pe la laborator, propuse Phillip.

Calico dădu din cap că ar fi bine să facă și asta, și-i conduse prin pădure. Ca întotdeauna, la apusul soarelui vântul bătea mai tare, urlând printre crengi, făcând căutarea lor și mai sinistă. Calico ajunse sus, la capătul cărării care ducea spre cabana lui Irish și făcu o pauză pentru a le lăsa timp și celorlalți s-o ajungă din urmă. Totul părea liniștit acolo jos. Ușile și ferestrele erau închise. Văzu o pată albă pe ușa principală.

– Cineva a trecut pe aici! exclamă Jerry. S-ar zice că a lăsat un mesaj pe ușă.

– Nu e nimic, răspuse Irish pe un ton repezit. Știu ce scrie acolo.

Calico simți că i se strânge inima. Știa că-i fusese foarte greu lui Irish să recunoască în fața ei că el continua să lase bilețele în urma lui, în speranța că într-o bună zi, un bărbat, poate tatăl lui, le va citi.

– Să ne întoarcem! exclamă ea. O să trecem prin locul unde...

– Ați auzit?

– Un foc de armă! Tăceți cu toții!

Abia se stinsese ecoul, că mai urmară două focuri de armă...

– L-au găsit pe tata! strigă Gabe coborând în goană panta.

Calico plecă în fugă, urmată de Irish și Jerry. Când ajunseră acasă, cu răsuflarea tăiată, un foc mare ardea în curte și o auziră pe Jobeth urlând. Christian stătea în picioare, sprijinit în cărjele lui. Calico se gândi imediat la ce e mai rău și se repezi spre bunicul ei. Probabil că ceilalți găsiseră cadavrul lui Judalon.

– L-ați găsit? strigă ea.

Vărul Jeb, care arunca lemne pe foc, se ridică încet.

– I-am găsit boneta în spatele acelei coaste abrupte, răspuse el indicând panta aflată de cealaltă parte a râului.

Calico simți că i se înmoaie picioarele.

– Doamne, nu se poate!

– E mâna care l-a omorât și pe McKenzie, bombăni Christian.

Tânăra femeie tresări. Și strigătele astea care nu mai încetau odată! Se întoarse spre Jerry.

– Poți s-o calmezi puțin, Jerry?

Phillip le aduse cafea. Îl instalară pe Christian pe un scaun, în apropierea focului. O tăcere grea se lăsă asupra micului grup.

– Trebuie să plec, bunicule, sfârși prin a șopti Calico. Sunt singura care cunoaște locul.

– Nu! Ți interzic. Muntele mi i-a luat pe toți cei pe care-i iubeam. Ești singura care mi-a mai rămas. Nu!

Cu coada ochiului, Calico îl văzu apropiindu-se pe Irish.

– Phillip mi-a spus că Judalon s-a pierdut în mina veche. Ți ghicesc intențiile. Nu te duce.

Teama din vocea lui era evidentă și Calico încercă să nu se sperie la rîndul ei. O să-i fie destul de frică în mină, nu avea rost să se înspăimânte de pe acum.

– Trebuie, și asta imediat. Au trecut mai mult de douăzeci și patru de ore de când e acolo jos. Poate că deja este prea târziu.

Vru să-și lingă buzele uscate dar nu reuși. Și gura i se uscăse.

– Îl urăsc, dar trebuie să mă duc. Pentru Jobeth și pentru copii. Nu înțelegeți?

Privirea ei se încrucișă cu privirea lui Irish și o trecu un fior.

– Ascultă-mă, Calico, îi spuse el luând-o în brațe și transmitându-i puțin din căldura lui. Țsta nu e un joc.

Calico închise ochii, uitând o clipă unde se aflau și ceea ce trebuia să facă în curând. Era atât de bine lângă el.

– Am fost întotdeauna singur, chiar la orfelinat. Mi se spunea fără încetare că nimeni nu mă poate adopta. Apoi am venit aici ca să descopăr ce nu era în regulă cu mine, ce mă făcea diferit de alții. Te-am întâlnit și mi-am dat seama că sunt normal...

– Nu pricep...

– Pentru că nu mă exprim bine. N-o să mai las mesaje, Calico. N-am tată, știi asta acum și accept acest fapt. Ar fi trebuit să plec în căutarea lui în loc să aștept, și poate că asta voi face odată și odată.

Oftă din adâncul sufletului.

– N-am avut niciodată noroc în viață. Cu excepția zilei când am căzut în acest râu.

O strânse atât de tare în brațe, încât lui Calico o se tăie răsuflarea.

– Înțelegi ce încerc să-ți spun?

– Da, răspunse ea cu blândețe. Ți-e teamă pentru mine. Crezi că s-ar putea să mor în mină și-mi vorbești despre tot ce te-a rănit pentru că, dacă aș muri, pentru tine ar fi cea mai mare dintre nenorociri. Cred că nu vrei să mă pierzi.

El o privi fără să zică nimic timp de câteva clipe; Calico avu impresia că durase o veșnicie.

– Ești extraordinară, Calico!

O sărută pe neașteptate și rămaseră îmbrățișați un moment. Calico nu știa ce să mai creadă. Dacă n-ar fi trebuit să-l ajute pe Judalon...

Se desprinse încet din brațele lui.

– N-o să mor, și acum îți cunosc secretul. Când o să fiu furioasă pe tine, o să mă folosesc de el, fii sigur de asta!

Începuse să vorbească despre viitor cu multă siguranță. Și asta se părea că-i place lui Irish.

– Nu mi-ar prinde rău să-mi reamintești din când în când de felul prostesc în care m-am purtat, îi spuse el zâmbind. Luni cobor la Atlanta să cer divorțul. Nu știi dacă va fi ușor, dar...

– Dacă îți mărturisesc și eu secretul meu, poate că n-o să mă mai vrei.

Ar fi avut curajul să i-l spună? Va afla el vreodată de ce a rămas ea în munți?

– O să te doresc întotdeauna! Nimic, niciodată, nu mă va putea împiedica.

Calico ar fi vrut atât de mult să-l creadă! Dar îi fu imposibil să spună ceva în plus, mărturisirea nu voia să iasă de pe buzele ei. Așa că reveni la momentul prezent.

– Rămâi cu bunicul cât timp voi fi eu în mină. Ține-i de urât. Așteptarea e cel mai rău lucru. Totul va fi în regulă, îți promit.

– Și dacă o să rămâi și tu blocată acolo? se neliniști el.

– Dacă Judalon a putut trece, mare cum e, pentru mine nu va fi o problemă.

– Lasă-mă să te însoțesc. Pot să vin în urma ta și...

Calico se gândi la întuneric, la muntele care se închidea parcă în urma celui care mergea în adâncurile lui...Cel mai mic zgomot putea declanșa o prăbușire, să îngroape cu tone de rocă pe imprudent.

– Nu. Prefer să ții coarda care mă va asigura.

– Nu știu dacă trebuie să te las să pleci. Cum e acolo jos?

– Rece, dar mai puțin decât e acum aici. Umed, și în unele locuri foarte strâmt.

Se gândea deja la drumul îngust pe care trebuia să-l urmeze ca să ajungă la Judalon, întrebându-se ce tunel folosisese. Din toate minele din munte, de ce Judalon o alesese tocmai pe asta? Mormântul tatălui ei! O picătură de transpirație i se rostogoli pe tâmplă, deși se simțea înghețată.

– Trebuie să plec. Jeb mă așteaptă.

Capitolul 9

Calico se gândea că o să se încălzească în cabană. Dar nu fu așa. Frigul care o cuprinsese venea din adâncul ființei sale. Toți se întoarseră spre ea când intră.

Cineva îl convinsese în cele din urmă pe Christian că nu avea rost să stea afară și se afla lângă masă, adunând materialul pe care urma să-l utilizeze Calico. Lângă el, zări un ghem mare de coardă groasă. Winnie îi întinse o ceașcă de cafea fierbinte, pe care ea o acceptă fără să se gândească.

– Unde este Jobeth?

– În camera ta. Se odihnește.

Băieții, așezați pe canapea sau pe podea, în apropierea vetrei, îl ascultau pe Jerry care le spunea o poveste. O clipă se uită la toate persoanele din încăpere, rând pe rând, ca și cum urma să nu le mai vadă niciodată, apoi începu să verifice coarda.

– E uzată în unele locuri, bunicule. Și mi-ar mai trebui încă pe atâta, fiindcă nu pot coborî dacă nu am cel puțin o sută cincizeci de metri.

Gabe se ridică, luă o lanternă și se duse în magazie să mai caute un alt colac de frânghie, în timp ce Christian trecea coarda printre degete, oprindu-se acolo unde era uzată, tăind-o în acel loc și apoi înnodând-o.

– Vrei să iei și de mâncare? o întrebă Winnie.

– Nu. Numai apă, lanternă electrică și cuțitul meu.

– Un ham? se interesă Jeb.

– N-aș avea ce să fac cu el. După treizeci de metri, singurii pe care-i cunosc pe acest traseu, e prea strâmt și risc să rămân blocată.

Ideea hamului fu abandonată.

– O cască?

– Nici. Dar puneți niște baterii de schimb, chibrituri și o lumânare.

– Calico!

Era Jobeth. Răsuflarea ei mirosea a alcool, ceea ce o făcu să zâmbească pe Calico. În munți, acesta era un mijloc vechi de a liniști oamenii. Jobeth făcu niște pași șovăitori și se agăță de spătarul unui scaun.

– Știi ce ți-a făcut Judalon. Mi-a spus vara trecută.

Calico se ridică atât de repede încât fu gata să răstoarne masa. Se repezi la Jobeth, o luă de braț și o zgudui violent.

– Taci! exclamă ea încercând s-o ducă în camera ei.

Jobeth se degajă cu o mișcare bruscă.

– Lasă-mă! Voiam doar să știu dacă...

Vocea îi deveni plângăreată și reîncepu să se văicărească:

– Dacă-l găsești și nu e mort, îl aduci sus?

Calico se îngălbeni. Nu îndrăznea să-l privească pe Irish. Ce-o fi gândind despre ea?

– Da, Jobeth, bineînțeles. Dacă îl găsec, ți-l aduc.
Dacă reușesc, ar fi putut să adauge, dar preferă să se abțină.
– Nu sunt supărată pe tine, să știi, se smiorcăi Jobeth. Dacă ai ști cât de mult te iubesc.

Calico, ajutată de Winnie, reuși s-o ducă în fine pe Jobeth în camera ei.

– Te iubește mai mult decât pe mine! gemu Jobeth.

– Lasă-ne singure, îi porunci Calico lui Winnie.

Apoi, întorcându-se spre Jobeth, o zgudui de umeri.

– Ascultă-mă bine! Nu mai trebuie să vorbești despre asta. Niciodată. Ceea ce s-a întâmplat a trecut de mult timp. Judalon băuse, adăugă ea, brusc inspirată, mințind pentru o cauză bună. Nu poți să-i reproșezi unui bărbat ceea ce face când e beat, nu-i așa? De altfel, de atunci nu s-a mai atins de mine.

– Poți să juri asta?

– Da.

– Pe mormântul mamei tale?

– Pe mormântul mamei mele.

Jobeth își cuprinse capul cu amândouă mâinile.

– Dar cu ce-am greșit față de Bunul Dumnezeu? De ce e atât de înverșunat împotriva mea? O să mi-l ia pe Judalon ca să mă pedepsească? Și de ce?

– Calmează-te. E vorba de un accident. Dumnezeu nu are nimic de-a face cu povestea asta. Judalon nu s-a dus în mină decât pentru că vă iubește și dorește să vă ofere o viață mai bună.

Ura ei față de Judalon se trezise din nou și trebui să-și întoarcă repede capul pentru ca Jobeth să nu-i poată citi expresia feței. Făcând asta, îl zări pe Irish care le privea din pragul ușii. Calico își ținu răsufarea.

– De cât timp stai acolo?

Chipul lui Irish era cenușiu.

– Ce ți-a făcut Tarrant? o întrebă el în loc de răspuns.

– Noi... noi discutam despre un incident foarte vechi. Nu te privește.

– Vechi? Sigur? Și ieri?

– L-ai văzut ieri pe Judalon?! exclamă Jobeth.

– Doar o clipă. Nu voia să-mi vorbească.

La urma urmei, nu era o minciună. Îl sfidă pe Irish din priviri.

– Trebuie să plec. Fiecare oră contează.

– Spune-i că nu mai sunt supărată pe el, șopti Jobeth.

– O să-i zic.

Calico se întoarce în sala mare și se așază în fața focului ca să se încălzească, simțind în spate privirile celorlalți. Ce mult și-ar fi dorit să facă o baie! De fiecare dată când se gândea la Judalon, era același lucru. O dorință extraordinară de a fi curată. Înainte de Judalon... După Judalon... Înainte, ea existase, avusese un corp de care putea să fie mândră. După... în unele momente îi venea să-și jupoaie pielea de pe ea!

– Trebuie să pleci, spuse Jebediah atingându-i ușor brațul.

Calico își puse o haină groasă. Phillip, Jerry și Irish urmau s-o însoțească, dar când îl văzu pe Christian ridicându-se se alarmă.

– Nu, bunicule! Tu rămâi aici.

– Nici nu-mi trece prin cap. Și nu încerca să mă oprești.

Le făcu semn lui Gabe și Frank să se pregătească și copiii se repeziră să se îmbrace, extrem de fericiți că merg și ei. Deși toată lumea era tristă, micul grup era destul de surescitat.

Calico ieși prima și se îndreptă spre locul unde se odihnea mama ei. Trebuia să atingă acest pământ sfânt, să le roage în

șoaptă pe cele două femei care se odihneau acolo s-o protejeze. În trecut, atinse crucea ridicată în amintirea tatălui ei și simți că o trece un fior. Sufletul lui era încă prizonierul tunelului ucigaș?

Un fulger lumină brusc cerul și împrejurimile, ceea ce-i permise să-l vadă pe Irish, aflat foarte aproape de micul cimitir, cu un colac de frânghie aruncat pe umăr.

– Nu poți deloc să lași oamenii în pace! De unde ai căpătat mania asta de a spiona?

– Ceea ce te pregătești să faci este ridicol și inutil.

– Nu, e necesar. Eu cunosc mina.

El se apropie și mai mult de ea și-i aruncă la picioare o pereche de cizme.

– Jeb m-a rugat să-ți spun să le încalți ca să poți traversa râul.

Calico nu răspunse nimic dar se execută. Între ei se instalase o tensiune greu de suportat.

– Ai mințit-o pe Jobeth, îi reproșă brusc Irish pe un ton acuzator.

Calico se ridică, își adună lucrurile și trecu prin fața lui, căutând un răspuns plauzibil.

– I-am spus ceea ce trebuia ca să se calmeze. E îngrijorată și extenuată.

– Sigur că e așa, dar asta n-a împiedicat-o să spună adevărul. Te-ai servit de mine ca să-l faci gelos pe Tarrant? Sunteți amanți?

Calico se întoarce atât de brusc, încât fu gata să-l lovească peste piept cu lanterna.

– Cum poți să crezi asta?

– N-are importanță ce cred eu. M-am însurat cu o femeie care trecea din pat în pat. N-o să mai fac și a doua oară aceeași greșeală.

Calico lăsa capul în jos și se îndepărta fără să-i răspundă.
N-avea decât să creadă ce voia!

Pe cărare, Jerry i se alătură.

– Vrei să-mi vorbești despre problemele tale?

Calico refuză printr-un semn al capului.

– E o ceartă de îndrăgostiți sau ceva mai grav? o întrebă
Jerry fără să se descurajeze.

– N-am nevoie de un psihiatru!

– Acum îți vorbește prietenul. Nu-mi palce să te văd întreprinzând o asemenea expediție în această stare de spirit.

Calico ezită și aruncă o privire spre Irish care mergea departe, în spatele lor. Nu-și mai vorbiseră de mai mult de o jumătate de oră.

– Ce poate ști un bărbat despre sentimentele unei femei?

– O groază de lucruri.

Dar Jerry nu mai insistă.

*

* *

Toți o priveau pe Calico, în timp ce se pregătea să coboare în mină. În spatele ei, la adăpostul unei stânci enorme, strălucea un foc; în fața ei, ca tăiată în coasta muntelui, apărea o deschizătură îngustă. La picioarele ei se găsea boneta roșie a lui Judalon, umplută cu pietriș ca să n-o ia vântul. În munți, acest indiciu se numea „semnul unui mormânt“. Calico încercă să nu se mai gândească la asta.

Înaintă spre marginea faliei, urmată de Jeb care ducea doi colaci de frânghie. Un cordon ombilical fragil care o va lega de lumea celor vii.

În aceeași clipă, un zgomot îi atrase atenția. Întorcând capul, o zări pe Jobeth care sosea, înfășurată într-o pătură, gâfâind. Era însoțită de Ginny. Doamne, nu! Nu mai putea suporta o nouă confruntare.

Îi făcu un semn lui Christian care-și lăsase deoparte cârjele și se așezase pe marginea deschizăturii.

– Dă-mi coarda, cobor.

Dirijând lumina puternică a lanternei în falie, o examină cu grijă, scrutând fiecare locșor, umbrele care puteau ascunde un pericol, apoi se lăsă să alunece fără zgomot, fără măcar ca ceilalți, care-și întorseseră capetele spre cele două nou-venite, să-și dea seama. O tăcere de moarte o învălui imediat.

*

* *

– Ea a insistat, le explică Ginny bărbaților care le priveau stupefiați. Winnie are grijă de copii. Am simțit că e de datoria mea s-o însoțesc.

Jobeth își susținea cu amândouă mâinile pânțelece enorm.

– Trebuie să vorbesc cu Calico! exclamă ea.

Ochii ei scrutau întunericul.

– E prea târziu, îi spuse Christian. A coborât.

Sprrijinindu-se de stâncă, el privea frânghia groasă care se derula încet printre degetele lui noduroase, răsucindu-se fără zgomot până în locul unde dispărea în adâncurile muntelui.

Irish auzi cuvintele bătrânului, fără să le înțeleagă imediat sensul. Când le înțelese, se simți ca lovit de trăsnet.

– Ajută-le pe femeile astea să ajungă la cabană, Gabe, îi porunci Jebediah. Mama ta nu e în stare să suporte acest timp. Aici e o muncă de bărbat.

– Așteaptă... Așteaptă... îl rugă Jobeth. Trebuie mai întâi să-i vorbesc profesorului McCaulley.

Irish se apropie de ea năucit. Ceilalți se grupaseră în apropierea deschizăturii din munte, neputând să-i audă ce vorbesc.

– N-ar fi trebuit să spun ceea ce am spus, șopti Jobeth în așa fel încât să fie auzită numai de Irish, care părea năucit. Eu știam că erai în cameră, dar Calico nu te văzuse.

Unde voia Jobeth să ajungă? De ce nu reușea el să-și amintească de o rugăciune care s-o protejeze pe Calico?

– Calico nu l-a iubit niciodată pe Judalon, niciodată! În vara asta, într-o seară când băuse prea mult, mi-a aruncat numele ei în față. A fost întotdeauna atât de frumoasă... mult mai frumoasă decât mine... Nu din vina ei... Nu s-a măritat niciodată...

Irish nu înțelegea nici acum ce dorea ea să-i spună. Vedeă, era evident, că se simțea îngrozitor de vinovată și voia să-și elibereze conștiința, dar... Jobeth îi întrerupsese șirul gândurilor și-și continuă povestirea.

– După ce m-am certat cu Judalon, am început să mă gândesc. Calico nu venea niciodată la mine când Judalon era acasă, nu mă întreba niciodată nimic despre el. Curios, nu-i așa, dar nu mi-am dat niciodată seama de asta fiindcă eram prea ocupată cu copiii.

Își plecă umilită capul și începu să plângă.

– Judalon a luat-o, șopti ea.

Irish crezu că o să-i plesnească inima.

– Ce vrei să zici prin „a luat-o“?

Jobeth îl privi, apoi se dădu cu un pas înapoi, înfrântă.

– A luat-o, a forțat-o...

Înghiți cu greutate.

– A dezonorat-o, îngăimă ea în cele din urmă.

Vântul îi despletise părul dându-i oarecum aerul unei nebune, dar asta nu era nimic în comparație cu expresia îngrozită care se întipărise pe chipul lui Irish. Ea îi atinse mâna pentru a-l readuce la realitate.

– Multe luni, am încercat să dau toată vina pe Calico, deși știam că ea era victima. Unei femei nu-i place să știe că soțul ei a putut comite o asemenea crimă. Iată ceea ce voiam să-i spun. Știu că ea a plecat în căutarea lui Judalon pentru mine, nu m-am îndoit niciodată de asta. Dar acum mi-e frică. Dacă-l găsește mort, e în stare să se așeze acolo, alături de el, și să aștepte să moară la rândul ei. Atât e de încăpățânată.

Sunetul care scăpă din gâtul lui Irish nu avea nimic omenesc în el. Începu să alerge spre intrarea minei.

– Opriti-l! urlă Jeb, zărindu-l.

Phillip încercă să-i pună piedică dar rată; însă când Irish încercă să evite cârja pe care Christian o ridicase în calea lui, primi în bărbie un pumn formidabil care-l trânti la pământ, făcându-l K.O.

– Îmi pare rău, doctore McCaulley, șopti Jerry frecându-și degetele.

– Aruncă o pătură peste el, spuse Christian privind-l pe Irish care căzuse lângă el. Iar tu, tinere, încearcă să nu te afli în calea lui când o să se trezească.

– Sunt cum nu se poate mai de acord!

Jerry îl acoperi pe McCaulley, apoi se instalează de cealaltă parte a focului, departe de bărbatul doborât.

Jobeth, susținută de Gabe și Ginny, coborî spre cabană și se făcu din nou liniște, întreruptă doar de șuierul vântului printre crengile umede ale pinilor sau de fâșâitul pe care-l făcea frânghia derulându-se încet între mâinile lui Christian.

Bătrânul fixa silueta lui McCaulley, spunându-și că Irish semăna teribil de mult cu tatăl lui, care avea întotdeauna ceva de spus și era întotdeauna gata să se ia la hartă.

*
* * *

Calico rămase nemișcată și privi stupefiată alunecarea de teren care blocase tunelul. Stând pe vine, plimbă fascicolul de lumină peste tot, centimetru cu centimetru, căutând o trecere. Judalon trecuse pe acolo, ea găsisese semne doveditoare... urme de bocanci în noroi, tunelul lărgit puțin...

Se apropie ceva mai mult, deplasându-se cu prudență pentru a nu disloca tonele de stâncă și examinează obstacolul, încercând să-și dea seama dacă era vorba de o surprare nouă sau mai veche. Dar nu ajunsese la nici o concluzie. Judalon rămăsese blocat în spatele enormei bariere care se ridica în fața ei, sau făcuse cale-ntoarsă fără să se gândească să indice pe perete noua direcție?

Oftând, se dădu înapoi de-a bușilea, până ce avu destul loc să stea aproape așezată, neîncetând, în timpul acestei retrageri dificile, să pândească orice zgomot, orice șoaptă a spiritelor. Dar nu auzi nimic, în afară de găfâitul scos de plămâni ei chinuiți. Gura îi era uscată, fața i se acoperise deja de praf. Puse deoparte lanterna, care lumină astfel tavanul jos, și scoase plosca plată ca să-și potolească puțin setea. Dându-și capul pe spate ca să bea, zări falia, asemănătoare gurii amenințătoare a unui monstru îngrozitor.

Calico își tecu încet mâna pe marginile ei, apoi aprinse un chibrit și-l ținu drept. Flacăra se ridică întâi fără să tremure, înainte de a fi stinsă de un curent ușor de aer.

Cu inima bătându-i nebunește, tânăra inspectă intrarea acestui nou tunel. Galeria care se deschidea în fața ei urca ușor. Asta însemna că va fi obligată să se târască pe burtă, ajutându-se de coate ca să înainteze. Își verifică echipamentul cu calm și-și ajustă, ca să n-o jeneze, coarda. Nu-i mai rămăseseră mai mult de zece metri!

Calico fu gata să renunțe, apoi își reproșă această frică trecătoare și intră repede prin deschizătură ca să nu mai aibă timp să se răzgândească.

Fiecare metru câștigat reprezenta un adevărat calvar. Stânca era tăioasă și în curând hainele ei începură să se sfâșie și pielea să se zgârie. Se sufoca din cauza lipsei de aer, era obligată să imite mersul șarpelui ca să urmeze curbele tunelului. Se simțea de parcă monstrul amenințător se hotărâse s-o înghită.

Un zgomot surd, destul vag la început, ajunse la urechile ei. Nu erau vibrații ci doar un zgomot. Dacă muntele ar fi strivit-o brusc, nici nu și-ar fi dat seama ce se întâmplă cu ea. Să nu se miște, să nu se sperie, să încerce să-și combată teama asta îngrozitoare urmând sfaturile date pe vremuri de bătrânii mineri. O sudoare rece îi acoperi brusc pielea.

După ce stinse lanterna, își puse capul pe mâini și încercă să respire încet și regulat. Cam greu! Dacă ar fi făcut ceea ce o îndemna inima, ar fi început să urle. Important era să nu se gândească la tonele astea de stânci, la pereții care se închideau parcă în urma ei. Irish! Mâinile lui, ochii lui, buzele lui care puteau să fie atât de dulci dar și atât de crude... După câțva timp, ceva mai calmă, își ridică grijulie capul. Tăcere! Inima îi bătea normal, bătăile ei n-o mai asurzeau. Atunci auzi apa, niște picături care cădeau undeva în întuneric, fără să știe însă unde.

Calico își încordă auzul și ascultă. După câteva clipe, aprinse lanterna și-și reluă înaintarea, oprindu-se din timp în timp ca să asculte din nou. Tunelul deveni mai îngust și trebui să-și scoată gentuța de la brâu împingând-o, împreună cu coarda care-i mai rămăsese, în fața ei. Brusc, aceste lucruri dispărură și ea auzi zgomotul unei căzături.

– E cineva? Cine e acolo?

Vocea era slabă dar clară. Calico mai înaintă puțin și fu gata să cadă la rândul ei. Noroc că reuși să se țină de pereți.

– Eu sunt, Calico.

Auzi un geamăt lung.

– Ar fi trebuit să știu că o să te trimită... Ar fi trebuit să-mi închipui. Oh, Doamne, sunt un om mort.

– Nu te mai văicări, îi porunci Calico, dar și ea trebuia să lupte din nou împotriva spaimei. Unde ești?

Încercă să examineze gaura la lumina lanternei, dar nu văzu decât plafonul unei grote și niște pereți de stâncă pe care se prelingea apa. În partea opusă a cavernei curgea un firisor de apă.

– Aici, jos.

Vocea lui Judalon venea de undeva de jos. Calico îndreptă fascicolul lămpii în acest soi de puț, dar nu văzu nimic fiindcă acesta era prea adânc.

– Zărești lumina?

– Da...

– O s-o îndrept spre pereți. Spune-mi când va ajunge lângă tine.

După o pauză destul de lungă, Judalon scoase un strigăt.

– Te găsești la vreo cincisprezece metri deasupra mea, în partea stângă. Raza de lumină tocmai a trecut pe lângă capul meu. Mai aproape... Așa...

În cele din urmă, Calico îl zări, o masă cenușie confundându-se cu roca.

– Cum ai făcut să cobori?

– Am căzut. E un fel de cornișă care coboară în spirală. Urmam acest drum când s-a prăbușit. Sunt rănit. Pleacă odată de aici, Calico, salvează-te.

– Ce generos ești așa, dintr-o dată, Judalon. După tot ce mi-ai făcut...

– N-am vrut niciodată să-ți fac rău, protestă el cu o voce slabă.

Cum de ajunsese discuția lor în acest punct? De ce trebuia ca într-un asemenea moment... Bărbatul pe care-l ura cel mai mult pe lumea asta, căruia îi dorise de mii de ori o moarte atroce... Și uite că trebuia să-l salveze, să uite de ura pe care i-o purta, în numele prieteniei care o lega de Jobeth.

– Mai ești acolo? o întrebă el, părând brusc speriat.

– Da. Stai liniștit, lasă-mă să mă gândesc. După părerea ta, care este adâncimea puțului?

– Cinci... zece metri. Poate mai mult. Și jos e ud și alunecos.

Calico își ținu răsuflarea.

– Ud?

– Apa a urcat cu cel puțin cinci centimetri de când am căzut aici. Am impresia că gaura asta servește de prea-plin când urcă râul.

Dacă ar fi luat hamul cu ea!

– Știi unde a căzut pachetul meu? Îl vezi?

– Nu văd nimic, în afară de lampa ta. Picioarele mele sunt ca și moarte, nu le mai simt.

Îi trebui mai mult de o oră ca să ajungă până la el. Extenuată, se trânti pe jos alături de el.

– Ce e cu picioarele tale?

– Nu știu exact. Nu le simt și spatele mă doare îngrozitor.

Încerca să se arate curajos, fără să prea reușească însă.

– O să murim, mormăi el.

Jenată de văicărelile lui, Calico plecă în căutarea gentuței și a frânghiei. Când le găsi, scoase lumânarea, o aprinse și o puse într-o gaură din perete.

– În sfârșit! oftă Judalon. N-ai nimic de mâncare? Mor de foame.

– Trebuie să te întorci acasă și să mănânci curcan împreună cu soția și copiii tăi!

Judalon nu îndrăzni s-o contrazică și Calico se simți rușinată. În asemenea împrejurări...

Locul unde se găseau era plin de apă. Nici o platformă, nimic. Calico începu să adune pietre ca să ridice fundul puțului. Nu era un pat de puf, dar va fi măcar uscat.

– Inutil, spuse Judalon uitându-se la ea, eu n-o să ies viu de aici.

Și ea la fel!

Judalon scoase un strigăt când Calico îl prinse de subțiori ca să-l tragă pe grămada de pietre. Calico fu apoi obligată să se așeze lângă el, umăr la umăr. Atingera lui o scârbea și acum.

– Ce-o să se întâmple când o să se termine lumânarea?

– O să folosim lanterna. După aceea, o să rămânem în întuneric. Dar o să gădesc înainte de asta un mijloc de a ieși de aici. Încearcă să dormi. Trebuie să mă odihnesc și eu puțin.

– De două zile vreau să dorm, dar nu reușesc. În permanență, viața mea îmi defilează prin fața ochilor. Se zice că asta se întâmplă când mori.

– Judalon, taci din gură! O să te scot de aici!
– Vreau să știi că-mi pare nespus de rău... pentru ce ți-am făcut!

– Îți pare rău? Asta-i tot?! Mi-ai distrus viața, asta ai făcut!
Dacă îți închipui că o să stau liniștită lângă tine în timp ce tu o să te confesezi, te înșeli amarnic.

Mâna ei apucase cuțitul, fără să-și dea seama, dar Judalon îi observă gestul.

– Lasă-mă să-ți explic, o imploră el. Jobeth mă credea un tip formidabil... urma să ne căsătorim... eu nu avusesem niciodată o femeie... Nu voiam să par un începător și...

– Vrei să zici că m-ai violat ca să nu pari un imbecil?

– Înțelege-mă! Mi-era teamă că ea... Un bărbat are și el mândria lui și...

Începu să plângă, ceea ce avu darul s-o enerveze și mai rău pe Calico.

– Sunt terminat, știi asta. N-o să mai pot face niciodată dragoste cu ea. Nu-mi mai simt partea de jos a corpului.

Un sentiment vecin cu mila înlocuia puțin câte puțin ura pe care i-o purta lui Judalon. Când îi vorbi, tonul ei fu aproape blând.

– Dormi, Judalon.

– Mă ierți?

Niciodată! Totuși... Nu-l iertase ea de mult timp, fără să-și dea seama? Și chiar dacă mințea în acel moment, nu exista pe lumea asta Irish, ca s-o facă să uite pata aceasta care-i murdărise trecutul?

– Trecutul e uitat, șopti ea.

Se sprijini de peretele stâncos și încercă să doarmă.

Capitolul 10

Spiritele! Se găsea în mormântul tatălui ei care o chema strigând. Vocea lui umplea caverna, ricoșând de pereți. Apelul se apropie și ea se trezi tresărind.

– Calico! Calico! Răspunde, pentru Bunul Dumnezeu!

– Irish! Tu ești? Dar cum...

Sări în picioare în întuneric.

– Mă aflu deasupra voastră. Au încercat să mă împiedice...

Era mort de oboseală, îl durea tot corpul dar puțin îi păsa... Trebuia s-o scoată pe Calico din gaura asta. Ea se așeză în bătaia fascicolului luminos pe care el îl plimba peste tot.

– Nu-mi vine să cred! Nu ți-e frică?

– M-am gândit la tine și asta m-a ajutat.

Calico își duse mâna la inimă. Era mai frumos decât cea mai nebunească declarație de dragoste!

În realitate însă, Irish se lupta de mai multe ore cu o groază indescritibilă. Dacă n-ar fi nutrit speranța că o va descoperi în spatele fiecărei stânci care se afla în fața lui, nu și-ar mai fi continuat drumul.

– Cum ai coborât? Nu ești rănită?

– Mă simt bine. Există o cornișă care coboară în spirala până aici, dar nu ți-ar suporta greutatea.

– L-ai găsit pe Tarrant?

– Da. E aici, doarme.

– Trezește-l și să plecăm!

– Judalon e rănit. Nu poate să meargă.

Calico îi explică pe scurt situația.

– Fără să știu de ce, am adus cu mine un colac de frânghie, gândindu-mă că mi-ar putea fi de folos. Ascultă-mă cu atenție. O să legi zdravăn picioarele lui Judalon, pe urmă o să-i înfășori restul frânghiei în jurul corpului. E cel mai bun mijloc pentru a evita șocurile. Tu o să reușești să urci singură?

– Da. Dar trăgându-l așa, nu riscăm să...

Irish îi răspunse chiar înainte ca ea să-și termine fraza.

– E singura lui șansă.

După aceasta, nu mai vorbiră decât în propoziții scurte, un sfat acum, un ordin mai încolo, trăgându-l și împingându-l pe Judalon până la locul unde se găsea Irish. Înainte să înceapă să parcurgă tunelul strâmt, Calico se plasă lângă Irish și începură să-l tragă împreună, insensibili la urletele de durere pe care le scotea bietul om. Când el leșină în cele din urmă, Calico se surprinse rugându-se. Cel puțin acum nu va mai suferi un timp. Îl cărără astfel pe Judalon ore întregi. Fiecare gest în sine era o suferință incredibilă. În unele momente Calico avea impresia că se dedublează, că se vede cu încetini-

torul ca la cinema. Un film de coșmar care nu părea să se mai termine! Și în tot acest timp Calico nu înceta să-și pună tot felul de întrebări. Cum o să-i povestească lui Irish lucrurile pe care încercase atâta timp să le uite? O s-o mai vrea după aceea?

*

* *

Se iviseră zorii când ieșiră din mină, năucii, acoperiți de noroi, extenuați. Aerul proaspăt, venit după cel stătut pe care-l inspiraseră cu greu în măruntaiele pământului, le făcu bine. La intrarea minei se aflau o mulțime de oameni: vecini, oameni din sat și de prin împrejurimi. Li se puseră pături pe umeri și fură conduși lângă foc unde li se dădu să bea cafea fierbinte. Șeriful însuși era acolo împreună cu reporterul unei gazete locale.

Judalon fu imediat transportat la spitalul unde Jobeth născuse chiar în acea noapte. Șeriful le puse multe întrebări, reporterul făcu fotografii „salvatorilor“. Tot acest tâmbălău era oarecum ireal, după liniștea din mină.

Winnie se apropie de Calico, așezată lângă foc, sau mai degrabă prăbușită.

– M-am rugat Domnului să te cruce și El m-a ascultat, îi spuse ea, înainte să se întoarcă spre Irish și să adauge: și pentru tine m-am rugat.

Îi adună apoi pe copiii lui Judalon și se îndepărtă, fiind înlocuită imediat de Jerry care schimbă pe șoptite câteva cuvinte cu Irish, înainte să i se adreseze lui Calico.

– Aș dori să mai rămân, dar Marcovici se întreabă probabil ce s-a întâmplat cu mașina soției lui.

Se aplecă zâmbind spre urechea ei și-i șopti.

– Dacă Winnie e cea care va pregăti bucatele pentru nuntă, invită-mă.

Calico nu găsi în ea puterea nici să-i zâmbească nici să-i răpsundă. Ce nuntă? Își roti privirea obosită spre locul care rămăsese acum pustiu. După ce se răspândise mulțimea, era liniște. Într-un colț, Jeb strângea echipamentele, rulând coarda cu un gest mecanic. Christian, care stătuse ceva mai deoparte, șchiopătă în direcția ei ajutat de cârje și se trânti de cealaltă parte a focului, în apropierea unei stânci de care se sprijini.

Calico observă că bunicul ei nu-l scăpa din ochi pe Irish. Acesta, mort de oboseală și cu mintea aiurea, ținându-și ochii închiși, stătea așezat ceva mai încolo, sprijinit de trunchiul unui copac prăbușit.

– Mama ta era frumoasa Rosie McCaulley, spuse pe neașteptate bătrânul.

Christian nu mai putuse să tacă. Irish îi salvase nepoata.

– Frumoasa Rosie McCaulley, repetă el stupefiat. Nu, era Rose. Mama mea se numea Rose!

– Tatăl tău îi spunea întotdeauna frumoasa Rose.

– Dar despre cine vorbești?

– Bunicule, nu glumi cu lucrurile astea. Ar fi o cruzime din partea ta.

Cu ochii lui de un albastru decolorat, Christian îl fixa pe Irish.

– Asta e misiunea mea, spuse el cu simplitate.

– Misiunea ta, misiunea ta! Am obosit să tot aud asta.

Irish îi impuse tăcerea printr-un gest al mâinii.

– Așteaptă! Să ascultăm ce are de zis.

Cum de acest bătrân, care trăia la mii de ani lumină de stilul lui de viață, putea să-i cunoască tatăl? Era pur și simplu imposibil.

– De unde știi asta?

– Am împărțit aceeași celulă cu tatăl tău timp de opt ani.

Toți acești ani de așteptare! Irish deveni livid. Când vorbi, abia reuși să articuleze cuvintele.

– O celulă? Vrei să vorbești despre închisoare?

Într-o clipă revăzu orfelinatul, auzi din nou vocea Sorei Antonia zicând că el nu poate fi adoptat. Evident, era fiul unui ocnaș, un rebut al societății. În fond, știuse întotdeauna asta. Dar fără acest bătrân... Rosie McCaulley!

– Am știut că ești fiul lui Drew, din secunda când te-am văzut, reluă bătrânul. Asta mi-a cauzat șocul. Am crezut că ești Drew, care a revenit să mă chinuiască. În munții noștri se întâmplă lucruri și mai ciudate.

– Drew? Care Drew?

Privirea lui Christian deveni aproape transparentă.

– Și eu l-am lăsat să moară...

Pentru prima oară rostise cu voce tare ceea ce-l tortura de treizeci de ani.

Irish deschise gura, dar nici un sunet nu ieși din ea. Calico, gândindu-se la toate mesajele care-i jalonaseră existența, își dădu seama de durerea pe care o simțea Irish în fața atâtor speranțe spulberate, și se întoarse spre bunicul ei.

– De unde știi că e vorba de Irish, bunicule? Cum știi asta precis?

– Închisoarea face lucruri ciudate oamenilor, șopti el.

Irish stătea parcă agățat de buzele lui și Calico nu îndrăzni să-l împiedice pe bunicul ei să continue.

– Eram în închisoare de doisprezece ani când a venit Drew. Era, să zicem... diferit. Era un om din Nord și nu avea obiceiurile noastre. Împărțea cu ceilalți tot ce avea. Ce era al lui era al tuturor. Dar el credea că și noi suntem la fel de generoși. Și oamenii nu sunt așa în închisoare. Ei își păstrează cu grijă ce posedă. Drew dădea dar și lua. Dacă avea nevoie de o țigară, de o bucată de săpun, se servea singur. Îmi amintesc că într-o zi... Jeb îmi trimisese puțin din tutunul lui preferat... Când m-am întors în celulă, nici urmă de tutun! Drew îl terminase. N-am zis nimic, dar parcă mi-a stat în gât. Lucrurile cele mai mici capătă proporții gigantice când ești la pușcărie.

Rămase un moment gânditor, apoi își continuă povestirea.

– O săptămână mai târziu, a avut loc o ceartă între un nou-venit și unul din cei vechi. Drew s-a băgat între ei și a încasat o lovitură de cuțit. Una din acele arme pe care pușcăriașii le lucrează dintr-o lingură. Sângera de moarte. Aș fi putut să-l salvez dar n-am făcut nimic. Îi purtam pică pentru tutunul pe care mi-l luase. N-am putut uita niciodată acest lucru! Am făcut un jurământ să salvez vieți.. Iată de ce am refuzat să le dau licența de doctor....

Irish ar fi vrut ca această confesiune să înceteze. Nu pentru el, care dorea să afle cât mai multe, dar pentru că bătrânul părea să sufere îngrozitor. Nu se putu totuși împiedica să-l întrebe:

– De unde poți fi sigur că Drew este tatăl meu?

– În închisoare oamenii își trăiesc în fiecare zi trecutul, fiindcă nu au un viitor în fața lor. O cunoșteam pe Rosie la fel de bine ca pe Lucy a mea. Ea avea un fiu, la fel ca și Lucy a mea, și a murit la fel ca ea. Moartea ei l-a dat peste cap pe Drew. Nu avea decât nouăsprezece ani când o întâl-nise și părinții lui nici nu vruseseră să audă vorbindu-se despre căsătorie. După moartea tatălui lui, a scos din bancă banii acestuia și i-a donat unei instituții religioase pentru ca surorile să se ocupe de băiatul lor. Cincisprezece mii de dolari, o avere pe vremea aceea. Pe urmă a dispărut, nu înainte de a le spune surorilor că băiatul lui nu trebuia dat spre adoptare. Într-o bună zi, adăugase el, va reveni să-l ia.

– Ce fel de om era Drew? De ce a fost întemnițat?

– Pentru că a despărțit un bărbat și o femeie care se băteau la Albany.

Bătrânul zâmbi cu tristețe.

– Drew era marcat de destin. Închisoarea, moartea... Și toate acestea fiindcă era pacifist. De aceea și fusese poreclit „Popa“. În încăierarea respectivă, bărbatul a căzut peste un țaruș care l-a străpuns. Era fiul unui judecător de acolo și Drew a fost condamnat la închisoare pe viață.

Își scoase pipa și oftă.

– Era într-adevăr un tip curajos.

Un tip curajos! Irish va păstra aceste cuvinte în inima lui până la sfârșitul zilelor sale. Simți că i se umezesc ochii.

Christian se ridică și se sprijini greoi de cărjele lui.

– Misiunea mea a fost îndeplinită, spuse el cu simplitate. Asta nu va face ca greșelile să-mi fie iertate, dar...

Irish se ridică la rândul lui și-i cuprinse mâinile într-ale lui.

– Mi-ai dăruit un lucru pe care l-am așteptat toată viața. Un tată, niște rădăcini!

Bătrânului i se umplură ochii de lacrimi.

– Când Dumnezeu îmi va număra păcatele, poate că asta va conta...

Îl fixă îndelung pe Irish și un zâmbet începu să i se deseneze pe buze.

– Ești leit Drew. Ce șoc am avut prima oară când te-am văzut! Strânse de mai multe ori mâna lui Irish într-a lui.

– Sunt fericit să știu că o să locuiești pe Stânca Vorbitoare. Dacă ai nevoie, poți chema să instaleze electricitate.

– Inutil. Am un grup electrogen.

– Îmi pare nespus de rău pentru tatăl tău, șopti Christian. Dacă i-aș putea reda viața, aș face-o.

– Ai făcut-o puțin, îngăimă Irish tulburat. E un prezent pe care-l voi îndrăgi toată viața mea.

– Ești gata, Christian?

Era bătrânul Jeb. El se întoarse spre Calico și-și puse mâna pe umărul ei.

– Îl duc la mine pe bunicul tău. Măine mergem la Atlanta. Jerry Bass ne-a dat adresa unui ortoped care-i va confecționa o încălțăminte cu care va putea merge fără cârje. Doar un baston, a zis el.

Când cei doi bătrâni se îndepărtară, Calico îl privi pe Irish. Trebuia să-i vorbească.

– Fără mesaje? îl întrebă ea.

– Fără mesaje, repetă el.

Avea atâtea lucruri să-i spună, atâtea să-i explice. Dar cu ce să înceapă? Momentul era oare bine ales?

– Am chef de o baie caldă. Vii?

Irish dădu din cap și privi în jurul lui, realizând abia acum că rămăseseră singuri. Calico își strânse mai bine pătura de pe umeri și o luă pe cărare, începând să coboare panta cu un pas apăsător. Irish o urmă, cu ochii ațintiți în pământ. Amândoi erau epuizați, incapabili să gândească.

Brusc, Irish scoase un strigăt.

– Calico!

Cum de nu se gândise mai devreme la asta?

Calico tresări și se întoarse. Irish dansa pe loc, cu ochii strălucitori.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea alarmată. Ce nu e în regulă?

– Din contră, totul e în regulă! Nu înțelegi? Îmi cunosc în sfârșit familia! Nu numai pe tatăl meu, ci întreaga mea familie! Și asta după ce m-am însurat cu Belle.

Probabil că înnebunise!

– Ce vrei să spui cu asta?

– Drew era tatăl meu. El și Amos, tatăl lui Belle, erau veri primari, fiii a doi frați. Slujba tatălui meu a luat-o atunci Amos la bancă. Sunt sigur că a încercat să-l găsească pe tatăl meu, ca să nu fie obligat să-mi dea partea mea de moștenire. Amos s-a folosit după cum a vrut el de averea familiei și nu ține deloc să se afle în ce mod.

Tăcu, reflectă câteva clipe și se lovi cu palma peste frunte.

– Și dacă el n-a furat din averea familiei?... Îți dai seama de scandal? Pentru un bancher era mai puțin rușinos un văr hoț decât un văr ocnaș... Iată de ce nu e de acord cu divorțul nostru. În acest fel mă poate controla mai bine.

– Îmi vine greu să te urmăresc. Ce vrei să faci?
– Mai multe ca niciodată, să divorțez! Acum îi am la mână. Am dreptul la partea mea de moștenire, nu-i așa? O voi ceda în schimbul divorțului!

Ajunseseră la cabană. Calico deschise ușa și intră. Nu-și descleștase dinții de când Irish îi dezvăluise intențiile lui.

– Nu ești încântată? Pentru mine, pentru noi?

– Pentru tine sunt.

Ochii ei cenușii exprimau toată tristețea lumii.

– Nu sunt cea pe care o crezi, Irish.

Începu nervoasă să pregătească baia. Irish o privi un moment în tăcere, apoi se îndreptă spre ușă.

– Vreau să-i telefonez imediat avocatului meu și, când mă întorc, stăm de vorbă.

– Nu avem nimic să ne spunem.

Judalon! Cum să-i mărturisească?

– Dimpotrivă, cred că avem o mulțime de lucruri de discutat. Sunt convins chiar.

Calico nu-i răspunse și ieși în fugă. Trebuia să vorbească imediat cu mama ei.

Stând pe vine lângă mormânt, îi vorbi mult timp, foarte repede, ca și cum se grăbea ca să nu sară peste vreun amănunt important. Cu coada ochiului, îl zări pe Irish care intra în pădure.

– El e, îi șopti mamei sale.

Mai târziu făcu o baie și adormi în patul ei de puf, cu sufletul împăcat.

*

* *

Se făcuse amiază când Calico deschise ochii. Irish stătea în picioare lângă pat și o privea zâmbind.

– Credeam că o să dormi până la Judecata de Apoi.

Calico se ghemui sub pătură și-și trase cearșaful până sub bărbie.

– Și eu am crezut același lucru despre tine. Te afli aici de mult timp?

– De ieri, de când m-am întors. Mi-am petrecut noaptea pe canapea.

– De sâmbătă? Am dormit douăzeci și patru de ore!

– Ca un bebeluș.

Calico îl întrebă imediat:

– Bunicul s-a întors?

– Nu. Winnie mi-a spus că el și Jeb vor rămâne până marți la Atlanta. Au uitat că e weekend și că magazinele sunt închise. Am rămas numai noi doi pe munte.

Calico nu-i putu susține privirea.

– Se simte cumva un miros de cafea?

– Te servesc imediat, spuse Irish retrăgându-se, fiindcă înțelesese că ea dorea să rămână puțin singură.

Calico se repezi la oglindă și se pieptănă repede, netezindu-și cu palma cămașa de noapte din flanelă care-i ajungea până la glezne.

– Nu te mai face frumoasă, spuse Irish reapărând cu o tavă în mâini, fiindcă ești deja.

Calico luă ceașca fără să-i răspundă. Îi era teamă că se va obișnui cu complimentele lui.

– L-am sunat pe viitorul meu fost socru de acasă de la Jeb, îi comunică Irish. Cred că nici acum nu și-a revenit din șoc.

Izbucni apoi în râs.

– Știu acum ce înseamnă o tăcere de moarte! Să știi că Jobeth a născut o fată și Judalon e în ghips din cap până-n picioare. Va fi obligat să stea liniștit un timp.

Faptul că pomenise numele lui Judalon îi reaminti accidentul, plecarea lui Calico, tunelul îngust și întunecos în care se lansase în căutarea ei. Îl trecu un fior.

– Va trebui să te obișnuiești să nu mai cobori în mină, Calico. N-aș putea suporta ideea că soția mea este prizoniera muntelui.

– Și munca mea!?

Apoi realizează brusc și-și duse mâna la inimă.

– Ce ai spus?

– Fără coborâri în mină, repetă el pe un ton ferm. Ar însemna prea multe griji pentru mine. Mă vezi întrebându-mă fără încetare pe unde ești, pe jumătate mort de teamă că te-a strivit muntele?

Sosise momentul să vorbească. Mai încolo, n-o să mai aibă curajul.

– Când am făcut dragoste, n-ai remarcat nimic? îl întrebă ea înroșindu-se.

Întrebarea îl surprinse și o privi o clipă ironic.

– Am remarcat totul. Cunosc fiecare centimetru pătrat al trupului tău. Ai o mică cicatrice în apropiere de...

– Nu asta voiam să spun.

Irish zâmbi și înghiți o gură de cafea.

– Ce ar fi trebuit să remarc?

– Că n-ai fost primul!

– Mi-am dat seama că nu ești virgină, dacă la asta faci aluzie. Dar în același timp ești atât de naivă, atât de inocentă... Pe de altă parte, trebuie să recunosc că înveți repede. În curând vei fi expertă...

Lui Calico nu-i venea însă deloc să râdă.

– Dar ai afirmat că nu vrei o nevestă de ocazie, cum a fost Belle! Irish puse jos ceașca și o luă în brațe.

– Dar nu are nici o legătură! Știu ce ți-a făcut Judalon. Știu că te-a violat. Îmi închipui cât ai suferit. Dacă n-ar fi fost deja pe jumătate mort, cred că m-aș fi ocupat puțin de el. Cu mâinile goale!

Îi mângâie ușor fața, dar ea îi reținu mâna ca să poată gândi la rece.

– Irish, ești sigur? Cu adevărat sigur?

El făcu să alunece cămașa de noapte și-i sărută umerii, sâni, gura lui devenind din ce în ce mai îndrăzneță.

– Vreau să mă trezesc lângă tine în toate diminețile vieții mele. Vreau să mor înaintea ta ca să nu trebuiască să rămân singur, fără tine.

– Dar ai spus totuși că nu vrei o femeie „la mâna a doua“!

Trebuia să vorbească acum, înainte să uite totul în brațele lui!

Irish se prefăcu însă că n-a auzit-o. Pentru el problema era deja rezolvată de mult timp...

– De fapt, mă iubești?

– Din tot sufletul, din toată ființa mea!

– Niciodată n-am fost iubit, șopti el. Poate că părinții mei mă iubeau, dar ei sunt morți. Faptul că tu mă iubești, Calico, va face din tine prima mea femeie. Dar să nu te uiți niciodată la un bărbat așa cum mă privești acum pe mine, fiindcă aș muri.

– Gelos? Deja?

– Dacă nu sunt prea mult, e un compliment, nu-i așa?

Calico izbucni în râs și el o ridică în brațe pentru a o duce până la pat. Se lungiră unul lângă celălalt, strângându-se în brațe.

- Nu mi-ai spus că mă iubești, îi reproșă ea cu o voce blândă.
- Iubesc totul la tine! Aici... și aici...

Calico scoase un geamăt de voluptate și închise pe jumătate ochii. În timpul minutelor următoare, ea încetă să mai gândească, lăsându-se pradă plăcerii pe care i-o procurau mângâierile experte ale lui Irish.

- Irish, Irish... vreau un copil de la tine!

- Măine, șopti el.

Calico izbucni în râs.

- Copiii nu se fac la comandă! protestă ea. Irish! Ascultă-mă!

- Asta și fac.

- Mincinosule! Spune-mi că vrei să faci un copil cu mine.

– Vreau să fac un copil cu tine, repetă el fără să înceteze s-o mângâie, făcând-o să se simtă înnebunită de dorință.

- Dar nu m-ai cerut încă în căsătorie.

- O s-o fac... într-un moment.

Dar nu-și făcu cererea în căsătorie decât după mult timp și Calico îi răspunse mult mai târziu.

Afară strălucea soarele. Un vânt ușor făcea să foșnească frunzele arborilor. Cu ochii pe jumătate închiși, Calico îl auzi și înțelese mesajul pe care-l aducea. Spiritele muntelui le binecuvântau unirea.

Sfârșit